

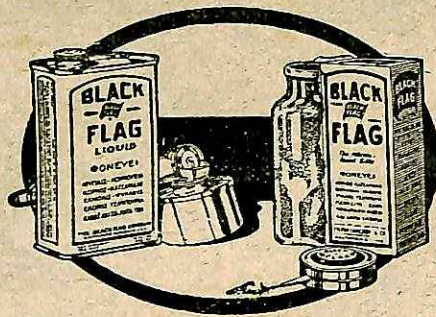
ΟΙΚΟΤΕΛΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

Αρ. 23. 143

1929

ΑΠΕΙΡΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΠΑΡΑΦΥΛΑΣΣΟΥΝ!
 υπό μορφήν μικροσκοπικών έντομων.

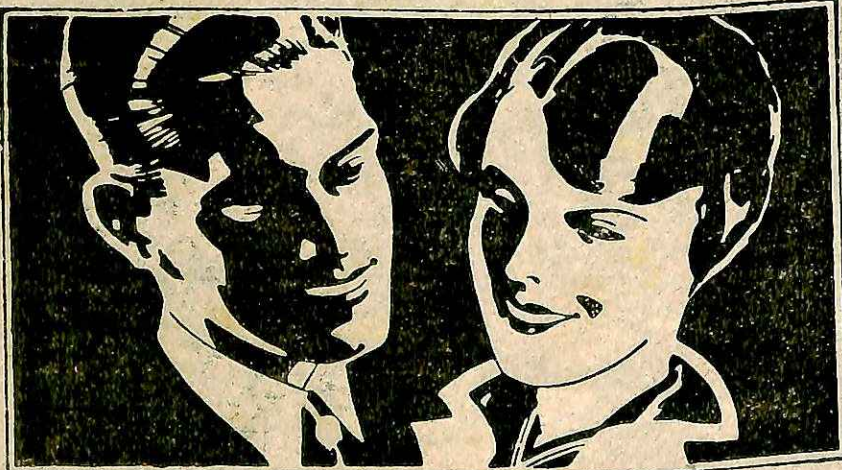
Αποφεύγετε τούτους καταστρέφοντες συστημα-
 τικώς: Στεγόμενιγες, Κουνούπια, Σκνίπαις, Κα-
 τσαρίδαις κ.λ.π.

το BLACK FLAG

εξολοθρεύει τὰ έντομα εύκολα και μέχρις ένός
 εξασφαλίζον την οικιακήν γαλήνην και υγείαν.

Τὰ δοχεία με την Μαύρην Σημαίαν έναντι
 σὲ Κόκκινο φόντο πωλούνται εἰς ὅλα τὰ Φαρ-
 μακεία, Ἐξοδιμοπωλεία, Σιδηροπολεία κ.λ.π.
 Γεν. Ἀντιπρ. Κουρκουμέλης, Φωκᾶς καὶ Σία
 Ἡλείου 45—Τηλέφ. 11-71

«HX» Σταδίου 8

ΤΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καταπολεμῶσαι τὰ ἐπὶ τῶν ὀδόντων ἐπικαθίσματα

Θέλετε νὰ ἔχητε λευκότερους,
 ἰσχυροτέρους ὀδόντας; Ἴδου μί-
 α νέα μέθοδος ὡς τὸ ἐπιτύχετε.

Ἐάν ζητήτε νῦν ὡμορφίαν
 καὶ νέα δέληγτρα, δοκιμάσατε
 εὐν νέον τοῦτον τρόπον.

Ψάψατε τοὺς ὀδόντας σας
 διὰ τῆς γλώσσης, καὶ θὰ αἰσθαν-
 θήτε τὴν παρουσίαν ἐπικαθί-
 σματός· ἐν εἶδος ὀλισθηροῦ ἐπισ-
 τρώματος.

Ἐφ' ὅσον τὰ ἐπικαθίσματα
 διατηροῦνται ἐπὶ τῶν ὀδόντων,
 εὐν μειδιάει σας εἶνε ἐστερημέ-

νον πάση; χάριτος
 Σήμερον ἐφευρέθη ἡ Πέψοντεν
 νέον εἶδος ὀδοντοπαστας. Ἀπο-
 συνθέτει τὰ ἐπικαθίσματα. Διατη-
 ρεῖ τοὺς ὀδόντας στιλπνοτάτους.

Δοκιμάσατε τὴν Πέψοντεν
 ἴδετε πόσον καθαροὶ φαίνονται
 οἱ ὀδόντες σας κατόπιν χρήσεως.
 Ὀλίγων ἡμερῶν χρόνῳ τῆς ὀδον-
 τοπαστας ταύτης θὰ σας κατα-
 πείσῃ κατ' ὀλοκληρίαν περὶ τῆς
 ἀποτελεσματικότητος τῆς.

Ἀγοράσατε σήμερον τὴν ὀδον-
 τοπασταν ταύτην.

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ
 ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝ ἡ νέα Ἀμερικανικὴ ὀδοντοπαστα
 Γεν. Ἀντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Ὁμονοίας 3—Ἀθήναι

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ἴδου ἐν μεταφράσει τί εἶπεν ὁ γνωστός μεγάλος χημικός τῆς Γερμανίας
 Dr. Kurt Zimmmermann κατὰ τὸν προῦν ἡμερῶν ἐν Βερολίνῳ λόγον του
 περὶ τῶν Γερμανικῶν βαφῶν ὑφανμάτων «ARTI»:

«Ὡς μία λίαν σοβαρὰ καὶ σπουδαιοτάτη πρόβλημα τῆς Γερμανικῆς
 Χημείας πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ἡ σύνθεσις τῶν βαφῶν ὑφανμάτων
 σήματος «ARTI», ἡ ἀφίνιστος ἐπιτυχία τῶν ὀλοίων ἐπὶ ἀπαχλῆσαι
 ἐπὶ καὶ τὸν πικρὸν τύπον. Τὰ συστατικά τῶν βαφῶν «ARTI»,
 Κόκκινο, δὲν μὴ εἶνε ἀπολύτως γνωστά, διότι τὸ ἐργοστάσιον κρατεῖ αὐ-
 στερῶς μυστικὸν τὸ ἐν ἐκ τῶν συστατικῶν τούτων. Κατόπιν ὅμως γενο-
 μένων κατ' ἐκτενέστερον πειραμάτων ἀπεδείχθη ὅτι πίντως τὰ συστατικά
 τῶν βαφῶν «ARTI» εἶνε τοιαῦτα ὥστε τὰ βαρβάρων ὑφανμάτων ἀποδεί-
 μένων νὰ μὴ ὑφίσταται τὴν παραμικρὰν βλάβην, νὰ προσλαμβίνῃ ὅψιν
 καὶ νῦν χωρὶς νὰ ὑφίσταται καμμίαν ἀπολύτως ἄλλοιῶν τοῦ χρό-
 νου. Διότι τῶν μεγάλων τούτων πρὸς τὴν ὑφάναν ὡς καὶ τῆς ἀλου-
 στήσεως τῶν, αἱ βαφαὶ «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικῶς τὸν
 κόσμον ὅλον. Ἡ τοιαύτη ἐπιτυχία τῶν βαφῶν «ARTI» ἐπέφερε βεβαίως
 μεγάλον κλονισμόν εἰς τὰ βαφεία, διότι σήμερον ὁ κόσμος δὲν δίδει πλέον
 τὰ φορέματα του εἰς τὰ βαφεία, ἀλλὰ τὰ βαφεῖ μόνος του μετὰ τῆς «ARTI».

Αἱ Γερμανικαὶ βαφαὶ «ARTI» πωλοῦνται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ τὰ Ἐρ-
 πορικά τῆς συνοικίας σας.

Γενικός Ἀντιπρόσωπος μετὰ διαρκούς παρακαταθήκης
ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Ἀθήναι — Λέκκη 21α

ΑΝΘΙΔΡΩΤΙΚΟΝ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΗΣ ΕΦΙΔΡΟΣΕΩΣ
 ΚΑΙ ΔΥΣΟΣΜΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΔΩΝ
 Ἀποτελεσματικὸν καὶ ἀβλαβὲς
 Ἐγκειρισμένον καὶ παρὰ τοῦ Ὑγιον. Συμβουλίου

ΠΑΡΚΗ (Ἀθήναι: Στὰδ Περματζόγλου
 Θεσσαλονίκη: Τσιμισκή 26

Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
 ΕΞΩΤΕΡ. ΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
 ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5
 ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 24
 ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΚΚΟ . . . 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
 ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Ἐν Ἀμερικῇ Μ. D. STROU-
 MBOS 261 W. 85th Str New-York U.S.A., Ἐν Αἰγύπτῳ Σουδάν δ. κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ
 ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Chelkh Solliman Pacha, Alexandria καὶ Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ. κ.
 ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

Γενικοὶ Πράκτορες ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
 General P. O. Box 497
 *Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΡΕΟ ΚΑΙ ΑΓΥΡΟ ΟΙ ΕΡΑΝΟΙ

Τέλος πάντων δὲν θὰ σταμα-
 τήσῃ τὸ κακὸ αὐτῶν τῶν ανε-
 τέλους καὶ καθ' ἑβδομάδα ἐπα-
 ναλαμβάνοντων ἐρανῶν. Δὲν
 κρυσταλλώσεται βέβαια ὅτι οἱ σκοποὶ
 τοὺς εἶνε φιλανθρωπιστοὶ, ἀλλὰ
 δὲν εἶνε καθόλου ὥραιοι τὸ θεα-
 μα εὐτε αὐτῆς τῆς φιλανθρωπίας,
 εἴταν περιφέρεται εἰς τοὺς δρο-
 μούς, ὑπὸ μορφῇ κυριῶν ἢ δε-
 σποινιδῶν, ἐπαίτουσάν τὸν ὁδο-
 λὸν τῶν διαβητῶν. Ὅχι μόνον
 ὥραιοι δὲν εἶνε, ἀλλὰ καὶ ἐξου-
 τελιστικὸν διὰ τὸ Κράτος, τὸ ε-
 ποῖον, τὸ ἀνέχεται. Ὅχι μὴ μὴ
 δὲ λοιπὸν τὸ παραδειγμα τοῦ
 Μ. Βερολίνου, ὃ ὅποιοι ἀπηγορεύει
 τοὺς ἐρανούς, λέγων ὅτι μόνον
 τὸ Κράτος ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν
 νὰ ἐνίσχυσῃ τὰ διαφόρα φιλαν-
 θρωπικὰ σωματεία, ἐφόσον τὸ α-
 ρίξουν, καὶ ἔχι οἱ πολῖται.

Ο ΚΗΠΟΣ

Ἄν ἴδῃ κανεὶς τὴν ἐγκατάλειψιν
 σὴν ὅποιον ἔχει ἀφῆθῃ ὁ Ἑθνικός
 Κήπος, καὶ ἐν μέρει τὸ Ζάππειον,
 ὃ θὰ φαντασθῇ ὡς εἰς τὰ μοναδικὰ
 ἀτὰρ ἀρὰ καὶ ὁλοκλήρωμα τῆς
 ἀνωτεροῦς δὲν ἐπιβλέπονται ἀπὸ
 κανένα. Κομρὰ περιπολοῦσι, καμ-
 μιὰ φροντίς δὲν λαμβάνεται. Κο-
 νὰ οἱ ἀνθὼ φυτόν οὐν ἀγκάθια,
 τὰ ὅποια κανεὶς δὲν μεριμνᾷ νὰ
 κόψῃ, τὰ δένδρα παραμένον ἀνάλ-
 δεύει, τὰ κώματα ἔχουν ἀνασκαφῇ
 καὶ ἀνηλιαζέσθαι ὑφῆρες καὶ ὑψώ-
 ματα, κτλ. Σὲ πολλὰ μάλιστα μέ-
 ρη τοῦ Ὑποκόμιος Κήπου εἶνε τό-
 σο ἀπ' ὀλοιοῦ ὥστε νὰ θυμίζῃ.
 παρὲν ὁδὸς. Καὶ ὅμως ὑπάρ-
 χουν τόσοι ἀρμόδιοι στρατιῶτες
 εἰς πόλιν ὥστε νὰ μὴ γνωρίζωμεν
 εἰς πόλιν ν' ἄρκεται ὡς δὲ ἡ
 γλῶσσα τῆς γερμανίας Ἀς ἐπὶ ὁλο-
 κλήρῳ καὶ ὅτι ἐνδιαφ. ἴδῃ, ἂν καί,
 ὅπως λέει ἡ παροιμία: «Ὅπου λα-
 λῶν πολλοὶ κοροῖ...» κτλ.

ΤΑ ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ

Οἱ γιατροὶ δὲν δίδουν πλέον συντα-
 γές. Τῇ συνταγῇ τὰ φάρμακα τὰ
 παρασκευάζονται ἐπὶ

τῇ βάσει αὐτῆς, τὰ ἀν-
 τιτακτικὰ τὰ σπασμολυ-
 τικά. Τὰ σπασμολυ-
 τικά εἶνε ἀπὸ
 σπασμὰ γὰ τὸν κο-
 σμάκη. Στοιχίζον ἔ-
 ναν περιδρόμο καὶ με-
 σὸν! Κι' αὐτὸ γὰρ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΒΡΟΧΗ ΑΠΟ... ΑΧΥΡΑ!

Στὴ 17 Νοεμβρίου 1887, κατὰ τὴς
 τρεῖς τὸ ἀπόγευμα, σὲ κάποια μικρὴ
 πόλιν τῆς Ἑλβετίας παρετηρήθη ἕνα
 περιεργότατο φαινόμενο. Ἐνὸς δὲν ἔ-
 φουσσε καθόλου
 ἄρας, ἔξα φ' νὰ
 ἄρχισαν νὰ πέ-
 φτουν σωροὶ ἀ-
 πό ἀχυρὰ ἀπά-
 νω στὴς στέγες
 τῶν σπιτιῶν, στὰ
 δέντρα, στοὺς
 δρόμους καὶ
 στοὺς κήπους.
 Τὰ ἀχυρὰ αὐτὰ
 εἶχαν τὸ μέγε-
 θος φωλιᾶς που-
 λιστοῦ καὶ ἔφεταν
 ἀργὰ σὰν νιφά-
 δες τοῦ χιονιοῦ.
 Οἱ κάτοικοι ἐκ-
 πληκτοὶ παρα-
 τρεῦσαν τὸ πρω-
 τοφανὲς αὐτὸ θέ-
 αμα, χωρὶς νὰ
 μποροῦν καθόλου
 νὰ τὸ ἐξηγήσουν.
 Φαίνεται ἐν τοῦ-
 τοις ὅτι τὰ ἀχυ-
 ρὰ παρέρχον-
 ταν ὑπὸ τοῦ ἀ-
 νέμου ἀπὸ κά-
 ποια ἄλλη περιο-
 χῆ, ὑψώθηκαν
 μεσοῦρα καὶ ἔ-
 πεσαν κατόπιν στὴν πόλιν αὐτή.

Ὁ περίφημος Ἰσπανογάλλος ζωγράφος Παμπλό Πικασσώ

Περνοῦν πέντε λεπτά... Δέκα...
 Εἰκοσι...
 — Τρίνννν!...
 — Ἐπαρὸς! Ὑπουργεῖον Παιδείας
 ἔχει; Ὅχι!... Πῶς; Πῶς εἶπατε;
 Λοιπαί!...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ΣΤΗ ΓΕΡΟΥΣΙΑ

Ἀρχισες τὴν πάρλα καὶ ὅλο λές
 Λόγια, χωρὶς νόημα καὶ οὐσία,
 Κατάντηρες δηλαδὴ καρακαχίες,
 Γλωσσῶν, σουλοῦλοῦ καὶ ἀνουσία!...
 Ο ΚΡΥΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

— Τρίνννν... Τρίνννν... Κέν-
 τρον... Κέντρον...
 Χτυποῦμε μίαν ὥρα.
 Κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ὁ περίφημος Ἰσπανογάλλος ζωγράφος Παμπλό Πικασσώ

Περνοῦν πέντε λεπτά... Δέκα...
 Εἰκοσι...
 — Τρίνννν!...
 — Ἐπαρὸς! Ὑπουργεῖον Παιδείας
 ἔχει; Ὅχι!... Πῶς; Πῶς εἶπατε;
 Λοιπαί!...

ΧΑΡΗΣ

τόπο μας. Ἄλλοι τὸ τηλέφωνο σ' ἐ-
 λυπηρεῖ πραγματικῶς, ἐκτελεῖ τὸν
 προορισμὸν του.

Διαβάζουμε σχετικῶς σὲ μίαν Ἀμε-
 ρικανικὴν ἐφημερίδα:

«ΓΡΗΓΟΡΑ...ΓΡΗΓΟΡΑ...
ΧΡΟΝΟΓΡΕΙΔΟΥ! Ἀπὸ πῶ
 το γνωμικὸν Χίλωνος τοῦ Λακε-
 δαιμονίου, ἐνὶς ὧν 7 σοφῶν τῆς
 ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἀποσοῦμεν ἡ
 δὲ ἔλεγον. ὁ Χίλων ἐὰν ἔπαι ὁμέ-
 ρον ἐν Ἀμερικῇ. Ἐὰν δὲ χροὺς πνο
 πολλοῖς εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην
 — πρὸ 2500 ἐτῶν — πόσοι πολυτιμώ-
 τερος εἶνε ὁμέρον μετὰ τὴν ἐπο-
 ρικὰ καὶ κοινωνικὰ ἀπαιτήσεις,
 πρὸ πάντων ἐν τῇ Πολιτείᾳ Νέας
 Ὑόρκης μετὰ 12 σχεδὸν ἑκατομ-
 μύρια κατοίκων.

Ἐντὺ τῶς ὁμέρον ἔχοντες τὸ τη-
 λέφωνον — τὴν ὁλοκλήρην τηλεφω-
 νικήν ὑπηρεσίαν ἐν τῇ πόλει καὶ
 οὐκ ἐν τῇ πόλει καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει
 οἱ Νεοὶ οὐκέτι μποροῦν νὰ εἶνε
 ἀπερηγόρῃσι διὰ τὴν τηλεφωνικὴν
 τὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἂ-
 ν' ὅτι τοῦ κόσμου, καθήμενός τε
 λειτουργεῖται.

Ἀβρεὺς ὡς παρὰ δέξιμα τὴν ἐπὶ
 χροῖαν. Τὴν σήμερον, 60 ὁλοκλή-
 ρων ὑπηρεσιῶν ἐν τῇ πόλει καὶ
 οὐκ ἐν τῇ πόλει καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει
 οἱ Νεοὶ οὐκέτι μποροῦν νὰ εἶνε
 ἀπερηγόρῃσι διὰ τὴν τηλεφωνικὴν
 τὴν ὑπηρεσίαν, ἡ ὁποία, ἂν καὶ ἂ-
 ν' ὅτι τοῦ κόσμου, καθήμενός τε
 λειτουργεῖται.

Πρόκειται γὰρ μίαν ἐκ τῶν Τηλε-
 φωνικῶν ὑπηρεσιῶν καθόλου ὑπερβο-
 λικῇ, καθόλου φουσκωμένῃ. Τὴν δια-
 βάζει καὶ ἀκρίβως τὰ ἡμέτερα γέ-
 λια. Ἐκεῖ ἡ ταχύτης, ἡ γοργότης, ἡ
 εὐσυνειδήσια, τὸ ἀκρόν φέλλου.
 Ἐδῶ τὸ ραχάτι, ἡ μακαριότης, τὸ
 «γιαθὰς-γιαθὰς». Ἐκεῖ τηλεφωνεῖς
 καὶ συνεννοεῖσαι ἐντὸς ὀλίγων δευ-
 τερολέπτων. Ἐδῶ τηλεφωνεῖς, δὲν
 συνεννοεῖσαι καὶ σὲ τὸ τέλος ἡ σκάς ἡ
 τρελλανέσσαι!...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ἡ σημερινὴ εἰκόνα τῆς «Πίνακο-
 θῆκης» τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» εἶνε ἔργον
 ἡ μὲν ὑπ' ἀριθ. 11 τοῦ
 Γερμανοῦ ζωγράφου Το-
 μάς μετὰ τὸν τίτλον ἡ Ἀ.
 μαγνέννησις, ἡ δὲ ὑπ'
 ἀριθ. 12 τοῦ ἐπίσης
 Γερμανοῦ ζωγράφου Φι-
 λίππου Φράνκ μετὰ τὸν
 τίτλον ἡ Μητέρα καὶ
 τὸ παιδί.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Ξέρετε όμως, κύριε, ότι πολύ λίγο όφειλέται βρίσκονται σήμερα σαν και εσείς; είπε ο ξενόδοχος με θαυμασμό.

— Όλη η γενιά μας, από πατέρα σε γιο, τέτοιου είδους μεϊ. Άλλα απέναντι των κακοπληρωτών δειγμάτων πάλι πολύ σκληροί. Άκούστε λοιπόν ότι τον έκανε ο πάρος μου. Τον έβαλε στη φυλακή, μάλιστα, κύριε. Κ' έμεινε κλεισμένος εκεί μέσα, δεν θυμάμαι τώρα πόσα χρόνια, ώσπου πέθανε στη φυλακή. Έδώ και δεκαπέντε μέρες έκανα ένα λογαριασμό και βρήκα πως είχαμε οφείλει γι' αυτόν σ' όλο το διάστημα χίλια διακόσια φράγκα! Τι μ' αυτό όμως;

Το ζήτημα είναι ότι κρατήσαμε την αρχή του οίκου μας. Συγγνώμη όμως, αγαπητέ μου, έπεσε ξενόδοχος ο Ντυμπού, ο οποίος έκτυπαζε προς τη θύρα κ' είχε διακρίνει μία σιλουέτα που έμοιαζε πολύ με το λοχαγό. Σε παρασκότιμα μ' αυτές τις φλυαρίες μου τόσση ώρα. Νά, βλέπω και σούρχεται ένας νέος πελάτης.

— Ω! φώναξε ο ξενόδοχος γυρίζοντας προς την πόρτα. Είναι εκείνος που περιμένετε.

— Ο γενναίος λοχαγός Λα Ζογκιέρ;

— Ο ίδιος... Έλάτε λοχαγέ μου, είπε ο ξενόδοχος, σάς περιμένει τόση ώρα ο κύριος.

Ο λοχαγός, ο οποίος αυτή την ημέρα ήταν πολύ ανήσυχος και ταραχμένος και ύποπτος τους πάντας, εχαίρετο ευγενικά τον ξένο και γυρίζοντας προς τον ξενόδοχο τον ερωτώσαν αν είχε ρήξη να τον ζήτηση ο φίλος που περιμένει.

— Δεν ήρθε, κύριε λοχαγέ, αλλά το ίδιο είναι. Θέλω να πω δηλαδή ότι, ενώ ο ένας θαρόχταν, να σάς γυρέψη χρήματα, ο άλλος ήρθε μόνος του για να σάς φέρη πενήνια λουδοβίκια.

Ο Λα Ζογκιέρ γύρισε εκπληκτος προς το μέρος του Ντυμπού, ο οποίος προσπαθούσε να δώσει την πρόσωπό του μία ήλιθα έκφραση.

— Πρόκειται να μου δώσετε χρήματα; τον ρώτησε. Χρήματα;...

Ο Ντυμπού του διηγήθηκε άμείλιχα την περίφημη ψευδοιστορία του. Ο λοχαγός τον πίστεψε. Συγκινήθηκε μάλιστα γι' αυτή την απροσδόκητη προσφορά και ένθουσιάζοντας από την υπερβολική τιμιότητα του ανθρώπου εκείνου, που τον εγύρευε με τόσο επιμονή για να του πληρώσει ένα απλό λογαριασμό, ζήτησε, προσεκτικά τον Ντυμπού στο δωμάτιό του, αφού προηγουμένως διέταξε τον ξενόδοχο να του φέρη μία υποτίλη με καλό Ισπανικό κρασί. Ο Ντυ-

μπού έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

Πρώτος έμπηξε στο δωμάτιό του, πουλ' έντοματά του πήγε κοντά στο παράθυρο για να πάρη το καπέλλο του, που είχε αφήσει κάπου εκεί, και ενώ ο λοχαγός μιλούσε ανύποπτα με τον ξενόδοχο, χτύπησε σιγά με το δάχτυλό του το τζάμι. Εκείνη τη στιγμή ο Λα Ζογκιέρ γύρισε προς το μέρος του:

— Μήπως σάς ένοχλησω έρχόμενος στο δωμάτιό σας; τον ερωτώσε μ' ένα άδελφ χαμόγελο ο Ντυμπού.

— Απεναντίας, αγαπητέ μου κύριε, αποκόπηκε ο λοχαγός. Από εκεί θα έχουμε ωραία θέα, κ' ενώ θα πίνουμε θα κυττάμε τις γυναίκες που θα περνούν απ' την οδό Μπορντονάι.

— Α, ά, έκαμα ο Ντυμπού θυνοτάς τη μύτη του.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΣΙΩΠΗΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΟΥΛΒΑΧ

Πάν' έξη γρά-
να τώρα, όταν
ένα πρωί, κον-
τά στην πλα-
τεία του Ά-
γίου Σουλπι-
κίου, συνάντη-
σα ένα φίλο μου, του οποίου το κά-
πως επίσημο ντύσιμο φανέρωνε άν-
θρωπο προσκαλεσμένο σε γάμο ή και
σε κηδεία. Εκείνος μόλις με είδε, έ-
βγαλε μια κραυγή γέλας και, πλη-
σιάζοντάς με, μ' έπιασε από το χέρι
και μου είπε:

— Άχ, αγαπητέ μου, πόσο ευτυχής
είμαι που σε συναντώ!... Έρχεσαι
μαζύ μου; Θα δής το πιο παράδοξο
πράγμα του κόσμου.

Και μου εξήγησε ότι πήγαινε στο
Δημαρχείο, όπου θα γινόταν κάποιος
γάμος. Κάποιος λογιστής Τραπέζης
φίλος του θα παντρευόταν. Τόσο ο
γαμπρός, όσο κ' η νύφη, ήταν κ' οι
δύο από έντιμες και καλές οικογέ-
νειες, έργατικοί κ' άρκετά συμπα-
θείς.

— Καλά, και πού βλέπεις το πα-
ράδοξο σ' αυτόν το γάμο; ρώτησα το
φίλο μου άμα μου έδωσε αυτές τις ε-
ξηγήσεις;

— Θα δής! Θα δής! μου απάντησε
έκείνος τοίζοντας τα χέρια του. Θα
δής ότι δεν έγινε παρασταλή ποτέ
σας σε τέτοιο γάμο.

Εφτάσαμε σε λίγο στο Δημαρχείο
και μέσα στην αίθουσα των γάμων ο
φίλος μου μου έδειξε το ζευγάρι που
επρόκειτο να ένωθη σε λίγο. Έκ πρώ-
της όψεως δεν παρουσίαζαν τίποτε το
έκτακτο. Κρατιόντουσαν από το μπρά-
τσο. Η νύφη, ντυμένη μ' ένα άπλο
όλθλευτο φόρεμα, με το νυφικό διά-
δημα στο κεφάλι της, λιγάκι χλωμή
είχε μεγάλη μάτια όρθονοχητα, με τα
οποία, με κάποια συστολή, έκτυπαε
έμεις και τους άλλους προσκαλεσμέ-
νους. Όσο για το γαμπρό, έταν ψη-
λομεγαλάνο άντρας, αυτός είχε ευ-
χάριστη και γαλήνια φυσιογνωμία,
μα κ' αυτός είχε τα μάτια του όρθό-
νοχητα και κύτταζε με τον ίδιο τρό-
πο, με τον οποίο κύτταζε κ' η μέλ-
λουσα σύζυγός του.

— Τι περίεργα που κυττάεις α-
υτό το ζευγάρι! είπα στο φίλο μου.

— Κυττάει με τον ίδιο τρόπο που
κυττάζουν κ' οι προσκαλεσμένοι του,
μου απάντησε εκείνος. Δέ!...

Πράγματι, κύτταζα γύρω μου και
πρόσεξα ένα περίεργο φαινόμενο: ό-
λοι οι άνθρωποι που βρισκόταναν έ-
κει, ήταν σιωπηλοί και άκίνητοι και
από τα μάτια τους, που φαινόταναν
σαν τεκτονόμενα, έβγαιναν ματιές που
έβλιναν.

— Μήπως είναι μηχανητιστάι, ρώ-
τησα το φίλο μου.

— Εκείνος έσκασε άμέσως σε δονατά
κ' ανήσυχια γέλια. Ανήσυχος μήπως
κάνη το γέλιο του κακή εντύπωση
στην ομήγυρη, κύτταζε γύρω μου,
μα ούτε οι μελλόνυμφοι, ούτε ή οι
κογένειά τους, ούτε κανείς από τους
άλλους προσκαλεσμένους έδειξε πως
το είχε προσέξει καν. Μονάχα ένας
κλητήρας της Δημαρχίας φάνηκε

σαν να σκανδαλίστηκε κάπως. Έφε-
ρε το δάχτυλό του στο στόμα του
και είπε κατόπιν με δονατή φωνή:

— Ά, κύριοι, δεν είναι σωστό α-
υτό που κάνετε...

Θάλεγε κανείς, με την παρατήρη-
σι αυτή του κλητήρος, ότι τόσο ή ε-
ρώτησί μου όσο και το γέλιο του
φίλου μου αποτελούσαν μία διπλή
προσβολή κατά της ομήγυρους, στην
οποία όμως αυτή δεν έδωσε την πα-
ρακλητική σημασία.

Σε λίγο ο Δημαρχος έκανε μεγα-
λοπρεπής την εμφάνισή του στην αί-
θουσα και ή τελετή άρχισε. Οι μελ-
λόσυμφοι, στις έρωτήσεις τις οποίες
τους άπηθύονε ο Δημαρχος, απαντού-
σαν διαδοχικά με

μία φωνή που με
έφηνιασε πολύ, με
μία φωνή καθαρή,
ήσυχη, έλεγαν: τή
αν αιν, όπως πάνω-
κάτω λένε ή κου-
κίες που μιλάνε:

μ α μ ά, μ π α μ -
π ά...

— Μια στιγμή έ-
στράφηκα προς μία
κυρία που καθόταν
δεξιά μου και εύγε-
νικά την ερωτώσα:

— Από ποιά μέ-
ρος είναι ο γαμπρός;

Η κυρία, χωρίς
να μου απαντήσει,
έμεινε ακίνητη και
με κύτταζε κατά-
ματα, με κάποιο πε-
ριφρονητικό τόνο
στην έκφρασί της.

— Άν να την είχα εί-
ρωνευθή με την ε-
ρώτησή που της έ-
ίχα κάνει. Στάθηκα
τότε προς ένα κύριο που καθόταν
αριστερά μου και του έκανα την ίδια
ερώτησι για λογαριασμό του γαμ-
πού. Εκείνος μου απάντησε, αλλά
με μία φωνή που ήταν ίδια με τη
φωνή του γαμπρού και της νύφης:

— Ναι, μου είπες, ο κύριος είναι
πολύ καλός!

— Άγες! από την άλλοπρόσκλη-
σή απάντησι, έκρινε άνοφελες να
έπιμείνω περισσότερο. Έτσι ή τελε-
τή τελείωσε χωρίς να ειπωθούν ά-
χρηστα λόγια, μα και χωρίς να συμ-
βή τίποτε που να δικαιολογή τις απο-
σχέσεις του φίλου μου, ο οποίος καθ'
όλη τη διάρκεια του γάμου είχε πά-
ρει μία εξαιρετικά τρυφερή έκφρασι
και είχε απομακρυνθή
από μένα και είχε πλη-
σιάζει στη μικρή έδερα
όπου βρισκόταναν οι
νεόνυμφοι για να μπο-
ρέι να τους βλέπει από υπε-
στά.

Τον συνήτησα πάλι
όταν ή κομπή, με την
ίδια σιωπή πάντοτε, ξε-
κίνησε από το Δημαρ-
χείο, διαβυνόμενη προς
την εκκλησία.

— Ε, του είπα με χαμηλή φω-
νή, τι σημαίνουν όλ' αυτά;
Εκείνος, μιλώντας δονατά, μου
απάντησε:

— Ε, δεν ήταν περίεργο το θέα-
μα;...

— Μίλα πόν σιγά! του είπα.

— Για ποιά λόγο;

— Μα θά μās ακούσουν...

— Α, ώστε δεν κατάλαβες ά-
κόμα; μου έπε με τον ίδιο τόνο φω-
νής, ο οποίος — πρέπει να το όμο-
λογήσω — δεν έκανόμάλιζε παρό-
λέμενα μόνο. Δεν κατάλαβες ακόμη
ότι ο γαμπρός και ή νύφη είναι κοφά-
λαλοι κ' οι δύο και ότι όλοι οι προσ-
καλεσμένοι είναι επίσης κοφάλαλοι:

— Α, μπά!... του
απάντησα. Πώς είναι
κοφάλαλοι, άκου
κουσαν ότι τους έ-
λεγε ο Δημαρχος;

— Γιατί ο Δημαρ-
χος έπρόφερε καλά
τά λόγια του κ' έτσι
μπορούσαν και τα
διάδξαν στις κινή-
σεις των χειρών του.

— Μα του άπαν-
τούσαν κιόλας!

— Α, μου είπες
έρεεις πως οι βουδοί
δεν είναι βουδοί παρά
γιατί είναι κοφικοί και
πως όταν τους διδά-
ζουν την τέχνη να
βγάζουν ή ήρους, μι-
λούν και άπαντούν
στις ερωτήσεις που
βλέπουν ζωγραφισμέ-
νες στα χείλη του
συνομιλητού τους.

Το ήξερα πράγμα-
τι, γιατί είχα παρα-
σταλή σε συνάσεια
κοφάλαλων, στα οποία τους είχα
ακούσει να βγάζουν λόγους με την
εξωστρεφή τους έκείνη φωνή, την έ-
πονη και άρρωματιστή. Τό είχα έ-
χασε! Όλ' από στο Δημαρχείο, γιατί
περιμένα να δώ κάτι ακόμα πιο πε-
ρίεργο και πιο μυστηριώδες.

— Όσο δεν ήταν ένα γεγονός εν-
τελώς έκτακτο, έντελώς πρωτόκου-
στο ο γάμος αυτός δυο δυστυχισμέ-
νων κοφάλαλων;

Ένώ διασχίζαμε την πλατεία του
Άγίου Σουλπικίου, για να πάμε στην
Εκκλησία, είχα βοηθήσει σε σκέψεις.
Συλλογίζομαι πόσο θλιβερό θά ήταν
ή οικογενειακή ζωή των νεόνυμφων,
όπου ή συνεννόηση και ή όμιλία θά
γινόταν μόνο με την παν-
τοειδή βοήθεια των
ματιών... Συλλογιό-
μαι τον έρωτά τους...
Πώς είχαν κατάλαβε! Πό-
πως τον άλλον;... Πό-
πως είχαν εκτυστρευσθή την
άγάπη τους;... Πώς εί-
χαν κερδίσει ο ένας
την έμπιστευση του
άλλου;...

— Ο φίλος μου μου έ-
κίστηκε ότι το παρα-
μύθιο...

— Ο φίλος μου μου έ-
κίστηκε ότι το παρα-
μύθιο...

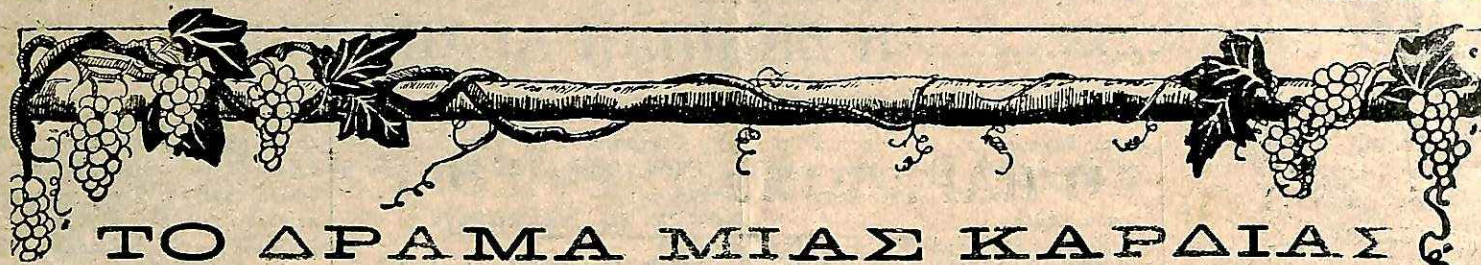
— Ο φίλος μου μου έ-
κίστηκε ότι το παρα-
μύθιο...

— Ο φίλος μου μου έ-
κίστηκε ότι το παρα-
μύθιο...

LOUIS ULBACH

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΟΛ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

(Τι ωφέλῃσιν ἀνθρώπος ἐάν τὸν κόσμον ὅλον
περδῇ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ!...)
(Εὐαγγέλιον)

(Συνέχεια ἀπὸ τοῦ προηγούμενου)

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως πετάχτη-
κε ἔξω ἀπὸ τὸ σκῆλος καὶ τρέχοντας
πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀρχῆς νὰ γυμνάζει
μὲ μανία. Ἀλλὰ σταμάτησε ἀμέσως
κι' ἀρχισε νὰ χοροπηδᾷ γύρω τῆς μὲ
χαρὰ, σὰν νὰ τὴν εἶχε γνωρίσει. Ὑ-
στερα χάθηκε κατὰ τὸ σπῆτι καὶ γύ-
ρισε πίσω, γυμνάζοντας ὁλόκληρα χε-
ρὸν μὲσα στὸ σκοτάδι καὶ κἀ-
νόντας χίλια δὺο παιχνίδια γιὰ νὰ
τὴν εὐχαριστήσῃ.

Ἡ Καίτη, τρέχοντας ἀπ' τὸ φόβο,
πῆγε γρήγορα νὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ
ἓνα παλιὸ δέντρο καὶ στάθηκε ἐκεῖ
περμένοντας. Κανένας ὅμως δὲν ἐ-
φάνηκε νὰ ἔρχεται ἀπ' τὸ σπῆτι.

— Δὲν εἶνε κανένας μέσα, συλλο-
γίστηκε.

Κι' ἀμέσως ἡ καρδιά τῆς σφίχτη-
κε ἀπ' τὸν πόνο σὲ τέτοια πῶς τὸ
παιδί τῆς ἦταν πεθαμένο.

Σὲ λίγο προχώρησε πρὸς τὸν προ-
θάλαμο κι' ἀφουγκράστηκε. Ἄλλο
δὲν ἀκούγονταν ἐκεῖ ἀπὸ τὸ χτύπο
τοῦ ρολογιοῦ. Συγκέντρωσε τότε ὅλο
τὸ θάρρος τῆς κι' ἐσπρώξε τὴν πόρταν
ὅσο μπορούσε ἐλαφρότερα. Ἡ πόρτα
καθὼς ἀνοίγε, ἔκαμε ἓνα μικρὸ κρό-
το κι' ἡ Καίτη ὀπισθοχώρησε τρέμον-
τας. Ἀλλὰ καὶ πάλι ἀπλώθηκε γύ-
ρω τῆς ἡ σιωπή. Προσέχοντας τότε
νὰ μὴν κάμῃ τὸν παραμυθιότομο θό-
ρυθο, προχώρησε στὸ δωμάτιο.

Τότε ἄκουσε ἓνα ἐλαφρὸ ροχαλιε-
ρὸ κοιμιόμενου καὶ τὸ κομμάτι τῆς ἀνα-
τρίχτηκε μὲ μίαν. Εἶχε ἰδῇ τὴν κού-
νια τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἦταν γυρισμένη
κατὰ τὴ φωτιά. Ἀμέσως ἔπρεπε γυ-
ναστιστὴ κάτω, δοκίμει ἀπάνω ἀπ'
τὴν κούνια καὶ σιωπώντας τὸ μικρό,
ποὺ μόλις ἀπὸ γάλα, φιθύριζε:

— Παιδάκι μου! Ψυχούλα μου!
Τὴν ἴδια στιγμή ἀκριβῶς ὁ Πῆ-
τος ἔμπαινε στὴν αὐλή καὶ διεσθύνε-
ται πρὸς τὸ σπῆτι, ἐνῶ ὁ σκῆλος γύ-
ριζε καὶ πηδούσε χαρούμενα γύ-
ρω του.

Ἐνῶ ἀνέβαινε στὸ σπῆτι, ὁ Πῆτος
ἀντιλήφθηκε ἀμέσως ὅτι κάποιος βρι-
σκόταν μέσα. Εἶχε φτάσει στ' αὐτιά
του μιά φωνὴ τρυφερὴ καὶ μελωδική,
ποὺ τοῦ φαινόταν γνωστή καὶ τοῦ
ἐμπνέουσε μιά ἀόριστη ἀνάμνησι ἀπ'
τὴν περασμένη.

Μπαίνοντας στὴν κἀμαρα, εἶδε μὴ
γυναίκα γονατιστὴ κοντὰ στὴν κού-
νια τοῦ παιδιοῦ του, μὲ τὰ δὺο χέρια
στὴν ἀπλωμένα ἀποτόνω του. Τὸ γά-
λμα εἶχε πέσει ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς
κι' ἡ φλόγῃ τῆς φωτίζει κα-
θαρὰ τὸ πρόσωπό τῆς. Τοῦ φάνηκε
σὰν νὰ τὴν ἀνεγνώρισε, ἀλλὰ προ-
σπάθησε νὰ διώξῃ αὐτὴ τὴν ἰδέαν ἀπὸ
τὸ νοῦ του. Ἐκάμε νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ

τὸ στόμα τοῦ ἔμεινε κλειστό. Στε-
κόταν ἀκίνητος ἐκεῖ σὰν ἀπολιθωμέ-
νος καὶ δὲν μπορούσε νὰ σαλέψῃ.

Ἡ Καίτη ἄκουσε τὴ θύρα νὰ ἀ-
νοίγῃ καὶ σήκωσε τρομαγμένη τὸ κε-
φάλι τῆς. Εἶχε ἀπέναντί τῆς τὸν Πῆ-
το, ποὺ τὴν ἐκύτταζε μ' ἄλλοκοτὴ
ἐκφράσι. Ἀνατρίχτηκε... Ἐκείνος
κατωφθωσε νὰ τὴ ρωτήσῃ, παρ' ὅλη
τὴν ταραχὴ του:

— Ποῖα εἶσαι;
— Δὲν με γνωρίζεις; τοῦ ἀποκρί-
θηκε αὐτὴ δειλά.

Ἐκείνος φάνηκε σὰν νὰ μὴν ἔ-
κουσε.

— Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ μείνω ἐδῶ, ἐ-
ξακολούθησε ἐκείνη μὲ τρεμουλιαστὴ
φωνή. Μοῦ ἔπαινε πῶς τὸ παιδί ἦταν
ἁρμόστο καὶ δὲν μπορούσε νὰ βρ-

ποῦ τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς.

— Εἶνε πεθαμένη, σοῦ λέω, καὶ
φευγάτη ἀπ' αὐτὸ τὸ σπῆτι γιὰ πάν-
τα, εἶπε ὁ Πῆτος χωρὶς νὰ καταλα-
βαῖν τί λέει μέσα στὴν ταραχὴ του.

Ἐκείνη ὅμως νόμισε πῶς ἤθελε
νὰ τὴ διώξῃ καὶ ἀκεπάζοντας τὸ πρό-
σωπό τῆς εἶπε:

— Καταλαβαίνω... Θὰ φύγω...

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἴθω καθόλου ἐδῶ...
Τὸ ξέρω... Μὰ θὰ φύγω καὶ δὲν θὰ
ἐξαναπατήσω ἐδῶ πάλι. Δὲν θὰ ἔχῃς
καμμιά ἐνδία σὲ τὸ μέλλον ἀπὸ
μένα.

Ἐβίλησε τρυφερὰ τὸ παιδί κι' ἐ-
κείνο σάλεψε γιὰ μιά στιγμή τὰ χέ-
ρια του, χωρὶς νὰ ἐμπνησῇ. Ἐπειτα
ἔβαλε στὸ κεφάλι τῆς τὸ κάλυμμα
καὶ τὴν ἔβλεπε τὸ πρόσωπό τῆς μὲ τὴν

Ἐπειτα βγήκε στὸ προαύλιο τοῦ
σπιτιοῦ καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο κρᾶ-
νοντας μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀκόμα
ἀπ' τὴ συγκίνηση:

— Καίτη! Καίτη! Καίτη!

Ἡ Καίτη ὅμως δὲν ἀπαντοῦσε.
Ἐτρεψε τότε γρήγορα νὰ ἀνοίξῃ τὴν
πόρταν τοῦ κήπου, ἀλλὰ σὰν νὰ συλ-
λογίστηκε ἔξω ἀπὸ κἀνὴν, ἄφησε ἔξω
βαθὺν ἀναστεναγμὸ καὶ γύρισε πίσω
στὸ σπῆτι, τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμέ-
νος. Ἡ φωτιά ἀπὸ τὴν εἶχε σβῆσει.
Κάθισε τότε στὸ σκοτάδι κι' ἔπιασε
μὲ τὸ χέρι τοῦ τὸ κεφάλι του, ποὺ
πονοῦσε δυνατὰ.

Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥΤΠΕΣΕ ΝΑ ΠΝΙΓΗ...

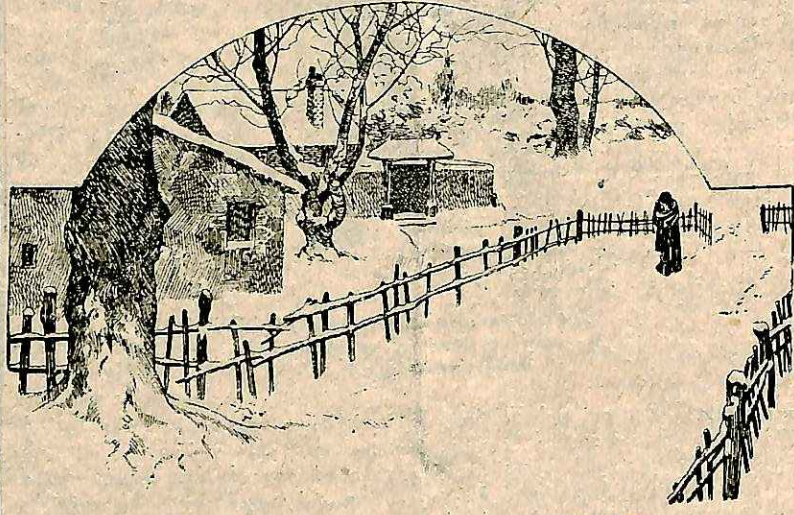
Τὴν ἴδια αὐτὴ βραδιά, μιά ὥρα
κατόπιν τῶν ἑσῶν συνέβησαν ἀπὸ
σπίτι τοῦ Πῆτου, ὁ Φίλιππος, ὁ ἄρ-
χιον δικαστὴς, βρισκόταν στὸ δικα-
στήριο, τὸ ὁποῖο συνεδρίαζε. Τὴν
ἦσαν ἡ σειρά νὰ δικαστῇ μιά ἀπόπει-
ρα-αὐτοκτονίας. Κάποια γυναίκα εἶ-
χε δοκιμάσει πρὸ ὀλίγου νὰ πέσῃ
στὴ θάλασσα νὰ πνιγῇ, ἀλλὰ τὴν
πρόλαβαν καὶ σόθηκε. Ὅταν ἐπα-
ρουσιάζετο στὸ δικαστήριο, τὸ ρού-
χα τῆς ἦσαν κατωσυσκεμμένα ἀπὸ
τὸ νερό. Φορούσε ἓνα μακρὸ πανω-
φόρι καὶ τὸ πέπλο τῆς ἦταν κολλη-
μένο ἀπάνω στὸ πρόσωπό τῆς. Μόλις
μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια τῆς
κι' ἦταν οἱ ἀστυφύλακες τὴν ἔμπασαν
στὴν αἴθουσαν τοῦ δικαστηρίου, σχεδὸν
μὲ σπρωξιές, κρατήθηκε ἀπὸ τὸ σι-
δερένιο κιγκλιδίωμα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ
χάμου. Τὰ κεφάλια τῆς εἶχε γείρει
στους ὤμους καὶ φαινόταν πολὺ ἐ-
ξηντημένη καὶ ταπεινωμένη.

Ἡ καταθέσις ἦσαν σύντομες. Ἐ-
νας ἀστυφύλακας, ὁ ὁποῖος βρισκόταν
μὲ ὑπερηφάνειαν στὴν πλατεία τῆς Ἀγο-
ρᾶς, εἶχε ἀκούσει κραυγὴς στὴν προ-
κυμαία. Ὅταν ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ,
βρῆκε τὸν ἀρχιφύλακα τοῦ λιμένος
ποὺ ἀνέβαζε στὰ σκαλιά τῆς ἀποβά-
θρας μιά γυναίκα, ποὺ εἶχε πέσει νὰ
πνιγῇ.

Ὁ δικαστὴς κύτταξε μὲ προσοχὴ
τὴν κατηγορουμένην, χωρὶς νὰ δια-
κρίνῃ τὸ πρόσωπό τῆς, καὶ ρώτησε
τὴ πληροφορίαν εἶχαν γι' αὐτήν.

Ὁ γραμματεὺς ἀπάντησε ὅτι δὲν
ἤθελε νὰ προβῇ σὲ ὁμολογίας σχετι-
κῶς μὲ τὴν περασμένη τῆς ζωὴ καὶ
τὸ πρὸ διάβητό της, φαινόταν ὅ-
μως πῶς ἦταν ξένη. Ὁ ἀρχιφύλακας
τότε τῆς ἀπέτεινε διάφορας ἐρωτη-
σεις, ἀλλὰ ἐκείνη στακόνη πάν-
τα ἀμύλητη μὲ σκυμμένο τὸ κε-
φάλι.

(Ἀκολουθεῖ)

Βγήκε βιαστικά ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ πῆγε
τὸ δρόμο συντριμμένη, ἀπελπιμένη...

σταχιδά.

Ἐκείνος ὅμως δὲν ἔβγαζε λέξη. Τὸ
πρόσωπό του καθὼς τὴν ἐκύτταζε,
φαινόταν τρομαγμένο. Ἰδρωτὰς ἄρχι-
ζε νὰ στάξῃ ἀπὸ τὸ μέτωπό τῆς γυ-
ναίκας.

— Δὲν με γνωρίζεις, Πῆτε; τοῦ
εἶπε αὐτὴ μὲ ἀδύνατη φωνή.

Ἐκείνος ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν
κυττάξῃ τὸ ἴδιο σὰν καὶ πρὶν, σχε-
δὸν ἀπειλητικὰ.

— Εἶμαι ἡ Κατερίνα, τοῦ φιθύριζε.

— Ἡ Κατερίνα εἶνε πεθαμένη, ἄ-
πάντησε ἐκείνος ἀλλόφρονα.

— Ὁ, Πῆτε... Πῆτε!...

— Αὐτὴ βρισκατο παῖς στὸν τάφο.

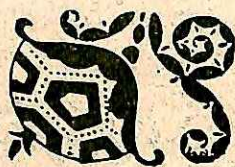
— Ἀμποτε νᾶταν ἔτσι ὅπως λέει.

εἶπε ἡ Καίτη καὶ σκέπασε τὸ πρόσω-
πό της μὲ τὰ χέρια τῆς.

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΜΑΡΝΙ

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΠΕΘΕΡΑΣ

(Ἡ κυρία Ἀντμάν, μιά ἡλικιωμέ-
νη κυρία μὲ ἄσπρα μαλλιά, κάθεται
σὲ μιά πολυθρόνα. Ἀπέναντί τῆς ὁρ-
θὴ ἡ νύφη τῆς, κυρία Σάρα, φορεῖ
τὰ γάντια τῆς.)

Κα ΣΑΡΑ. — Νομίζω πῶς εἶνε
ὥρα νὰ φεύγουμε ἐμεῖς. Εἶνε ἔ-
πτα καὶ τέταρτο καὶ οἱ Κρεγιόν,
ποὺ μᾶς ἔχουν προσκαλεσμένους,
τρῶνε ἀκριβῶς στὴν ὁρῶν.

Κα ΑΝΤΜΑΝ (κυττώντας τὴν
καλά). — Ἀπόψε εἶσαι πολὺ ὥραϊα
ντυμένη!

Κα ΣΑΡΑ. — Ἀστεῖσεθε! Τὸ
φόρεμά αὐτὸ τὸ φορῶ τρία ὀλόκληρα
χρόνια τώρα... Δὲν ἔχω ἄλλο, βλέ-
πετε... Τὰ μαλλίγια τοῦ ἔχουν τρι-
φτῇ μάλιστα!

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Ἐγὼ τὸ δικό
μου τὸ φορὸ δώδεκα ὀλόκληρα χρό-
νια καὶ εἶνε καινούργιο ἀκόμη...

Κα ΣΑΡΑ. — Μὰ ἐσεῖς δὲν τὸ
φορεῖς ταχτικά...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Βέβαια... Ἐ-
χεις δίκιο! Καὶ ποῦ πηγαῖνω ἐγώ
γιὰ νὰ τὸ φορέσω; Ἐγὼ δὲ βγαίνω
ἐξω καθόλου... Δὲν με καλοῦν που-
θενά ἐμεῖς!

Κα ΣΑΡΑ. — Λοιπὸν! Ἐγὼ φεύ-
γω! Καλὴνύχτα, μαμά! (Ἐσπρωά-
ται νὰ βγῇ).

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Ὁ Ἰακώβος
ποῦ εἶνε;

Κα ΣΑΡΑ. — Πῆγε νὰ φέρῃ ἓνα
αὐτοκίνητο...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Μὲ αὐτοκίνητο
θὰ πάτε στὸ σπῆτι τῶν Κρεγιόν;
Γιατί δὲν πάτε μὲ τὸ τραί;

Κα ΣΑΡΑ. — Γιατί βρέχει ἔξω...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Μπορεῖτε νὰ
περμένετε νὰ πᾶψῃ ἡ βροχή!... Τὸ
αὐτοκίνητό θὰ σᾶς πᾶσιν πολλὰ! Ἐ-
κοὶ δραπεῖς νὰ πάτε καὶ εἰσοὶ νὰ
γυρίσετε, σαραντα! Ἐπει, θὰ σᾶς
στοιχίσῃ ἀκριβὰ αὐτὸ τὸ γέφυμα...

Κα ΣΑΡΑ. — Ἐχετε δίκιο! Δὲν
γίνεται ὅμως διαφορετικὰ...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Κ' ἐγώ; Θὰ
φάω μόνη μου, βέβαια! Τί μοῦ ἔχε-
τε ἐτοιμάσει ἐμένα;

Κα ΣΑΡΑ. — Ἐνα κεφαλάκι
βραστό.

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Κεφαλάκι! Εἶ-
νε πολὺ βαρὺ φαί γιὰ τὸ βράδυ!

Κα ΣΑΡΑ. — Θέλετε τότε νὰ
σᾶς βράσω δὺο αὐγά, νὰ πιῇτε κι' ἓ-
να φλυτζάνι γάλα καὶ νὰ κοιμηθῆτε;

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Ἀ, ὅχι! Δὲν
σχοπεύω νὰ πλησιάσω νηστική!

Κα ΣΑΡΑ (μὲ κάποια δυσφορία).
Μπορεῖτε νὰ φάτε ὅτι θέλετε τότε.
Τί νὰ σᾶς πῶ...

Κα ΑΝΤΜΑΝ (πειραγμένη). —
Εὐχαριστῶ πολὺ! Μὲ υποχρεώνετε...
Νομίζω ὅτι ἂν ἦμουν στὴ θέσιν σου,
δὲν θὰ φερνόμουν πρὸς τὴν πεθερά
μου ὅπως μοῦ φέρνεσαι σὺ! Ἐσχῶς,
φαίνεται, πόσο πολὺτιμη εἶνε ἡ ὑγεία
τῆς πεθερᾶς γιὰ τὴ νύφη!

Κα ΣΑΡΑ (μὲ ὕψος κάπως ἀδιά-
φορῶ). — Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ πη-
γαίνω, μαμά; Ὁ Ἰακώβος θὰ με πε-

ριμένη τὴν ὥρα κάτω...
Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Καλύτερα! Ἀ-
σπῆς τὸν νὰ ἔλθῃ ὁ ἴδιος νὰ σὲ φω-
νάξῃ. Ἐσεῖ, θὰ λάβῃ τὸν κόπο νὰ
μοῦ πῇ καλησπέρα ἀπόψε, γιατί φαί-
νεται πῶς τὸ θεωρεῖ αὐτὸ περιττό...
Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ μοῦ δοθῇ ἡ
εὐκαιρία καὶ μένα νὰ σᾶς πῶ μερικά
πράγματα γιὰ τὴ στάσι σας ἀπέναν-
τί μου...

Κα ΣΑΡΑ. — Δὲν πιστεύω νὰ
εἶνε ἐπιλήψιμος ἡ στάσις μας ἀπέ-
ναντί σας!

Κα ΑΝΤΜΑΝ (μὲ ὕψος εἰρωνι-
κῶ). — Ὁ, κυρία!... Εἶσατε πολὺ
εὐγενῆς, ὠρισμένοι, μόνο ποῦ μοῦ ἔ-
χετε κηρύξει ἀποκλεισμό τώρα τε-
λευταία! Οἱ φίλοι σας φαίνεται ὅτι
εἶνε μεσημερινοὶ κι' αὐτοί, γι' αὐτὸ
τὸ λόγο δὲν με καλοῦν ποτε στὰ γεύ-
ματα καὶ στὴ συναναστροφὴς τους!

Κα ΣΑΡΑ. — Ἐπὶ πλέον, ὅ-
ταν ἐσεῖς τοῦ-
καλεῖτε νὰ φα-
νῶ στὸ σπῆτι,
βρίσκετε πάν-
τοτε μιά χαρι-
τωμένη δικαιο-
λογία γιὰ τὰ
μὴ κάνετε νὰ
φάω χωριστὰ
στὴν κἀμαρά
μου...

Κα ΣΑΡΑ.
— Μὰ...

Κα ΑΝΤ-
ΜΑΝ. — Κα-
ταλαβαίνω τί
θέλες νὰ πῇς.

Ἡ τραπέζια
εἶνε πολὺ ψυ-
χρὴ καὶ ὑπό-
χει φόβος νὰ
συναρῶθω...

Συμφωνοῦ σ' αὐ-
τὸ. Μποροῦνα-
τε ὅμως, νομί-
ζω, νὰ μὲ φω-
νάξετε νὰ κα-
θίσω μαζὺ σας
στὸ σαλόνι. Αὐτὸ δὲν
τὸ σκεφθήκατε ποτέ. (Μὲ ὕψος εἰ-
ρωνικῶ). Μὰ ἔχετε δίκιο... Μία
γρητὰ ἐξηγαστένε χρόνιων δὲν ἔχει
βλέπετε, κανένα ἐνδιαφέρον πάλι...

Εἶνε ἐκνευριστικὸ, εἶνε ὀλιβερό νὰ
βλέπῃ κανεῖς... ἓνα βάζο σπασμένο!

Κα ΣΑΡΑ (μὲ ἀνυπομονή, κυτ-
τάζοντας τὸ ρολόι τῆς). — Ἐπαύ-
ση ἡ ὥρα!...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Δὲν εἶνε τόσο
ἀνησυχαστικὸ αὐτό... Τὸ σπῆτι τῶν
Κρεγιόν δὲν ἀπέχει περισσοτέρως ἀπὸ
μισὴ ὥρα ἀπὸ δῶ με τ' ἀμάξι. Μὴ
βιάζεσαι τόσο λοιπὸν! (Συνεχίζον-
τας τὴν σκέψιν τῆς). Ἐνα παλιόν,
σπασμένο βάζο... Δὲν εἶν' ἐτσι;

Ναί, ἓνα παλιόν, σπασμένο βάζο, μέ-
σα στὸ ὅποιο ὅμως ἐσὺ καὶ ὁ Ἰακώ-
βος βρίσκετε τὸ ρούτυρο ποὺ ἀλείβα-
τε τὸ ψωμί σας... Γιατί, πῶς θὰ
ζοῦσατε ἐσεῖς, ἂν δὲν ὑπῆρχα ἐγώ;

Πῶς θὰ ζοῦσατε χωρὶς τὰ εἰσοδήμα-
τά μου; Ἀπὸ ποῦ θὰ βρίσκατε νὰ
πληρώσετε τὴν ὑπηρεσία, τὴν νταν-
τᾶ, τίς τουαλέτες σου; Ἡ μήπως
φαντάζεσαι πῶς θὰ μπορούσες νὰ ζῇ-
σες ὅπως ζεῖς τώρα μὲ τίς πέντες γι-
λιάδες ποὺ παίρνει ὁ ἄντρας σου; Ἀ-
πάντησε σ' αὐτό, σὲ παρακαλῶ!

Κα ΣΑΡΑ. — Ὅχι, βέβαια, δὲν
λέω τέτοιο πράγμα...

Κα ΑΝΤΜΑΝ. — Ἀφοῦ λοιπὸν
τὸ ἀναγνωρίζετε αὐτό, ἀφοῦ συναι-
σθάνεσθε πόσο πολὺτιμη σὰς εἶνε ἡ
ζωή μου, φαντάζεμαι ὅτι θὰ ἔπρεπε
νὰ μὲ κατεῖχτε μὲ κάθε τρόπο
νὰ μὲ εὐχαριστήτε, κι' ὅχι νὰ μὲ πε-
ριφρονήτε.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούγεται ἡ
φωνὴ τοῦ Ἰακώβου στὸ διάδρομο.

ΙΑΚΩΒΟΣ. — Εὐτυχία! Εὐτυχία!
Ἐλα, λοιπόν!

Τὸ ἀμάξι περι-
μένει τὴν ὥ-
ρα κατῶ!

Κα ΣΑΡΑ.
— Ἐλα, λοιπόν!

Κα ΑΝΤ-
ΜΑΝ. — Τί
καλῶς!

Κα ΑΝΤ-
ΜΑΝ. — Ὁ, κυρία!... Εἶσατε πολὺ
εὐγενῆς, ὠρισμένοι, μόνο ποῦ μοῦ ἔ-
χετε κηρύξει ἀποκλεισμό τώρα τε-
λευταία! Οἱ φίλοι σας φαίνεται ὅτι
εἶνε μεσημερινοὶ κι' αὐτοί, γι' αὐτὸ
τὸ λόγο δὲν με καλοῦν ποτε στὰ γεύ-
ματα καὶ στὴ συναναστροφὴς τους!

Κα ΣΑΡΑ. — Ἐπὶ πλέον, ὅ-
ταν ἐσεῖς τοῦ-
καλεῖτε νὰ φα-
νῶ στὸ σπῆτι,
βρίσκετε πάν-
τοτε μιά χαρι-
τωμένη δικαιο-
λογία γιὰ τὰ
μὴ κάνετε νὰ
φάω χωριστὰ
στὴν κἀμαρά
μου...

Κα ΣΑΡΑ.
— Μὰ...

Κα ΑΝΤ-
ΜΑΝ. — Κα-
ταλαβαίνω τί
θέλες νὰ πῇς.

Ἡ τραπέζια
εἶνε πολὺ ψυ-
χρὴ καὶ ὑπό-
χει φόβος νὰ
συναρῶθω...

Συμφωνοῦ σ' αὐ-
τὸ. Μποροῦνα-
τε ὅμως, νομί-
ζω, νὰ μὲ φω-
νάξετε νὰ κα-
θίσω μαζὺ σας
στὸ σαλόνι. Αὐτὸ δὲν
τὸ σκεφθήκατε ποτέ. (Μὲ ὕψος εἰ-
ρωνικῶ). Μὰ ἔχετε δίκιο... Μία
γρητὰ ἐξηγαστένε χρόνιων δὲν ἔχει
βλέπετε, κανένα ἐνδιαφέρον πάλι...

Εἶνε ἐκνευριστικὸ, εἶνε ὀλιβερό νὰ
βλέπῃ κανεῖς... ἓνα βάζο σπασμένο!

Κα ΣΑΡΑ (μὲ ἀνυπομονή,

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 11)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

..... ΣΤΑΦΟΡΕΝ, Η ΠΟΛΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΙΕ Η ΘΑΛΑΣΣΑ

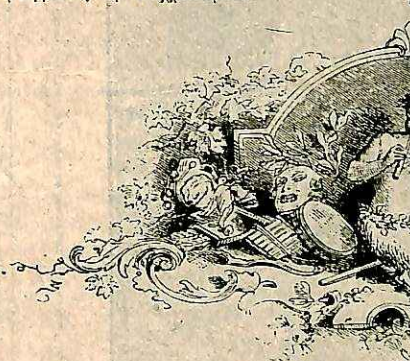
Τσουίντερζέε, ο βαρκάρης μπορεί ακόμη και σήμερα να σας δείξει μέσα στον βυθό τις πλατείες και τους δρόμους της πολιτείας αυτής, οι οποίοι από καιρό πολύ έχουν ερημωθεί από ανθρώπους και τους οποίους διασχίζουν τώρα μόνο ψάρια και διαφόρων ειδών θηλαστικά. Γιατί, από πολλών καιρό, η θάλασσα κατάνιψε τη μεγάλη εκείνη πολιτεία μαζί με όλα της τα παλάτια, τους πύργους, τους δρόμους, τις πλατείες, τους ανθρώπους και τα ζώα της.

Εδώ και εξακόσια χρόνια το Σταφόρεν ήταν η πρώτη εμπορική πόλη της Ολλανδίας και της Γερμανίας. Τα εμπορικά του πλοία κατέκλυζαν όλες τις θάλασσες της υφής και κουβαλούσαν στο σίγουρο λιμάνι του τα προϊόντα όλων των χωρών, ακόμη και των πιο μακρινών. Έτσι με τον καιρό το Σταφόρεν είχε γίνει ο τόπος των διαρκών διαπραγματεύσεων και της γλιδής. Οι πλούσιοι έφταναν και μεγαλέμποροι του συναγωνίζονταν στη σπατάλη, στην πολυτέλεια και στη ματαιοδοξία.

Όσο κανένας απ' τους πλούσιους του Σταφόρεν δεν μπορούσε να συγκινηθεί ούτε στα πλούτη, ούτε και στη ματαιοδοξία με την περιφημη δεσποινίδα Ριχμπέρτα, της οποίας τα ανακτόματα εμπορικά καράβια εμπαινόβγαζαν διαρκώς μέσα στο λιμάνι, κουβαλώντας τα πιο σπάνια προϊόντα της γης και συσσωρεύοντας καθέκαστα περισσότερα πλούτη στην ιδιοκτησία τους. Έτσι η Ριχμπέρτα που ήθελε να επιδεικνύει τα πλούτη της, είχε παλάτια, με τα οποία υδν τα παλάτια των βασιλέων θα μπορούσαν να συγκριθούν και στα οποία ξδινε κάθε βράδυ αφάνταστα σε πλούτο συμπόσια. Τόσο πολλά και τόσο ελκεκτά ήταν τα φαγητά των συμποσιών αυτών, ώστε ψωμί δεν σεβριζότανε καθόλου.

Ένα βράδυ, ενώ η Ριχμπέρτα ξδινε, όπως πάντα, ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο, οι υπηρέτες της της ανήγγειλαν πως είχε φθάσει και ζήτοσε να την γνωρίσει κάποιος ξένος πλούσιος ντυμένος, ο οποίος, όπως έλεγε, είχε γυρίσει όλες τις χώρες του κόσμου, όλα τα βασιλικά παλάτια, είχε γνωρίσει όλους τους βασιλείς και μεγιστάνες της γης και βτι είχε έρθει επίτηδες για να γνωρίσει αυτήν και να ιδη το παλάτι της και τα πλούτη της, για τα οποία είχε ακούσει να γίνεται τόσος λόγος στα

ταξείδια του. Κολακευμένη η Ριχμπέρτα, δέχθηκε άμέσως τον ξένο, τον κάθισε στο πλευρό της και τον περιποιήθηκε όπως μπορούσε καλύτερα, αναφέροντας διαρκώς τα πλούτη της και περιμένοντας ν' ακούσει απ' το στόμα του ξένου, ότι πουθενά στον κόσμο δεν είχε ιδη τέτοια πολυτέλεια και τέτοια μεγαλοπρέπεια. Ο ξένος όμως δεν της είπε τέτοια πράγματα. Έκτύταξε μόνο δεξιά κι' αριστερά και σιωπούσε. Και όταν, στο τέλος, η Ριχμπέρτα στενοχωρημένη για τη σιωπή του, ζήτησε να μάθει τις εντυπώσεις του απ' το συμπόσιό της, ο ξένος της αποκρίθηκε: — Άπορώ, κυρία μου, πως, ενώ έχετε στο σπίτι σας όλα τα αγαθά του κόσμου, λείπει από εδώ μέσα το ευγενέστερο και πολυτιμώτερο πράγμα που υπάρχει στην ύφλη. — Και ποιά είναι αυτό; ρώτησε πετραγμένη η Ριχμπέρτα.

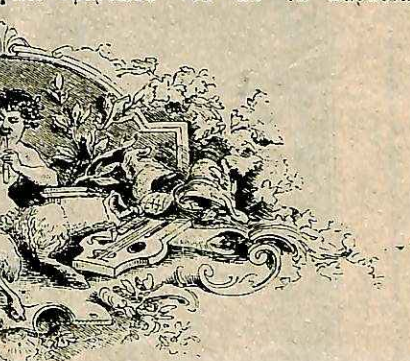

Ο ξένος όμως, χωρίς ν' αποκρίθι, σηκώθηκε, αποχαιρέτησε την δηήγυρι κι' έφυγε. — Άμέσως η δεσποινίς Ριχμπέρτα έρριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στους καλεσμένους της, αλλά κι' εκείνοι την κύτταξαν με άπορία, γιατί, όσο κι' αν έσπαζαν το κεφάλι τους, δεν κατώρθωναν να βρουν ποιά ήταν το πολυτιμώτερο αγαθό, για το οποίο είχε μιλήσει ο ξένος.

Τότε η δεσποινίς Ριχμπέρτα φώναξε τον γενικό αρχηγό των εμπορικών της στόλων, ένα γέρο ναυτικό κοσμογυρισμένο, και του είπε: — Πάρε βρα απ' τα καράβια μου που χρειάζονται και γέμισε και τα ταμεία σου με όλα χρήματα θέλεις και φύγε άμέσως. Όλοι στο Σταφόρεν μιλούν με θαυμασμό για την σοφία σου και την μεγάλη πείρα σου. Πήγαινε όπου θέλεις, έσύ, αλλά σε βδώκα μήνες ποίπει να έχεις γυρίσει και να έχεις γεμίσει βρα απ' τα καράβια με το πολυτιμώτερο και ευγενέστερο πράγμα που υπάρχει στην ύφλη.

Και ποιά είναι αυτό; ρώτησε με άπορία ο γέρο ναυτικός. — Είσαι τόσο σοφός, που δεν είναι ανάγκη να σου το πω εγώ. Άλλωστε οι άνθρωποι που έχουν την τιμή να με υπηρετούν πρέπει να με καταβαίνουν με μια λέξη. Ο γέρο ναυτικός σηκώθηκε

κι' έφυγε κι' επί αρκετούς μήνες θαλασσοδερόταν εδω κι' εκεί, σπάζοντας το κεφάλι του να καταλάβει την έννοια της εντολής της κυρίας του. Δεν το κατώρθωσε όμως. Τέλος, σε μία μεγάλη τρικυμία, μπήκε θάλασσα στο ένα μέρος της αποθήκης των τροφίμων κι' έβρεξε όλα τ' αλεύρια του πλοίου, καταστρέφοντας τα. Έτσι το πλήρωμα έμεινε χωρίς ψωμί. Το καράβι ήταν βέβαια γεμάτο απ' τα πιο πλούσια τρόφιμα, μα οι ναύτες δεν μπορούσαν να κάνουν χωρίς ψωμί. Τότε ο γέρο στόλαρχος σκέφθηκε και είπε: — Όποτε το πολυτιμώτερο και ευγενέστερο πράγμα της γης πρέπει να είναι το σιτάρι.

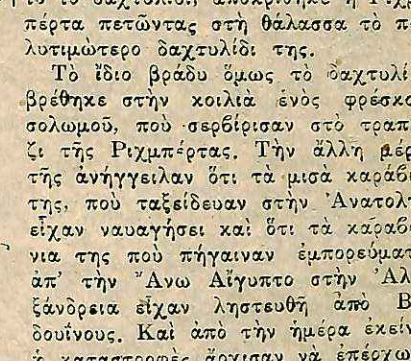

Ευχαριστημένος γιατί με το πάθημα εκείνο είχε αντίληψη την πραγματική έννοια των λόγων του μυστηριώδους ξένου, έβαλε πλώρη για το Δάντσιγκ και μόλις έφθασε εκεί έφόρτωσε ένα απ' τα καράβια του με το ωραιότερο σιτάρι της Πολωνίας. Και τότε ξαναγύρισε στο Σταφόρεν. Η δεσποινίς Ριχμπέρτα ξαφνιάστηκε που τον είδε να γυρίζει πολύ πριν απ' την προθεσμία που του είχε δώσει και τον ρώτησε: — Λοιπόν; Τί μου έφερε; — Ένα πλούσιο φορτίο απ' το ωραιότερο και σπανιώτερο σιτάρι που παράγεται στην ύφλη.

Σιτάρι! Εφώναξε φουρισμένη η υπερήφανη δεσποινίς. Μου έφερες αυτό το χυδαίο και πρόστυχο προϊόν, το κατάλληλο μόνο για τους φτωχούς και τους ζητιάνους, ενώ εγώ σου ζήτησα να μου φέρεις το πολυτιμώτερο και πλουσιότερο προϊόν του κόσμου. Να πές άμέσως στο καράβι του και να ρίξης στη θάλασσα βλο το φορτίο του σιταριού που έφερες.

Τού κάκου ο γέρο ναυτικός προσπάθησε με κάθε τρόπο να την μεταπειστή. Έπεινη ήταν ανένδοτη. Κ' έπειδή φοβόταν μήπως ο καπετάνιος δεν συμφωνούσε με τη διαταγή της, εδήλωσε πως θα πήγαινε να παρευρεθί κι' η ίδια την ώρα που θα έφταναν το σιτάρι στη θάλασσα. Σήμερα ο Τσουίντερζέε κυλάει τα νερά του επάνω από το μέρος όπου βρισκόταν άλλοτε το Σταφόρεν. Και όταν είναι νηνεμία και τα νερά διάφανα, οι βαρκάρηδες βλέπουν με τρόμο στο βυθό τα καμπαναριά, τους πύργους, τις θολωτές πόρτες των παλατιών και τις ωραίες στέγες της άλλης πλούσιας πόλεως, που βούλιαξε για πάντα.

να παρευρεθούν στην προκυμία την ώριμένη ώρα που θα έφταναν το σιτάρι στη θάλασσα. Πράγματι εκείνοι έτρεξαν, γεμάτοι χαρά, και όταν φάνηκε η δεσποινίς Ριχμπέρτα την περικύκλωσαν και γονατιστοί την παρεκάλεσαν να χάριση σ' αυτούς το σιτάρι που επρόκειτο να πεταχθί στη θάλασσα. Η Ριχμπέρτα όμως έπεμψε κι' έγινε η διαταγή της. Τότε ο γέρο ναυτικός, βλέποντας πως είχε συντελεσθί πεία το ανοσιούργημα, ύψωσε τα χέρια του προς τον ουρανό και είπε στη Ριχμπέρτα τα προφητικά αυτά λόγια: — Αυτό το τρομερό έγκλημα ο Θεός μόνο θα το τιμωρήσει μία μέρα που θα θεωρήσ τον εαυτό σου ευτυχισμένο, αν μπορείς να μςζέψης από τους δρόμους μερικά σπειρά σιταρι, το οποίο σήμερα περιφρονείς κι' αυτόν τον τρόπο...

Αυτό θα γίνη όταν ξαναβρω αυτό το δαχτυλίδι, αποκρίθηκε η Ριχμπέρτα πετώντας στη θάλασσα το πολυτιμώτερο δαχτυλίδι της. Το ίδιο βράδυ όμως το δαχτυλίδι βρέθηκε στην κοιλιά ενός φρεσκου σολωμού, που σεβρίσαν στο τραπέζι της Ριχμπέρτας. Την άλλη μέρα της ανήγγειλαν ότι τα μισά καράβια της που ταξείδευαν στην Ανατολή, είχαν ναυαγήσει και ότι τα καράβια απ' την Άνω Αίγυπτο στην Αλεξάνδρεια είχαν ληστευθί από Βεδουίνους. Και από την ημέρα εκείνη η καταστροφές άρχισαν να έπέρχονται αλληπάλληλες, ώσπου, σε λίγα χρόνια η ωραία Ριχμπέρτα κατήντησε να ζητιανεύει στους δρόμους.

Όσο το Σταφόρεν εξακολούθουσε να είναι ο τόπος της διαφθοράς και της άσωτίας. Οι πλούσιοι του, αντί να σωφρονισθούν απ' το πάθημα της Ριχμπέρτας, εξακολούθουσαν τα γλέντια και τα όργια τους. Εντωμεταξύ όμως, επειδή το Σταφόρεν βρισκόταν στις εκβολές του ποταμού Τσουίντερζέε κι' επειδή τα νερά του λιμανιού του ήταν μάλλον γλυκά, το σιτάρι της Ριχμπέρτας, που είχε πεταχθί στη θάλασσα, εδλάστηκε μέσα στο βυθό, την άλλο χρόνο ξαναβλάστησε και πάλι ξαναβλάστησε, έως που, έπειτα από αρκετά χρόνια τα σπάκια έφραξαν το λιμάνι του Σταφόρεν. Τα καράβια πήγαιναν αλλού τώρα να ξεφορτωθούν τα πλούσια φορτία τους. Άλλα ούτε το πάθημα εκείνο έσωφρονίσε τους αδιόρθωτους κατοίκους του Σταφόρεν, έως που μία βραδεία μεγάλη τρικυμία τα αγριεμένα κύματα του άκακου κατέκλυσαν όλη την πόλη του Σταφόρεν.

ΡΟΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η... ΣΑΠΙΕΣ ΠΑΤΑΤΕΣ!

πρόσωπος των εμπόρων. Τρεις-τέσσερες αστυφύλακες τούς ακολουθούν από πίσω με σεβασμό.

Ο δρόμος που έχουν πάρει είναι κακοφτιαγμένος σαν εκείνον που οδηγεί στην κόλαση. Τα μέλη της Επιτροπής, σαλεύοντας τα χέρια τους, μιλούν για την ακαθαρσία και τη δυσωδία της πόλεως, για τα μέτρα που πρέπει να λάβουν και γι' άλλα θέματα σχετικά με την απειλούμενη επιδημία χολέρας. Η συνομιλία τους αυτή είναι τόσο ύψηλου ενδιαφέροντος, ώστε ο επιθεωρητής της αστυνομίας, που βαδίζει πρώτος, ένθουςιάζεται ξαφνικά και, σπρεφόμενος προς τούς άλλους, τούς λέει:

— Βλέπετε, κύριοι, ότι πρέπει να βλέψαμε συχνότερα και ν' αποσπολούμε με τα σοβαρώτατα αυτά ζητήματα... Πρέπει να επιθεωρούμε τακτικά τα καταστήματα.

— Από πού ν' αρχίσουμε σήμερα; ρωτάει το γιαντρά ο αντιπρόσωπος των εμπόρων με τόνο δημίου, ο οποίος διαλέγει το θέμα του. Έγώ είμαι της ιδέας ν' αρχίσουμε από το μαγαζί του 'Οσείνικωφ... Είπ' ένας λωποδύτης και πρέπει να τον βουτήξουμε. Φωνάσαν σ' αυτόν τις άλλες απ' το σπίτι μου άδελφοι και βρήκαν μέσα — με συγχωρείτε, κύριοι — ακαθαρσίες ποντικών... Η γυναίκα μου μάλιστα αναγκάστηκε να το πετάξει.

— Έ, λοιπόν, λέει αδιάφορα ο γιαντράς, αν πρέπει ν' αρχίσουμε απ' τον 'Οσείνικωφ, ας αρχίσουμε απ' αυτόν...

Αμέσως τα μέλη της Επιτροπής τραβάνε προς το «Κατάστημα τέφου, ζαχαρώδους, καφέ και άλλων απαικτικών» του 'Οσείνικωφ και μπαίνουν μέσα. Αμέσως, χωρίς πολλές διατυπώσεις, αρχίζουν τη δουλειά τους.

— Ορίστε, κύριοι, χάλια! λέει με λίγο ο γιαντράς, παίρνοντας στα χέρια του ένα μεγάλο μαχαίρι. Δέστε, κύριοι... Ο 'Οσείνικωφ κρύβει με το ίδιο μαχαίρι το φονιά και το σαπούνι!

— Αυτό δεν θα φέρη τη χολέρα, γιαντρά μου, τού απαντάει ο καταστηματούχος.

— Αυτό είναι αλήθεια, λέει ο γιαντράς, μα είναι αηδία να μυρίζει το φονιά σαπούνι... Κ' εγώ που αγοράζω φονιά από το μαγαζί σου;

— Για τα σπουδαία πρόσωπα σαν κ' εσάς, απαντάει ο μπακάλης, έχουμε ξεχωριστό μαχαίρι... Μην ανησυχείτε, κύριοι γιαντρά...

Έντωμεταξύ ο επιθεωρητής της αστυνομίας κυττάζει, μισοκλείνοντας τα μυωπικά του μάτια, το ζαμπόν, το ξύνει αργά με το νύχι του, έπειτα το σφραγίσματα δυνατά και τέλος, αφού το ψαχούλεψε με το δάχτυλό του, ρωτάει:

— Είπ' αλήθεια πως αυτό γίνεται κάποτε από κρέας αλόγων;

— Τί λέτε;... διαμαρτύρεται ο καταστηματούχος. Για τ' όνομα του Θεού... Είναι δυνατόν αυτό;

Ο επιθεωρητής της αστυνομίας αφήνει το ζαμπόν και κυττάζει, σαν αποβλακωμένος τον κατάλογο των τιμών του καταστήματος. Ο αντίπο-

ρομέρι... Το χοιρομέρι μας ήρθε μόλις χθές και είναι περίφημο... Μιχαήλ, φέρε ένα μαχαίρι...

Το μαχαίρι φθάνει και όλα τα μέλη της Επιτροπής κόβουν από ένα κομμάτι χοιρομέρι... Το μυρίζονται και το δοκιμάζουν...

— Θα δοκιμάσω κ' εγώ ένα κομμάτι, λέει σαν να μιλάει μόνος του ο καταστηματούχος. Έχω στο υπόγειο ένα κρασί περίφημο κ' αν πίνανε κανένα ποτηράκι, το χοιρομέρι θα ε-παιρνε πολύ πιο νόστιμη γεύση...

Εμπρός, Μιχαήλ, τί κάθεται;... Φέρε μας κρασί!...

Ο Μιχαήλ με τα μάτια γουρλω-

λούσαν έβλεπε από το μαγαζί ένα γάλο βαρέλι βούτυρο.

— Περάστε δεξιά!... τούς φώνα-ζαν. 'Απ' την άκρη... Τραβάτε, παιδιά, παιδιά, τραβάτε!... Περάστε ένα έζλο από κάτω... Διάβαλε!

Μα τραβήχτηκε πίσω, Εύγενετατσι! Θα σάς λερώσουμε τα πόδια!...

Το βαρέλι είχε σφηνωθεί στην πόρτα και δεν προχωρούσε. Οι μπακαλόγατοι είχαν πάσει άπάνω του και το έσπρωχναν με όλη τους τη δύναμη, λαχανιάζοντας δυνατά και βλαστημώντας. Σαλαμούρα έτρεχε από τ' ανοίγματα του βαρελιού και βρώμιζε τον αέρα...

— Ούφ, άηδία! Έκανε ο επιθεωρητής της αστυνομίας φτώνοντας καταγής. Πάμε να φύγουμε από δω! Θα ξεράσουμε!... Κ' εγώ άλλου αυτού οι διαβόλοι με το βαρέλι: τούς δεν θα μάς ανοίξουν πέρασμα ούτε ως το βράδυ. Πάμε στο μαγαζί του Τσιμπουκιν...

Μα το μαγαζί του Τσιμπουκιν ήταν κλειστό... Μα πρό ολίγου ήταν ανοιχτό! λένε ξαφνιασμένα τα μέλη της Επιτροπής και κυττάζονται μεταξύ τους. Όταν έμπαιναν στο 'Οσείνικωφ, ο Τσιμπουκιν έπλενε μπρός στην πόρτα του μαγαζιού του μια μεγάλη κατασαρούλα...

— Πού είναι ο Τσιμπουκιν; ρώτησε έν' από τα μέλη ένα ζητιάνο που καθόταν μπρός στο κλειστό μαγαζί.

— Έλεημοσύνη, για όνομα του Χριστού, σ' ένα φτωχό σακατή! Έτραβίσε αντί απαντήσεως ο ζητιάνος με φωνή βραχνιασμένη. Δόστε μου, τι θέλετε, κύριοι, για τις φυ-χές των πεθαμένων σας.

Μα τα μέλη της Επιτροπής απομακρύνονται σαλεύοντας τα χέρια τους, εκτός από τον αντιπρόσωπο της Δημαρχίας, ο οποίος δίνει μια πεντάρα στο ζητιάνο, σταυροκοπιέται γρήγορα-γρήγορα και τρέχει να συντήση τούς συντρόφους του.

Υστερ' από δυό ώρες η Επιτροπή γυρίζει από το έργο της που τελείωσε. Τα μέλη της φαίνονται κουρασμένα, κατάκοπα. Οι κόποι τους όμως δεν επήγαν χαμένοι: ένας αστυφύλακας κουβαλάει από πίσω ένα κοφίνι σάπιες πατάτες που τις κατέσχισαν σ' ένα μανάβικο.

— Τώρα, ύστερ' από τόση εργασία και τόσους κόπους — λέει ο επιθεω-

ρητής της αστυνομίας, διαβάζοντας συγχρόνως την επί-γραφη ενός μαγαζιού που γράφει: 'Αποθήκη κ' οινών του Ρήνου και βότ-κακ' — εινε σωστό να δροσιζόμαστε λίγο... 'Ας μπουξέ-εδώ μέσα...

— Μα το Θεό, τού απαντούν οι άλλοι... αυτό δεν θα ήταν έσχημο...

Η Επιτροπή κχ-τέθηκε τα σκαλοπά-

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Η Φυσκαρμίνια

σωπος των εμπόρων βυθίζει το χέρι του σ' ένα σακί με άλευρι, όπου νοιώθει ένα πράγμα μαλακό, βελού-δινό. Κυττάζει και βλέπει μερικά γατάκια που κοιμούνται αγκαλιασμέ-να μέσα στο άλευρι. Μια έκφρασις πρυφερότητας απλώνεται άμέσως στο πρόσωπό του.

— Τά καϊμένα!... Τά καϊμένα! φιδιφίζει. Τί όραία που κοιμούνται αγκαλιασμένα μέσα στο άλευρι... Τί χαριτωμένα που είναι... 'Οσείν-κωφ, τί θα τα κάνης τόσα γατάκια...

— Πολύ ευχαρίστως, τού απαν-τάει ο καταστηματούχος.

Και, σπρεφόμενος προς τα άλλα μέλη της Επιτροπής, προσθέτει:

— Ορίστε, κύριοι, μπορείτε, αν θέλετε, να εξετάσετε τα όρντ'έδε. Ορίστε η ρέγκας, το τυρί, το χοι-

μένα, με τα μάγουλα φουσκωμένα, φέρνει το κρασί και το σερβίρει με θόρυβο στον πάγκο.

— Δεν κάνεις κανείς να πίνη πριν φάη... λέει ο επιθεωρητής της ασ-τυνομίας ξύνοντας με δισταγμό το στήθος του... Μα αν πίνουμε ένα ποτηράκι, δεν πειράζει!... Μα βιά-σου λίγο, 'Οσείνικωφ... Δεν έχουμε καιρό να χάνουμε πίνοντας το κρα-σί σου.

Υστερ' από μισή ώρα, τα μέλη της Επιτροπής, γλείφοντας τα χεί-λη τους και χρησιμοποιώντας τα σπύρτα για δοντογλυφίδες, έβγαιναν από το μαγαζί του 'Οσείνικωφ και διευθυνόντουσαν προς το μαγαζί το-υ Γκολορμπένκο. Μα τούς στάθηκε α-δύνατο να περάσουν... Πέντε μπα-καλόγατοι, με την όλη κατακόκκινη και σβάζοντας από τον ιδρώτα, κυ-

τία του ύπογειου και κάθισε γύρω από ένα τραπέζι, με στριφτά πόδια. Ο έπιθεωρητής της αστυνομίας έ-κανε ένα νόημα κ' άμέσως μια μπο-τίλια βότκα έφτασε στο τραπέζι.

— Κρίμα μόνο, λέει τότε ο αντι-πρόσωπος των εμπόρων πίνοντας και κατσουφιάζοντας, κρίμα μόνο που το μαγαζί αυτό δεν έχει μεζέδες...

Και άπευθυνόμενος προς τόν κα-ταστηματούχο, ρωτάει:

— Δεν έχεις λίγο άγγουρι;... Τίποτε;... Τίποτε;...

Τότε ο αντιπρόσωπος των εμπό-ρων στρέφεται προς τόν αστυφύλακα που κρατούσε τις σάπιες πατάτες, διαλέγει μια λιγώτερο κατεστραμ-μένη από τις άλλες και αρχίζει να την τρώη άφηρη.

— Βρέ σαν να έχης δίχρη, λέει ο επιθεωρητής της αστυνομίας. Είναι μερικές απ' αυτές τις πατάτες που δεν είναι και τόσο σάπιες... Δώσε μου εδώ να διαλέξω μία... Βάλε αυτό το καλάθι, αστυφύλακα...

Θα διαλέξουμε τις καλύτερες και θα τις φήσουμε... Τις άλλες μπορείς να τις καταστρέψεις... Μαγαζάτο-ρα, φέρε μας βότκα... 'Ω, ναι, πρέπει να βλεπώμαστε τακτικότερα και να κουβεντιάζουμε... 'Αν έλει-παν κ' αυτές η συναντήσεις; μα, θα ζούσαμε εδώ σαν σε μια έρημο άπ-λίτιστη... Ούτε κέντρα υπάρχουν εδώ... ούτε και πρόσωπα με τα θ-ποία να μπορούν άνθρωποι καθώς πρέπει σαν κ' εμάς, να πιάσουν σχέ-σεις... Έδω είναι μι' αληθινή Σα-χάρα... Γιαντρά, πάρτε μια πατάτα. Την έψησα επίτηδες για σάς...

— Έξοχώτατε, ρώτησε ο αστυφύ-λαξ τόν αστυνομικό επιθεωρητή την ώρα που έκρινε, μαζύ με τ' άλλα μέλη της Επιτροπής, έδωαινε απ' το υπόγειο, τί διατάσσετε να κάνουμε το καλάθι;...

— Τό κα... λάθι!... Έκανε κα-τάληκτος, ο αξιωματικός σκουπίζον-τας το μέτωπό του. Ποιά καλάθι;... 'Α, καταλαβαίνω τώρα... Κατά-στρεψέ το μαζύ με τις πατάτες... Είπ' επιβλαβείς για τη δημοσία υ-γεία...

— Τις πατάτες ευδοκίησατε και τις φάγατε όλες... τόλμησε να πα-ρατηρήση με σεβασμό ο αστυφύλαξ.

— 'Α, ναι!... ναι!... είπε κ' ο επιθεωρητής. 'Ησαν ωραιότητες, πε-ρίφημες... 'Ακου... Πήγαινε στο σπίτι και είδοποίησε τη γυναίκα μου νά μη θυμώσει που θ' άργήσω κη-μιά δρ' άκόμα... Θα πάω, ξέρεις; να κοιμηθώ καμιά ώρα στο σπίτι του γιαντρού για να συνέλθω λίγο...

Πώς να παρουσιαστώ με τέτοια μορ-φά στην γυναίκα μου;... Κατάλα-βαίνεις;... Νά κοιμηθώ... Νά πα-ραδοθώ στις άγκαλες του Μορφώου... Σήμερα περάσαμε καλά...

Και ύψώνοντας τα χέρια του πρό-ς τόν ουρανό, ο επιθεωρητής κούνησε το κεφάλι του με πίκρα και φιδιφίσε:

— 'Ω, να ήταν βλν μας η ζωή έτσι!...

ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΕΣ

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΑ

Η φιλοδοξία όλων των ανθρώπων. Οι γέροι που προσδέτουν χρό-νια στην ηλικία τους!... Οι φεύτικοι αιωνόβιοι. Ένας επίσκοπος που έζησε... 375 χρόνια. Απογραφές αιωνοβίων. Ποιά κράτη έχουν το ρεκόρ της μακροβιότητας. Δέσχη αιωνοβίων, κτλ. κτλ.

Πολλοί άνθρωποι, όταν γεράσουν και περάσουν τα 70 ή τα 80, αρχί-ζουν, αντί να άφαιρουν, να προσθέ-τουν μερικά χρόνια στην πραγματική τους ηλικία και να λένε πως έινε πολύ μεγαλύτεροι από όσο είναι πραγ-ματικώς.

Παράδειγμα ο περίφημος Έπισκο-πος της Γαλλικής πόλεως Τόνγκρ, τόν όποιον άναφέρει ο Γάλλος ιστο-ριογράφος Ζάν Φινώ και για τόν ό-ποιον πιστεύεται ότι όταν άνωμάθη-κε καρδιάλιος, ήταν... 297 έτών και ότι πέθανε έπειτα από 78 χρό-νια, δηλαδή σε ηλικία 375 έτών! 'Αν είναι δυνατόν ένα τέτοιο πράγμα...

Από τις συ-στηματικές άπο-γραφές που έκα-νεν διάφορα Κρά-τη σχετικώς, έχει εξακριβωθεί πλέον ότι οι περισσότε-ροι από κείνους που λένε πως είναι εκατό έτών και άνω, δεν είναι ού-τε 90 πραγματικά.

Η πρώτη συ-στηματική άπο-γραφή των αιωνο-βίων έγινε στα 1871 και έξηκρι-βώθη ότι από τούς 37 γέρους της 'Αγγλίας, που έλεγαν πως είχαν πε-ράσει τα 100, ένας μόνον ήταν πραγ-ματικώς 102 έτών, σύμφωνα με το ληξιαρχείο.

Μια παρόμοια άπογραφή έγινε την ίδια περίπου εποχή στον Καναδά της 'Αμερικής και απέδειξε ότι από τούς 421 που παρουσιάστηκαν ως εκατον-τούτηδες, οι 53 μόνον ήταν πράγμα-τι, σύμφωνα με τα πρακτικά των λη-ξιαρχείων. Οι 47 μάλιστα απ' αυτούς δεν ήταν γραμμένοι σε κανένα ληξι-αρχείο, αλλά απέδειξαν με άλλα έγ-γραφα ότι πράγματι ήταν άνω των 100 έτών. 'Από τούς άλλους έξηκρι-βώθη ότι οι 77 ήταν κάτω των 99 έτών και οι ύπόλοιποι 24 πολύ μι-κρότεροι.

Όπωςδήποτε έχει αποδειχθεί ότι από όλες τις χώρες της Εύρώπης, η Γαλλία έχει τούς περισσότερους αιώ-νιους...

— 'Ο χωρισμός σκοτώνει τόν έ-ρωτα.

— 'Αν θέλεις ν' άκούσης μια καλή συμβουλή, μή ρωτήσεις πο-τέ το φίλο σου. Ρώτησε τόν έχθρο σου και κίμε το αντίθετο από εκείνο που θα σε συμ-βουλεύει.

Χώρες της γής το έχει η 'Ιαπωνία — όπου μάλιστα πρό ολίγων έτών ι-δρύνη λέσχη των αιωνοβίων, στην ό-ποια για να γίνη κανείς μέλος πρέ-πει να είναι τουλάχιστον 90 έτών και να έχη κρασί που να ύπόσχεται ότι θα ζήσει τουλάχιστον άλλα δέκα χρό-νια — και η Καλλιφορνία, όπου σύ-φωνα με την τελευταία άπογραφή, επί πληθυσμού τριών εκατομμυρίων άπογράφουν 300 γέροι άποδεδειγμένης ηλικίας άνω των 100 έτών. Ένας απ' αυτούς, ο καπετάν Ντιάμου, πέ-θανε πρό ολίγων έτών σε έξηκριθω-μένη ηλικία 118 έτών, αφού έγραφε ένα βιβλίο με οδηγίες πως να γίνη κανείς αιωνόβιος.

Έννοείται όμως ότι δεν ύπάρχει καμιά θετική συν-ταγή της μακρο-διόττητος. Το μόνον βέβαιο είναι ότι η ζωή τού βουνού διευκολύνει την μακροβιότητα και ότι οι περισσότεροι απ' τούς αιωνόβι-ους είναι βουνήσιοι.

Από τούς 83 αιωνοβίους πο ο βρέθηκα ν στη Γαλλία κατά την άπογραφή τού 1886, οι 20 ήταν γε-ωργοί, 2 βοσκοί, 8 κτηματίαι, 5 πι-κνιερματίαι, 9 εργάται και οι άλλοι διάφορων επαγγελματίων. Επί-σης από τούς 83 αυτούς αιωνοβίους οι 16 είχαν μνίες άνδραντροι σ' έλη-τη ζωή τους και οι άλλοι 67 είχαν παντρευθεί, μερικοί μάλιστα και δύο και τρεις φορές.

Επίσης και στο ζήτημα της τρο-φής δεν ύπάρχει ώρισμένος κανών. 'Ο περίφημος Κορνάρο, που πέθανε 104 έτών, έτρωγε κάθε μέρα μιή όκά στερεές τροφές, ο δέ επίσης π-ερίφημος Φίλιππος ντ' Έμπρελίν έπι-νε πάντα πολύ κρασί!...

Η Ρεβέκκα ετοιμάζεται να πάν στο θέατρο και ρωτάει τη μητέρα της:

— Μαμά, τί είναι πιο άσικ; να φορέσω τά γάντια μου, ή να πλυθώ;

Ο Ίερώνυμος Μάγερ πηγαίνει να δη στο σπίτι του το φίλο του 'Οσκαρ Βέιλ. Τόν βρίσκει πράγματι εκεί να έχη το ένα του δάχτυλο βουτηγμένο μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.

— Τί κάνεις αυτό; τόν έρωτά ο Μάγερ.

— Νά σοφ εξηγήσω άμέσως φίλε μου... Τις προάλλες, ο γιαντράς μου συνέστρεψε να κάνω μπάνια... 'Επειδή δέ τού είπα πως δεν έχω λουστή ποτέ στη ζωή μου, με συνε-βούλεψε να συνηθίσω σιγά-σιγά... λουπών... συνηθίζω!...

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΚΙΟΥΜΟΡ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο 'Ισαάκ βρίσκεται σ' ένα σαλόνι, μα καθώς κουβεντιάζει, αισθάνεται να τόν τσιμπούν σ' όλο το σώμα του τά γνωστά παράσιτα και καταλαμβάνεται από μιή άκατανίκητη επιθυμία να ξυ-στή. Με ποιόν τρόπο όμως να τό κα-ταφέρη αυτό, χωρίς να παρεξηγηθί; Έξαφνα τού έρχεται μιή ιδέα. Γυρίζει άμέσως προς τόν φίλο του Λεβή και τού λει:

— 'Αλήθεια, κύριε Λεβή, λησμό-νησα να σάς έρωτήσω τί κάνει ο γυνέ-σας...

— Έτελείωσες εύτυχώς το Πανεπι-στήμιο και τώρα είναι γιαντρός.

— Είπες εύχαριστήμένους;

— Δόξα τω Θεώ, ναι. Και ο δικός σας γυνές τί επάγγελμα κάνει;

— Είναι έκτομακτικό το πρυοδο-λικού, απαντάει ο 'Ισαάκ... 'Α, πρέπει να τόν δhte... Φοράει μιή θαυμασία στολή. Παντού γαλόνια! Έδώ έχει ένα σωρό παρόσχημα (ξυ-νει το στήθος του), εδώ χρυσά γαλόνια (ξύνει το μπράτσο του), εδώ, στην κιλόττα του, μια φανταχτερή κόκκινη ταινία, απ' τη μέση έως κάτω (ξύνει τα πόδια του). Μόνον που δεν έννοει ν' άκούη τούς άνωτέρους του... Και με βάζει γι' αυτό σε μεγά-λες έγνοιες... (ξύνει το κεφάλι του).

Ο Λεβή και ο Σολομών περπα-τούν στην έοχη συζητώντας. Έξα-φνα βρίσκονται μπρός σε μιή μικρή λίμνη, που τούς έμποδίζει το δρόμο. 'Αναγκάζονται, για να την διαγί-σουν, να βγάλουν τά παπούτσια τους και να περπατήσουν μέσα στο νερό.

— Τι ακάθαρτα που είναι τά πόδια σου, καϊμένε Λεβή! λέει ο Σολομών στο φίλο του που προπορεύεται.

— Πώς τολμάς να μου λές τέτοιο πράγμα, άπαντά ο Λεβή γυρίζοντας.

— Εκντάξες τά δικά σου πόδια; Είναι πολύ πιο ακάθαρτα από τά δικά μου!

— Ναι, μα εγώ είμαι και είκοσι χρόνια γεροντότερός σου!...

Η Ρεβέκκα ετοιμάζεται να πάν στο θέατρο και ρωτάει τη μητέρα της:

— Μαμά, τί είναι πιο άσικ; να φορέσω τά γάντια μου, ή να πλυθώ;

Ο Ίερώνυμος Μάγερ πηγαίνει να δη στο σπίτι του το φίλο του 'Οσκαρ Βέιλ. Τόν βρίσκει πράγματι εκεί να έχη το ένα του δάχτυλο βουτηγμένο μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.

— Τί κάνεις αυτό; τόν έρωτά ο Μάγερ.

— Νά σοφ εξηγήσω άμέσως φίλε μου... Τις προάλλες, ο γιαντράς μου συνέστρεψε να κάνω μπάνια... 'Επειδή δέ τού είπα πως δεν έχω λουστή ποτέ στη ζωή μου, με συνε-βούλεψε να συνηθίσω σιγά-σιγά... λουπών... συνηθίζω!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΑ ΛΟΡΕΝΤΑΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έκτος αυτού, ο νεαρός Φερνάνδο έδρασε αρκετές δικαιολογίες για το σφάλμα του. Μά εκείνο που τον έκανε να ξεχνάει όλωνσίδιου τις τύψεις του, ήταν το μέγεθος της ετυχίας του. Η αγάπη και η ωμορφιά της Αύγουστινας τον είχαν κάνει να γνωρίσει τη ζωή από μια άλλη όψη της, γεμάτη γοητεία, που του ήταν άγνωστη ως τώρα.

Έξαινα έστιασε στη Ρώμη η είδηση ότι ο Μαρτίνο Φαλιέρο είχε αναγορευθεί Δόγης της Βενετίας. Η είδηση αυτή προέβλεπε μι' απεριγραπτη χαρά στη σύζυγό του, γιατί η διαμονή τους στη Ρώμη, την αυστηρή και χριστιανική Ρώμη, τη στενοχωρούσε πολύ. Σαν γυναιά Έννετ, η Αύγουστινα αγαπούσε μόνο τη Βενετία, όπως σήμερα η νεαρή Παρισινή δεν αγαπούν παρά μόνο το Παρίσι. Την άνηγγειλε στο φίλο της ένα απόγευμα που καθόντουσαν μαζί στον κήπο του παλατιού τους...

— Τι χαρά, είπε, που θα ξαναδούμε την αγαπημένη μας πατρίδα! Αντί των μελαγχολικών περιπάτων που κάνουμε εδώ, στη μεγάλη Ρώμη, όπου όλα είναι πένιμα, γιατί όλα μιλούν για την Άλλη ζωή, έχει θα ηγαίνουμε να κάνουμε, εσύ και χαρούμενοι, τον περίπατό μας στ' Αλντο και στο Ριάτο... Θα σου άρεση, πές μου, Φερνάνδο μου, να δγαίνεις μαζί μου κάθε βράδυ περίπατο με τη γόνδολα;... Νά μου λές και να μου ξαναλές: «Σ' αγαπώ!» και η φωνή σου να σμίγει με τον μελωδικό θόρυβο του κύματος της Αδριατικής;... Δεν θάχουμε να φοβηθούμε τίποτε μέσα στις γόνδολες... Θα είμαστε μέσα σ' αυτές σαν στ' σπίτι μας και θα μπορούμε να κάνουμε ότι θέλουμε... Ούτε υπηρέτες θάχουμε, για να κρυφτούμε από τα μάτια τους, ούτε επικεφαλής να μ' ενοχλήσουν!... «Ω! τι χαρά που νοιώθω που θα ξαναγυρίσω στην αγαπημένη μου Βενετία!»

Ο Φερνάνδο όμως δεν συμμεριζόταν τη χαρά και την ευσυχία της Αύγουστινας για την επιστροφή τους στη Βενετία... Προαιθανόταν ότι τώρα ο Φαλιέρο, με το υπέτατο αξίωμα που είχε καταλάβει, θα επέσυρε την προσοχή όλων... Και ο νεαρός έρωτευμένος φοβόταν μήπως έτσι παρουσιασθούν αντίχληοι, προδοται, συκοφάνται...

Ήταν τρομερά ζηλότυπος... Με το δικη του βίωμα, γιατί η Αύγουστινα ήταν τόσο όμορφη!

Όσοσο έπρεπε να εγκαταλείψουν τη Ρώμη και να φύγουν! Μόλις έφθασαν στη Βενετία, ο νέος Δόγης εγκατεστάθη, όχι όπως περίμεναν όλοι, στο δουκικό παλάτι, σ' ένα παλάτι ιδιότυπο, που βρίσκεται στο Μεγάλο Κανάλι, κοντά στους Αγίους Αποστόλους και το οποίο σώζεται ως σήμερα.

Στην αρχή της διαμονής τους στη Βενετία, παρ' όλα τα προαισθήματα του έρωτευμένου Φερνάνδο, κανείς δεν εζήλησε την ετυχία του.

Ένα βράδυ ώστόσο, καθώς ο νε-

ρός ανηψιός του Δόγη διέσχισε την Πιαζέττα, του συνέβη ένα επεισόδιο που τον έβαλε σε πολλές ανηυχίες.

Η ατμόσφαιρα, εκείνο το βράδυ, ήταν βαριά και συννεφιασμένη.

Καθώς προχωρούσε, ο Φερνάνδο βρόηκε έξαινα περικυκλωμένος από τέσσερες Άνδρες προσωπιδόφοροι οι οποίοι φορούσαν κατάμαυρα ρούχα. 'Αμέσως ο νέος ανηψύχης κ' έφερε το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

— Μή φοβάσαι, του είπε ο Έννετ, από τους προσωπιδόφορους. Δεν θάλουμε τη ζωή σου, Φερνάνδο Φαλιέρο!

— Τότε θα θέλετε το πορτοφόλι μου...

— Ούτε αυτό! Θέλουμε μόνο ν' σου μιλήσουμε ιδιαιτέρως μερ-στιγμές μέσα σ' αυτή τη γόνδολα που

παυλαμάνουμε ακόμη μία φορά ότι δεν είμαστε κλέφτες, ούτε και δολοφόνοι...

— Ε, τότε πάμε! είπε άποφασιστικά ο Φερνάνδο.

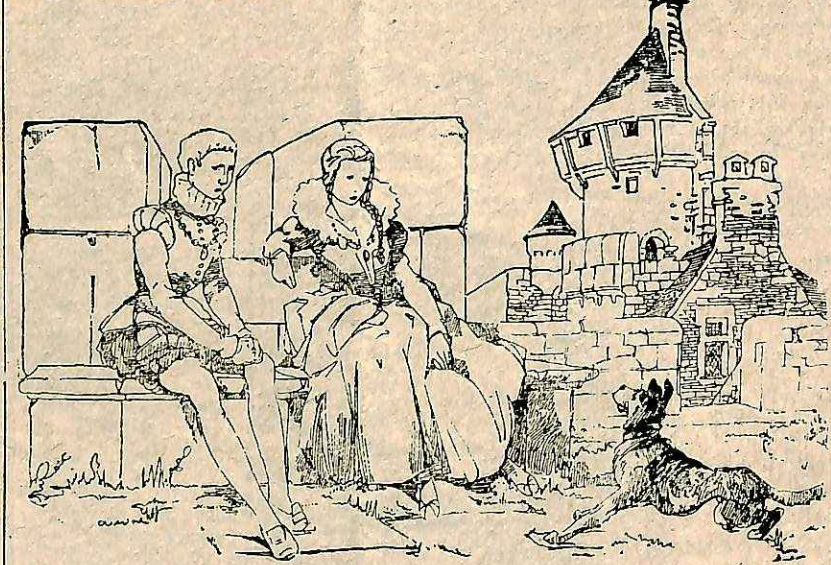
Ακολουθήσε τους τέσσερες άγνωστους και μπήκε μαζί τους σε μία γόνδολα, η οποία άμέσως άνοιχτηκε στη θάλασσα.

— Τώρα, είπε ο προσωπιδόφορος, ο οποίος, φαίνεται, είχε τον λόγο, είμαστε εδώ κ' οι πέντε σαν καλοί φίλοι και...

— Καί... τον διέκοψε ο ανηψιός του Δόγη με ξερό τόνο, ως βιαζόμενος, σ' παρακαλώ τώρα... Τι έχετε να μου πείτε;...

— Α, ώστε βιάζεσαι να γυρίσεις στο παλάτι των Αγίων Αποστόλων;

— Κί' αν βιάζομαι, τί σ' ενδιαφέρει εμένα;

Ένα απόγευμα που καθόντουσαν στον κήπο του παλατιού τους...

μ'ας περιμένει εκεί, απέναντι στο δουκικό παλάτι...

— Καί αν άρνηθώ να σ' ακολουθήσω ως εκεί;

— Αν άρνηθής;... Τότε θ' αναγκασθώ, με μεγάλη μας λύπη, να σ' οδηγήσωμε δια της βίας... Μην ξεχνάς πως είμαστε τέσσερες και είσαι ένας...

— Στ' αλήθεια, θα μ' οδηγήσετε δια της βίας;

Ο Φερνάνδο ήταν γενναίος κ' έτσι για μι' α στιγμή του ήρθε η διάθεση να δοκιμάσει αν οι προσωπιδόφοροι θα πραγματοποιούσαν την απειλή τους.

Μά, σαν να είχε μαντέψει τη σκέψη του, εκείνος που του είχε μιλήσει προηγουμένως, του ξανάπε:

— Έλα, γιατί να θυμώνεις, επειδή σοι κάναμε μι' πρόταση που δεν έχει τίποτε το έκτακτο; Θέλουμε να κουβεντιάσουμε μόνοι μαζί σου. Δεν είναι καλύτερα, τόσο για σένα, όσο και για μ'ας, να μ'ας κάνεις αυτή τη χάρη, χωρίς να νοούμε στα χέρια; Σοι ε-

— Μ' ενδιαφέρει περισσότερο απ' όσο νομίζεις...

— Εξήγησου, σε παρακαλώ, είπε μ' ανυπομονησία ο Φερνάνδο, γιατί η ύπομνη μου αρχίζει να εξαντλείται...

— Κί' αν εξαντλήθ' ολότελα, τί σημασία έχει; του άπάντησε ο προσωπιδόφορος. Δεν έχεις πειρά ούτε το ξίφος σου, για να ξεθυμάνεις μ' αυτό.

Πράγματι, χωρίς να το αντιληφθί, καθώς ο Φερνάνδο ανέβαινε στη γόνδολα, οι προσωπιδόφοροι του είχαν πάρει το σπαθί...

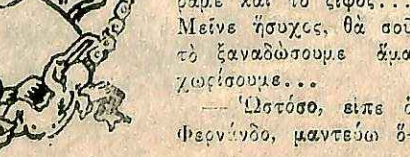
Μόλις το είδε αυτό, ο νέος έβγαλε μι' κραυγή μανίας.

— Και λέτε πως δεν είστε ολοφρόνοι! φώναξε.

— Μά όχι, του άπάντησε ο άγνωστος, όχι, δεν είμαστε δολοφόνοι... Άπεναντίας, δεν θέλουμε να χυθί ούτε μι' στάλα αίμα και γι' αυτό σοι πήραμε και το ξίφος...

Μείνε ήσυχος, θα σοι το ξαναδώσουμε έμα χωρίζουμε...

— Οτόσο, είπε ο Φερνάνδο, μαντεύω θ-

τι το αντίκειμενο της συνομιλίας μας; θά μ' εξοργίστη, αφού έσειε λάθαιε τόσα προσφυλακτικά μέτρα...

— Πιθανόν, άπάντησε ο προσωπιδόφορος. Είμαστε φρόνιμοι άνθρωποι.

— Επ' τέλους, σ'ας ρωτώ ακόμη μι' φορά... Τι με θέλετε;

— Νά σοι ποι'ες μερικές κουβέντες, Φερνάνδο Φαλιέρο...

— Άκου, λοιπόν... Είναι κακό ν' αγαπάς κανείς τη γυναίκα του θείου του...

— Θέλεις ν' ακολουθήσης μι' α σοφή συμβουλή; Παρότιςσε αυτόν τον έρωτα. Με μι' οποιαδήποτε πρόφαση, αύριο, άπόψε, αν μπορείς, εγκατάλειψε το σπίτι προ άτιμιάς...

— Φύγε, φύγε μακριά, χωρίς να κυττάξεις πίσω σου... Άκουσες;... Ποιά ε'νε η άπάντησή σου;

— Η άπάντησή μου ε'νε, άπάντησε ο Φερνάνδο, ο οποίος με δυσκολία συνεκρατείτο καθ' όλο το διάστημα που μιλούσε ο άγνωστος, η άπάντησή μου ε'νε ότι, στ' αλήθεια, πολύ καλά κάνατε και μοι έπληρατε το ξίφος, για να μ' εξαναγκάσετε ν' ακολουθήσης τη συμβουλή μας...

— Είμαι διατεθειμένος, αν έχετε αίμα μέσα στις φλέβες σας, να λήψω κι' από τους τέσσερες σας το λόγο για την άτιμη αυτή συκοφαντία...

Οι τέσσερες προσωπιδόφοροι σήκωσαν μ' ένα κίνημα περιφρόνησεως τους ώμους των.

— Επειτα εκείνος που μιλούσε, είπε: — Τό να θυμώνει κανείς, Φερνάνδο Φαλιέρο, δεν ε'νε τρόπος άπάντησεως. Πές μας, είσαι διατεθειμένος ν' ακολουθήσης τη συμβουλή μας;

— Είμαι διατεθειμένος, αν έχετε αίμα μέσα στις φλέβες σας, να λήψω κι' από τους τέσσερες σας το λόγο για την άτιμη αυτή συκοφαντία...

— Άτιμη συκοφαντία!... Ξέρεις καλά, Φερνάνδο, ότι δεν λέμε ψέματα... Όρκίσου μας, αν το λές, στο όνομα του Χριστού, ότι δεν είσαι σύ ο έραστής της Αύγουστινας Λορεντάν...

— Όρκίζομαι, άπάντησε ο Φερνάνδο, άπλύνοντας το χέρι του, ορκίζομαι στο Χριστό να σ'ας σκοτώσω όλους, αν άποκαλύψετε τα πρόσωπά σας και δεν φοβηθήτε να μοι ξαναπείτε έτσι αυτά που μοι είπατε προ ολίγου...

— Δεν θέλεις ν' ακούσης τίς λογικές μας υποδείξεις. Τόσο το χειρότερο για σένα... Άπάνω σου θα ξεσπάσουν όλες η δυστυχίες που θα προέλθουν από την έπιμονή σου αυτή... Χαίρε...

Η γόνδολα έντομενη είχε εξαγαυρίσει στο μέρος από το οποίο είχε ξεκινήσει.

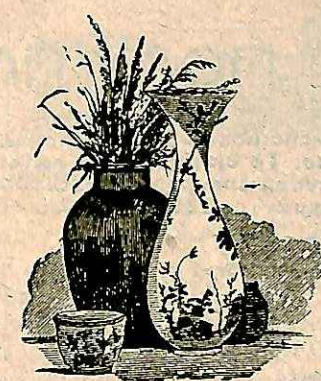
Οι τέσσερες προσωπιδόφοροι πήδαν έξω και άπομακρύνθηκαν γρήγορα-γρήγορα, αφήνοντας τον Φερνάνδο, στον οποίο, παρ' την ύπόθεσή τους, δεν έρανόσαν το ξίφος που πίσω.

Βλέποντας ότι έτσι δεν μπορούσε να τους κάνει τίποτε, ο νέος ξαναγύρισε στο άνακτορο των Αγίων Απο-

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΓΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΧΙΟΝΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

Το λουλούδι της 'Ηρας, πώς βρίσκει κανείς την ετυχία. Ο άνθινος σταυρός της Πανέρμου της Μικράς 'Ασίας. Ένα λουλουδένιο... αλεξίκακον. Τα κλειδιά του Παραδείσου. Μια άραια Αυστριακή παραδοσία. Πώς βγήκαν τα πρώτα χιονολούλουδα. Άβιζο για όποιον θέλει να μ'ρη κρυμμένους θησαυρούς. Ένα πάθημα του 'Ορφνίδη. Η σπηλιά με τους θησαυρούς. Το παραμύθιο του Βουλγάρου και η υπηρέτριάς των 'Αθηνών. Τα χιονολούλουδα και η νύφες.

Τους είχε βάσει κανείς; Ποιός να ήταν αυτός τάχα;... Άσφαλώς μόνο ο ένδιαφερόμενος δεν μπορούσε να ε'ινε, γιατί ο Δόγης δεν ύπομιαζότανε άπολύτως τίποτε... Καί να ύπομιαζόταν όμως, άσφαλώς δεν θα διάλεγε τον άλλόκοτο αυτόν τρόπο για να συμμορφώση τον ανηψιό του...

Μήπως ήταν κανένας αντίπαλος; Κανένας νεαρός εγγενής, έρωτευμένος με την Αύγουστινα, ο οποίος, άπειπιμένος στις προσδοκίες του, έξεδείκτει προσπάθωντας να χωρίση τον Φερνάνδο από εκείνη την οποία αγαπούσε;...

(Άκολουθεί)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

Σε πολλά Κράτη ύπάρχουν ιδιαίτερα παράσημα, τα οποία άπονώνεται άποκλειστικώς σε γυναίκες που διακρίνονται είτε για την αιδουσία τους εν καιρ' πολέμου, είτε για την κοινωνική δράση τους.

Στην Άγγλία ύπάρχουν δύο τέτοια γυναικεία παράσημα, του 'Ινδικού Στέμματος και του 'Ενυδρού Σταυρού, ιδρυθέντα από τη βασίλισσα Βικτωρία.

Η Βουαρία έχει πέντε έν' όλ' γυναικεία παράσημα: της 'Αγίας 'Ελισάβετ, της 'Αγίας Θηρεσίας, της 'Αγίας Άννης του Μονάχου και της 'Αγίας Άννης του Μπουρτζμπουργ. Έκτος αυτών όμως ο βασιλεύς Λουδοβίκος Β' ίδρυσε και το λεγόμενο μετάλλιο της αξίας, που το παίρναν μονάχα γυναίκες.

Επίσης κάθε μεγάλο διαμέρισμα της Γερμανίας έχει σχεδόν και το γυναικείο παράσημό του: η Σαξωνία το παράσημο της Σιδωνίας, η Βυτεμβέργη το παράσημο της 'Ολγας και η Πάλαι ήγεμονία του Ρέους το δικό της.

Η Πρωσία είχε από το 1814 το παράσημο της Λουΐζας, ο δε Αύτοκρατωρ Γουλιέλμος, μετά τον πόλεμο του 1870 ίδρυσε το γυναικείο τάγμα της 'Αξίας.

Η Ρωσία επίσης είχε ιδρύσει από το 1714 το γυναικείο παράσημο της Αικατερίνης, το αρχαιότερο όλων, το οποίο κατήργησαν οι Μπολσεβίκοι. Στη Βενεζουέλα της 'Αμερικής η Κυβέρνηση άπονώνει στις γυναίκες το παράσημο της Ελευθερίας.

Και στην Περσία ακόμη, όπου η θέσις των γυναικών ε'νε πολύ κατώτερη των ανδρών, ύπάρχει γυναικείο ιπποτικό τάγμα με το ιδιαίτερο παράσημό του.

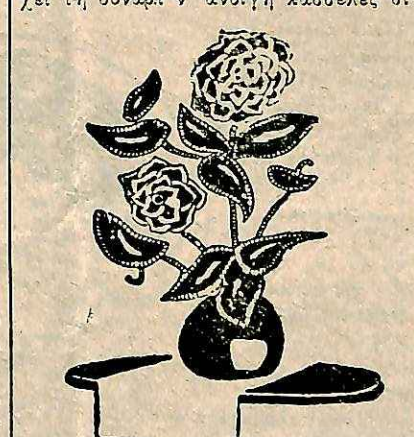
Το περιεργότερο όμως γυναικείο παράσημο ε'νε το της Μετροφορούνης, το οποίο άπονώνεται στο Μεξικό, ιδρυθέν υπό του Αύτοκράτορος Μαξιμιλιανού.

Τους έδωσε δέ το χάρισμα ο Παναθαός να φέρουν στη γή την άνοιξη και τη χαρά της ζωής.

Επίσης πολλοί λαοί της Εύρώπης πιστεύουν ότι για να βρή κανείς κρυμμένους θησαυρούς, πρέπει να κοιτάει αυτή μέλος, κί' απ' την οποία θα κερδίσει άμύθητα πλούτη, αν την βοτλούουδα, φορώντας το καπέλλο του, στολισμένο κί' αυτό με χιονολούλουδο.

Στον ύπνο του το άθος θα του δείξη — θα του άνοιξη, αν κλειδί που ε'ινε — το μέρος όπου ε'ινε κρυμμένοι οι θησαυροί.

Ο μακαρίτης 'Ορφνίδης έλεγε για το χιονολούλουδο ότι αυτό ε'ινε το «ιδιόρροχο» του λαού, που ε'χει τη δύναμη ν' άνοιξη κασέλες σι-

σεράνιες, μεγάλες κλειδωνίες, να δαλύνει σίδηρα και να φανερώνη τους κρυμμένους θησαυρούς.

Τόσο μάλιστα ήταν ριζωμένη η ιδέα αυτή στον 'Ελληνικό λαό, ώστε αναφέρει σχετικώς κί' ένα χαριτωμένο επεισόδιο με την υπηρέτριά του.

Η υπηρέτριά του ήταν από την Σαλαμίνα και βλέποντάς τον να μαζεύη χόρτα, φυτά και βότανα, τον έρωτησε αν μαζί με τα άλλα που εμαίεσε έχει και το Σιδιρόχορτο.

Στα όρινα χωριά της Φλωρίνης τα χιονολούλουδα τα λένε και σλουλούδια που επιταφίου, γιατί στολίζουν με αυτά τον έπιταφιο, επειδή άλλο λουλούδι, στα μέρη αυτά, δεν ύπάρχει την εποχή εκείνη.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΒΕΝΤΑΓΙΑΣ

Τα ριπίδια εισηγήθησαν στην 'Ελλάδα από την Περσία και τίς 'Ινους, ήσαν από την αρχή κατασκευασμένα από λεπτά κουπούλα παγωνιού. Από την 'Ελλάδα κατόπιν μετεφέρθησαν στη Ρώμη και πολλοί Ρωμαίοι ήσαν καμωμένα από ένωση ζύλας, έλεφαντόδοντο και λείπια φαιών. Μερικά ήσαν σκαλισμένα και τα περισσότερα χρωματιστά. Στην Άγγλία το ριπίδιο εισηγήθη για πρώτη φορά επί της βασιλείας του Ρ. χαρούου Ι' και συνήχθησε μεγάλη έντιδρασι εκ μέρους των αυστηρών περσιανών. Έκτοτε μετεδόθη ταχύτατα και στις άλλες χώρες της Εύρώπης και σήμερα πια ε'ιν' ένα από τα πιο συνήθισμένα αντικείμενα των γυναικών. Τελειώνοντας σημειώνουμε ότι στην 'Ιαπωνία μεταχειρίζονται κί' οι Άνδρες ριπίδια.

ΤΑ ΚΟΛΠΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΛΩΠΟΔΥΤΩΝ

ΠΩΣ ΚΛΕΒΟΝΤΑΙ ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ

Ποιοί είναι οι πιο πολυμήχανοι λωποδύτες. Η σατανικές μέθοδοι που χρησιμοποιούν. Μία μεγάλη κλοπή που αναστατώνει την 'Αγγλική αστυνομία. Ο χαλνυμένος κύριος με το άριστο κρατικό εξωτερικό. Το διαμάντι που κάνει φτερά. Η σπείρα των 'Αμερικανών λωποδύτων. Το πάθημα του 'Ολλανδού έμπορου. Οι άστυρλάκες και το αυτοκίνητο. Ο έμπορος που άκρεια περιμένει τα διαμάντια του, κλπ. κλπ.

Π' όλες τις κατηγορίες των λωποδυτών οι πιο έξυπνοι, οι πιο τολμηροί, οι πιο πολυμήχανοι είναι ασφαλώς οι ειδικοί για την κλοπή των πολυτίμων λίθων. Καμμία άλλη τάξεις λωποδυτών δεν επιφέρει μεγαλύτερες απ' αυτούς ζημιές στους εμπόρους. Το χειρότερο δε είναι ότι οι λωποδύτες αυτοί εφευρίσκουν καθημερινώς και νέες μεθόδους για να πραγματοποιούν τους σκοπούς τους. 'Οσαδήποτε προφυλακτικά μέτρα κι' αν λαμβάνουν οι έμποροι εναντίον τους, δεν μπορούν να είναι ποτέ απόλυτως εξασφαλισμένοι.

'Ετσι, πρό ολίγου ακόμη καιρού έγινε στο Λονδίνο μία μεγάλη κλοπή πολυτίμων λίθων, η οποία, λόγω των αστυνομικών μέσων που χρησιμοποιήσαν οι δράστες της για να πετύχουν το σκοπό τους, αναστάτωσε ολόκληρη την 'Αγγλική αστυνομία.

'Ενα απόγευμα παρουσιάστηκε στο κατάστημα ενός από τους μεγαλύτερους άδμαντοπώλες της 'Αγγλικής πρωτεύουσας, σε ώρα που το άδμαντοπωλείο ήταν σχεδόν άδειο, ένας εξαιρετικά χαλνυμένος κύριος, με άριστο κρατικό εξωτερικό. Με μεγάλη ευγένεια παρέκάλεσε τον ίδιο τον καταστηματούχο να τον εξυπηρετήσει, λέγοντάς του πως ήθελε να αγοράσει μερικά διαμάντια άδεια, τα όποια ήθελε να πάρη μαζί του επιστρέφοντας στην 'Αμερική. Συγχρόνως εξήγησε πως ήταν 'Αμερικανός και πως έκανε το ετήσιο ταξίδι του στην Ευρώπη.

'Αμέσως ο έμπορος παρουσίασε στον ξένο κύριο μία μεγάλη συλλογή από τα ωραιότερα πετράδια που είχε στο κατάστημά του. Αυτός άρραξε μερικά μικρά, άλλα από τα μεγάλα δεν βρήκε κανένα που γούστου του παρά 'όλο που μέσα σ' αυτά ήταν παρά που άξιζαν να στείλουν κι' ένα βασιλικό στέμμα! 'Ο έμπορος, θέλωντας να τον ευχαριστήσει, τον επέλεξε να τον ευχαριστήσει με μερικές ροφόρες που περιμένει σε μερικές ημέρες να του στείλουν από το 'Αμστερδαμ μία νέα αποστολή από μεγάλα διαμάντια κατεργασμένα σύμφωνα με τη νέα μόδα. 'Ο ξένος τότε επέλεξε τα διαμάντια που είχε αγοράσει και εδάρωσε ότι μετά τρεις εβδομάδες, που θα γύριζε από το Παρίσι, θα ξαναπερνούσε εξάπαντος από το κατάστημά του για να ιδεί και τα νέα διαμάντια.

Την ώρα που ο πελάτης έβλεπε πάνω το πορτοφόλι του στην τσέπη του και άρχισε να φοράει τα γάντια του, ο άδμαντοπώλης απηργολαίετο να φύγει από το κατάστημά του. 'Εξαφνα φιλιάει τα διαμάντια του. 'Εξαφνα φιλιάει τα διαμάντια με τρόπο που ο έμπορος παρατήρησε με πρόμο ότι ο πελάτης διαμάντια έλειπε το ωραιότερο και πολυτιμώτερο. Καταρραγμένος ξανάνοιξε πάλι όλα τα κου-

τιά, αλλά, το εξαφανισθέν διαμάντι δεν βρισκόταν πουθενά. Στις έρευνές του τον εδοθήθη και ο ξένος κύριος, ο οποίος, βλέποντας ότι το διαμάντι δεν βρισκόταν, συνέστησε στον καταστηματούχο να κατεβάση τα ρολά του καταστήματος και να ειδοποιήσει έναν αστυνομικό.

Πράγματι σε λίγο έφτασε ένας αστυνομικός. 'Αμέσως ο ξένος κύριος τον παρέκάλεσε να τον υποβάλει σε σωματική έρευνα, γιατί δεν ήθελε να τον βαρύνει έστω και η ελαχίστη υπόνοια ότι μπορούσε αυτός να έχει κλέψει το διαμάντι. 'Ο καταστηματούχος διεμαρτυρήθη μόλις το άκουσε αυτό και εδάρωσε ότι δεν είχε καμμία αμφιβολία για την εντιμότητα του πελάτου του. Μολαταύτα ο

παραστάθηκε ποτέ πειά.

Δίγες εβδομάδες ύμωσ μετά την δεύτερη επίσκεψη του 'Αμερικανού πελάτου το κατάστημα υπεδλήθη σε γενικό καθαρισμό. 'Εξαφνα η καθαρίστρα που καθάριζε τις βιτρίνες, άνακάλυψε, προς μεγάλην της έκπληξης, ένα κομμάτι τσιρίσι κολλημένο κάτω από το προβάτι μιας προθήκης. Το τσιρίσι αυτό στο κάτω μέρος του έφερε καθαρά τ' αποτυπώματα του εξαφανισθέντος διαμαντιού.

'Ετσι χύθηκε πλήρες φως στη μυστηριώδη αυτή υπόθεση. 'Ο άριστος κρατικός κύριος, που δεν ήταν παρά ένας πονηρότατος λωποδύτης, είχε κατά την πρώτη του επίσκεψη κολήσει το τσιρίσι κάτω από το προβάτι και ύστερα, προσέχοντας να μη βάζει και ύστερα, προσέχοντας να μη

βάζει και ύστερα,

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

προσέχοντας να μη

του και την διευθύνει ενός από τα καλύτερα ξενοδοχεία του 'Αμστερδαμ. 'Ο άδμαντοπώλης ήταν ένας εξαιρετικά ενεργητικός, αλλά συγχρόνως και εξαιρετικά προσεκτικός έμπορος. Μόλις έλαβε το γράμμα, έζητησε τηλεφωνικώς πληροφορίες από τον διευθυντή του ξενοδοχείου, τον όποιον γνώριζε και προσωπικώς. Αυτός του απάντησε ότι ο επιστολογράφος του είχε φθάσει την προηγούμενη ημέρα ταξιδεύοντας με πλιν πρώτη θέσας από την Νέαν 'Υόρκη και ότι από το εξαιρετικό του φαινόταν άξιος πάσης εμπιστοσύνης. Μόλις έχγατεστάθη στο ξενοδοχείο του, τον έρωτες ποιοί είναι οι καλύτεροι έμποροι πολυτίμων λίθων καλού 'Αμστερδαμ και αυτός ο ίδιος του είχε υποδείξει τον φίλο του.

'Ο έμπορος, μόλις έλαβε αυτές τις πληροφορίες, ήσυχασε και, μολονότι είχε πάψει από τών να υπηρετεί μόνος του τους πελάτες του, απέφασε αυτή τη φορά να κάνει μία εξαίρεση. 'Εγραψε λοιπόν στον επιστολογράφο του, ότι θα το θεωρούσε ως τιμή του αν τον έβλεπε την επόμενη στις τρεις το απόγευμα στο γραφείο του. Συγχρόνως, για να είναι απόλυτως εξασφαλισμένος, είπε και σε δύο υπαλλήλους του να βρισκούνται κι' αυτοί την ίδια ώρα στο διπλανό διαμέρισμα.

Την προσδιορισμένη ώρα ακριβώς παρουσιάστηκε ο 'Αμερικανός. Φαινόταν αρκετά νέος και το προσεκτικά εξορισμένο πρόσωπό του τον έκανε να φαίνεται ακόμη νεώτερος. Παρ' όλην όμως την νεαρά του ηλικία, έδειχνε πως ήταν τέλειος γνώστης των πολυτίμων λίθων. 'Ηξερε να ανακαλύπτει και το παραμικρότερο λάθος επάνω σε κάθε πέτρα και το έδειχνε άμέσως στον έμπορο. 'Εννοείται ότι πολλές φορές η γνώμη τους διαίσταντο και αυτό τους έκανε και τους δύο να εξάπαντος. Σε μία στιγμή όμως που ο έμπορος θέλησε να του δείξει για δεύτερη φορά μερικά από τα μεγαλύτερα διαμάντια του για να υποστηρίξει κάποια άποψη, παρατήρησε ότι τα διαμάντια είχαν εξαφανισθή. Χωρίς να χάση καιρό άρχισε να φωνάζει και να κατηγορεί τον 'Αμερικανό ότι αυτός του έκλεψε τον 'Αμερικανό ότι αυτός του έκλεψε τα διαμάντια. 'Αμέσως μπήκαν μέσα και οι δύο υπάλληλοι που παραφύλαγαν στο διπλανό δωμάτιο και άρπαξαν τον 'Αμερικανό από τα χέρια. Τότε ο έμπορος του έβαζε τις τσέπες και βρήκε άμέσως σ' αυτές τα πετράδια που είχαν εξαφανισθή.

Προς μεγίστην όμως έκπληξιν του έμπορου ο 'Αμερικανός έγινε έξω φρενών και είπε ότι τα πετράδια αυτά τον άνηκαν, γιατί το είχε αγοράσει πρό ολίγης ώρας από άλλον έμπορο. Καί λγοντας αυτά τα λόγια άρπαξε τα διαμάντια από τα χέρια του καταπληγμένου κοσμηματοπώλου και τα έβλεπε πάλι στην τσέπη του. 'Ετοιμαζόταν μάλιστα να φύγει, αλλά ο έ-

μπορος τον κράτησε και τον έβλεπε με πρόμο ότι ο πελάτης διαμάντια έλειπε το ωραιότερο και πολυτιμώτερο. Καταρραγμένος ξανάνοιξε πάλι όλα τα κου-

τιά, αλλά, το εξαφανισθέν διαμάντι δεν βρισκόταν πουθενά. Στις έρευνές του τον εδοθήθη και ο ξένος κύριος, ο οποίος, βλέποντας ότι το διαμάντι δεν βρισκόταν, συνέστησε στον καταστηματούχο να κατεβάση τα ρολά του καταστήματος και να ειδοποιήσει έναν αστυνομικό.

Πράγματι σε λίγο έφτασε ένας αστυνομικός. 'Αμέσως ο ξένος κύριος τον παρέκάλεσε να τον υποβάλει σε σωματική έρευνα, γιατί δεν ήθελε να τον βαρύνει έστω και η ελαχίστη υπόνοια ότι μπορούσε αυτός να έχει κλέψει το διαμάντι. 'Ο καταστηματούχος διεμαρτυρήθη μόλις το άκουσε αυτό και εδάρωσε ότι δεν είχε καμμία αμφιβολία για την εντιμότητα του πελάτου του. Μολαταύτα ο

παραστάθηκε ποτέ πειά.

νας από τους υπαλλήλους πρόλαβε και τον άρπαξε από το γαϊάκι και τον κράτησε σφιχτά. 'Εντομεταξύ ο άλλος έτρεξε έξω για να φέρη έναν αστυφύλακα. Πραγματικώς στη γωνία συνήτησε δύο αστυφύλακες, οι όποιοι συνομιλούσαν μεταξύ τους. 'Αμέσως τους παρακάλεσε να τον ακολουθήσουν για να συλλάβουν ένα κλέφτη. Βλέποντας μάλιστα ένα άδαιο αυτοκίνητο να περνά από μπροστά του, το έβλεπε κι' αυτός νόημα και το έβλεπε να σταθή μπρος στο κατάστημα.

'Εντομεταξύ ο 'Αμερικανός διεμαρτυρέτο ζωηρά για την σύλληψή του και εξακολουθούσε να διατείνεται ότι τα διαμάντια ήταν δικά του. 'Η άφιξη των αστυνομικών έδωσε ένα τέλος στις φωνές και στις βρισιές. 'Αρπαξαν, χωρίς πολλές διαδικασίες τον 'Αμερικανό από τον λαμό, τον έβαλαν έξω από το κατάστημα, τον έβλεπε μέσα στο αυτοκίνητο, καθήσαν δεξιά και άριστερα του και έβλεπαν στον σωφά να τους οδηγεί στο τμήμα. 'Εντομεταξύ ο καταστηματούχος φρόντισε να βρη ένα άλλο αυτοκίνητο και διευθύνθηκε κι' αυτός στο τμήμα. Μα όταν έφτασε εκεί, είδε ότι το άλλο αυτοκίνητο δεν είχε φτάσει ακόμη, μα ούτε και έφτασε ποτέ. Καθώς απέδειχθη άργότερα τόσο οι αστυφύλακες, όσο και ο σωφά, ήταν κι' αυτοί μεταμφιεσμένοι λωποδύτες και συνένοχοι του 'Αμερικανού.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το γαλατόδενδρο

Στην 'Αφρική υπάρχει ένα σπάνιο δέντρο, ονομαζόμενο από τους ιθαγενείς αταβάντα, του οποίου ο αφρονότατος χυμός αποτελεί δροσιστικό ποτό και χρησιμεύει ως εξαίρετη τροφή. 'Επίσης και στην 'Αγγλική Γουινέα υπάρχει ένα φυτό, το οποίο οι ιθαγενείς ονομάζουν 'αχιά-χιά'. Μόλις κάνουν την παραμικρότερη έντομή στη φλούδα του, αρχίζει να τρέχει γλυκύτατο και νοστιμώτατο γάλα, όπου η γίδες κι' η αγελάδες είναι άγνωστα ζώα, τα γαλατόφρα δέντρα αποτελούν πραγματικούς θησαυρούς. Γι' αυτό κι' οι ντόπιοι τα περιποιούνται με εξαιρετική φροντίδα και προσοχή...

Ο μπάτσος και το φιλι

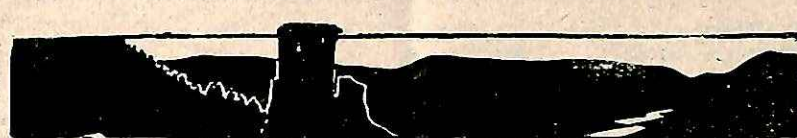
Στη Βρετανία της Γαλλίας επικρατεί το εξής περίεργο έθιμο. Όταν το ζευγος των νεονύμφων εύλογη από τον ιερέα, ο γαμβρός γυρίζει προς τη νύφη και της δίνει ένα μπάτσο λέγοντας:

— Να τί θα γίνεται όταν θα με στενοχωρήσεις.

Κι' έπειτα φιλώντας την προσέτα:

— Και να τί θα γίνεται όταν θα μ' ευχαριστήσεις.

Κάποτε όμως που ένας Βρετόνος παντρεύτηκε μία Γερμανίδα χωρική και της έδωσε τον καθιερωμένο μπάτσο, εκείνη, μη ξέροντας το έθιμο του τόπου, του τον ανταπέδωσε στη στιγμή, χωρίς να περιμένη το φιλή...

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πώς γίνονται ή κηδείες στις 'Ινδίες

'Όσοι από τους κατοίκους των 'Ινδιών πιστεύουν στη θρησκεία του Βράχμα συνήθίζουν να καίνε τους νεκρούς των, ενώ άλλες φυλές τους θάβουν ορθίους ή καθισμένους, ή πλαγιασμένους.

'Όταν ένας 'Ινδός, οπαδός του Βράχμα, πεθάνη, βγάζουν το σώμα του στην αλή του σπιτιού του. Εκεί το ξαπλώνουν άπάνω σε μία σκεπαστή πολυθρόνα. Τότε ένας υπάλληλος βγαίνει στους δρόμους και αναγγέλλει στους κατοίκους το θλιβερό γεγονός, αναφέροντας το όνομα και το επάγγελμα του νεκρού. Κατόπιν έρχονται οι μουσικοί, οι όποιοι παίζουν διαφόρους πένθιμους σκοπούς. Όταν έρθη η ώρα της εκφοράς, βάζουν το νεκρό σ' ένα κρεβάτι γεμισμένο με στελέχη ριζού, το οποίο παίρνουν στον ώμο τους 8 δούλοι. Το γίνονται πάντοτε μετά το μεσημέρι και την άλλη μέρα μόλις ανατείλει ο ήλιος, ή οικογένεια του νεκρού πηγαίνει στο μέρος της φωτιάς, μαζεύει τα κόκκαλα και τα βάζει σε μία λήκυθο, την οποία πετάει στη θάλασσα ή σε κανέναν παραπόταμο του ιερού ποταμού Γάγγη.

Τα μεγαλύτερα πόδια του κόσμου

Τα 'Αμερικανικά πόδια έχουν μήκος 44 πόντους και 14 πλάτος. 'Ο άνθρωπος με τα μεγαλύτερα πόδια του κόσμου έλαβε ως δώρον ένα ζευγάρι παπούτσια και τιμητικό δίπλωμα. Μετά το τέλος του διαγωνισμού ο νικητής ανέθηκε επάνω σε μία εξέδρα και το πλήθος πέρασε από μπρος του θαυμάζοντας τα... πόδια του!

Αυτοκτονία πιθήκων

Η Γαλλική εφημερίδα μας αναγγέλλουν την αυτοκτονία ενός πιθήκου υπό έντελώς περιεργούς συνθήκες. 'Ο πιθήκος αυτός ονομαζόταν Βερτρών και ακολουθούσε ένα θάσο ιπποδρόμιου. 'Ο προγυμναστής του τον είχε διδάξει διάφορα γυμνάσματα και ο πιθήκος φαινόταν ότι τον αγαπούσε υπερβολικά. Τελούτατα όμως, άγνω-

στο για ποιά αίτια, ο προγυμναστής αποφάσισε να θέση τέρμα στη ζωή του. 'Εβαλε λοιπόν ένα περιστρόφο στο στόμα του και πίναζε τα μυαλά του στον αέρα. 'Ο πιθήκος, χωρίς να χάση τότε καιρό, έπηρε άμέσως το πιστόλι από τα χέρια του κυρίου του, το όποιου ο θάνατος ύπηρχε άκαιριστός, και έβγαλε το ίδιο μ' αυτόν. 'Ετσι σε λίγο βρέχταν δυο πτώματα, το ένα κοντά στο άλλο και ο γιατρός, ο όποιος εκλήθη να βεβαιώση το θάνατο του προγυμναστή, εδάρη πρό διπλής αυτοκτονίας.

Η μακροβιότης των χελωνών

Είνε γνωστόν ότι η χελώνες ζουν πολλά χρόνια, η κατωτέρω είδους όμως έρχεται να επέδειξωσθ αυτή τη γνώμη.

Τον περασμένο αιώνα ζούσε στην περιφέρεια Ραντού της Νέας 'Υόρκης ένας 'Αμερικανός ονοματι Ουτάκαρ, ο όποιος είχε τη mania να πιάνη χελώνες και να χαράζει επάνω στο καυκαλό τους το όνομά του. Κατά τον Σεπτέμβριον του 1889 λοιπόν κάποιος κτηματίας της περιοχής εκείνης βρήκε μία χελώνα, η οποία σερνόταν στο δρόμο με μεγάλη δυσκολία. 'Επλησίασε κοντά της και άναγνασε επάνω στο καυκαλό της τα εξής: Ο. Δ. Ουτάκαρ, 10 Αυγούστου 1771. Η χελώνα αυτή λοιπόν αριθμούσε βίον εκατόν πενήντα έπτά έτών!...

Αμερικανικές ρεκλάμες

Οι 'Αμερικανοί, όπως είμε σε όλα τους πρωτότυποι, είναι και στις ρεκλάμες. Μία μέρα οι διαβάτες κάποιας πολυσύχναστης οδού της Νέας 'Υόρκης είδαν από μακριά μια επιγραφή με μεγάλα γράμματα απέξω από ένα εμποροπραγματικό κατάστημα που έλεγε:

Ο Πρόεδρος της 'Αμερικανικής Δημοκρατίας απέθανε!...

'Εκπληκτικοί τότε πλησίασαν για να διαβάσουν τις λεπτομέρειες της σπουδαιότητας αυτής ειδήσεως. 'Όταν όμως επήγγαν αρκετά κοντά, ανατήρησαν ότι η ρεκλάμα είχε και άλλα γράμματα μικρότερα, τα όποια δεν μπορούσαν να διακρίνουν από μακριά. 'Η εν λόγω λοιπόν ρεκλάμα είχε ως εξής:

«Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΔΕΝ ΔΙΕΘΕΝΕ από το κρύο, διότι έφρόντισε να προμηθευθή κομψόν, ευήθρον και αδιαπέραστον υπό του ψύχους έπανωφορι, απο το καταστήμα των αδελφών Βίλκενσον, καίμενον επί της οδού Φιλαδελφείας αρ. 18!»...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

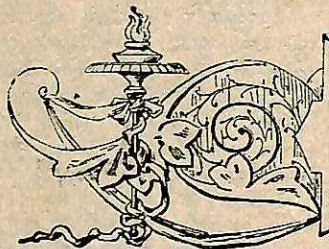
ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

'Ο ύπνος που φιλεί τα βλεφαρά μου μου φέρνει την ξανθούλα στα όνειρά μου. (ρά μου).

Μου φαίνεται και πάλι πως πετώ κατά μέρος που ετραγουδούσα ένα χρόνο, τα χέρια της στα χέρια μου κρατώ, τα μάτια μου στα μάτια της κορφώνω. Καί της μιλώ και μου μιλάει, αλλά η νύχτα λίγο-λίγο μας αφήνει, η νυσταγμένη αυγή ροδογαλά και τ' όνειρο μαζί με τ' άστρα σβύνει. Ξυπνά και ξαναβρίσκω τ' όνειρό μου. Είν' η μεγαλύτερή μου στο πλευρό μου. † ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ ΝΤΕ ΛΑ ΒΑΛΛΙΕΡ

Ο φλογερὸς ἔρωσ της διὰ τὸν Λουδοβίκο XIV. Τὸ μιλλιετάκι τοῦ βασιλέως καὶ τὸ χαριτωμένο ποιηματάκι τῆς δεσποινίδος ντὲ λὰ Βαλλιέρ. Ἡ παραβίασις τῆς διαταγῆς τῆς βασιλείας. Ἡ ψυχρότης τοῦ Λουδοβίκου XIV γιὰ τὴν εὐνοουμένην του. Ἡ σκληρὴ καὶ μαρτυρικὴ ζωὴ τῆς δεσποινίδος ντὲ λὰ Βαλλιέρ στὸ μοναστήρι τῶν Καρμηλιτῶν καὶ ἡ ἀδιαφορία τοῦ βασιλέως γι' αὐτήν. Ὁ θάνατός της.

Ἡ ζωὴ τῆς δεσποινίδος ντὲ λὰ Βαλλιέρ, τῆς συμπαθητικῆς καὶ χαριτωμένης αὐτῆς ἱστοροκράτειδος, ἡ ὁποία ἀγάπησε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιάς της τὸν βασιλέα Λουδοβίκο XIV, καὶ ἀγαπήθηκε φλογερὰ ἀπ' αὐτόν, εἶνε γεμάτη ἀπὸ χαριτωμένα ἀνέκδοτα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ σᾶς διηγηθῶμε μερικὰ σήμερα.

Κάποτε ὁ Λουδοβίκος καὶ ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ εἶχαν ἐκινήσει ἀπὸ τὸ παλάτι. Ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα ἔβρεχαν μαζὺ καὶ οἱ δύο τοὺς μέσας στὰ δάσος. Μὰ σὲ μιὰ στροφή τοῦ δρόμου ὁ βασιλεὺς ἔλασε ἀπὸ κοντὰ τοῦ ντὲ λὰ Βαλλιέρ, ἡ ὁποία εἶχε γυρίσει πρὸς τὸ παλάτι. Ἀνησυχώντας φοβερὰ γιὰ τὴ φιλενάδα του, ὁ Λουδοβίκος θέλησε νὰ τῆς γράψῃ ἕνα μιλλιετάκι, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ τὴν παρακαλῇ νὰ γυρίσῃ πίσω. Ἐπειδὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχῃ χαρτὶ ἐπάνω του τὴν ὥρα ἐκείνη, ἀναγκάστηκε νὰ τῆς γράψῃ ἐπάνω σ' ἕνα τραπουλόχαρτο: σ' ἕνα δύο καρρὼ, ποὺ τῆς τὸ ἔστειλε μ' ἕνα ἀκόλουθό του. Ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ, ὅμως τὸ διάβασε, ἔπηρε ἕνα ἄλλο τραπουλόχαρτο — ἕνα δύο κοῦπκ — ἔγραψε ἐπάνω τὸ ἀκόλουθον χαριτωμένο τετραστίχο καὶ τοῦ τὸ ἔστειλε:

Γιὰ νὰ ἦταν πικρὸ γλυκὸ τὸ μιλλιετάκι σου
ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸν γράφες πάνω στὸ
[δύο κοῦπκ],
ποὺ παριστάνει, δύο καρδιὲς ἀχώ-
[ριστα ἐνωμένες],
ὅπως, ἀγαπημένε μου, εἶνε καὶ ἡ
δικὴς μας

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς βασιλομήτορος Ἀννας τῆς Αὐστριακῆς, ὁ Λουδοβίκος XIV, τὸν ὁποῖον ὡς τότε περιώριζε κάπως ἐκείνη, ἦταν ἐλεύθερος πειρὰ νὰ κανονίσῃ ὅπως ᾔθελε τὶς σχέσεις του μὲ τὴν ντὲ λὰ Βαλλιέρ.

Ἐταί, ἀφοῦ ἐνομομοποίησε τὰ καὶ διὰ ποῦ εἶχε κάνει μαζὺ τῆς, τῆς ἀπενεμῆ τον τίτλο τῆς δουκίσσης, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν μεταβιβάσῃ καὶ στοὺς ἀπογόνους τῆς. Ἡ «μικρὴ βιολέττα», ὅπως ὠνόμαζε τὴν ντὲ λὰ Βαλλιέρ ἡ περίφημος λογιὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μανταῖ ντὲ Σεβινιέ, ἦταν πειρὰ κατενοουσιασμένη μὲ τὴν εὐνοία ποὺ ἐξεδύλωνε γι' αὐτήν ὁ βασιλεὺς.

Γιὰ τὴν ντὲ λὰ Βαλλιέρ διηγοῦνται ἐπίσης τὸ ἔξης ἀνέκδοτο ποὺ φανερώνει ὅλη τὴν ἀπεραντὴ ἀγάπη της καὶ τὸ πάθος της γιὰ τὸν Λουδοβίκο XIV. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου τῆς Φλάνδρας, τὸ 1667, ἡ

σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου Μαρία Θηρεσία ἔφυγε μὲ ὅλη τὴν ἀκολουθίαν της γιὰ νὰ πάη νὰ συναντήσῃ τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἐπὶ καὶ φαλλῆς τῶν Γαλλικῶν στρατευμάτων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων κυριῶν ποὺ τὴν συνόδευαν ἦσαν καὶ ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ. Ἡ Μαρία Θηρεσία, θέλοντας νὰ δῇ πρῶτῃ αὐτὴν τὸν ἄντρα της, εἰς δώσει ρητὴ διαταγὴ στοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἀκολουθίας της νὰ μὴν ἀφήσουν ἀπολύτως κανένα νὰ περάσῃ

μὴπως ἐπισύρουν τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ὡστόσο ἡ Μαρία Θηρεσία δὲν ἄφησε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ. Ἡ εὐνοία τοῦ βασιλέως γιὰ τὴν ντὲ λὰ Βαλλιέρ δὲν ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ πολὺ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔπαυσε τὴ θέσι τῆς μιᾶς ἄλλῃ, ἡ κυρία Μοντεσπᾶν, ἐνῶ αὐτὴ λημονιόταν γιὰ πάντα. Στὴν ἀρχὴ ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ πιστέψῃ ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶχε πάρει νὰ τὴν ἀγαπά

σε τὴν πόρτα ἐνὸς μοναστηρίου τοῦ Σαγιὺ μὲ τὴν πρόθεσιν νὰ γίνη καλογρηγῇ. Ὁ Λουδοβίκος XIV, μόλις ἔμαθε τὴν ἀπόφασίν της αὐτῇ, ἔστειλε ἀμέσως σ' αὐτήν τὸν στρατάρχη ντὲ λὰ Βαλλιέρ, γιὰ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὴν ἀποτρέψῃ με κάθε τρόπο ἀπ' αὐτὸ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ κοντὰ του. Ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ ὅμως τοῦ ἐδήλωσε κατηγορηματικὰ ὅτι ἡ ἀπόφασίς της ἦταν ἀνέκκλητη καὶ ἀρνήθηκε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

Ὁ Μπαλλεφὸν ἐν τούτοις κατόρθωσε στὸ τέλος νὰ τὴν πείσῃ καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὴ Βερσαλλίαν. Ὁ βασιλεὺς τὴν ἐδέχθηκε ἐκεῖ με δάκρυα χαρᾶς. Ἐταί ἡ δουκίσσα ντὲ λὰ Βαλλιέρ ἔμεινε ἄλλα τρία χρόνια στὸ παλάτι. Μὰ παρ' ὅλην τὴν καλοσύνην ποὺ τῆς εἴδεινε ὁ βασιλεὺς, κατὰλαβε ὅτι ἡ καρδιὰ του εἶχε κλείσει παντοτινὰ γι' αὐτήν. Γι' αὐτὸ τὸν Μάιο τοῦ 1674, μαζὺ μὲ τὸ παιδί της καὶ τὴν κόρη της, ἔναρπηρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστήρι. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἐπῆγε στὸ μοναστήρι τῶν Καρμηλιτῶν τῆς ὁδοῦ Σαιν-Λάκ, στὸ Παρίσι. Ὅταν παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς ἡ ἡγουμένη, ἡ δουκίσσα τῆς εἶπε: «Ἡ ζωὴ μου, μητέρα μου, ἦταν πολὺ κακὴ καὶ ἐρχομαι νὰ τὴν ἐπιστεῦθω στὰ χεῖρά σας, γιὰ νὰ με συγχωρήσῃ ὁ Θεός».

Ἐταί, ὅστερ' ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες ἡ πρῶνι εὐνοουμένη τοῦ βασιλέως φορούσε τὸ μοναχικὸν ἐνδυμασὶ καὶ ἔπαυσε τὸ ὄνομα Ἀδελφὴ Λουίζα τοῦ Ἐλέους. Ἡ θύσις εἶχε γίνῃ. Ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ εἶχε πάρει ἱερὰ στικὰ πειρὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ ἐγκόσμια καὶ νὰ ζήσῃ ἀφιερωμένη πειρὰ στὸ Θεό. Ἀπὸ τὴν πρῶτῃ μέρα ποὺ ἐμπήκε στὸ μοναστήρι συμμορφώθηκε ἀμέσως μὲ τὸν αὐστηροτάτον κανονισμό του. Ἐκολε τα ὠραίατα μαλλιά της καὶ σὲν ἀφῆσε παρὰ μόνο δύο μπούκλες μπροστὰ στὸ μέτωπο. Κοιμόταν σ' ἕνα ξύλινο κρεβάτι ποὺ φοιᾶζε σὰ φέρετρο, ἀπάνω σ' ἕνα σκληροτάτον στρώμα, μὲ σεντόνια ποὺ ἦσαν καμωμένα ἀπὸ χοντρὸ ὑφάσμα σέρς. Ἐρωγε μὲ ξύλινο κουτάλι, μέσας σὲ μιὰ κλινὴ χύτρα καὶ τὸ φαί της συνίατο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ γάλα, λαχανικά καὶ τυρὶ. Σηκωνόταν σὲς πέντε τὸ πρωὶ καὶ κοιμόταν τὸ βράδυ σὲς ἑντεκα, ἀφιερώνοντας ὅλη της τὴν ἡμέρα σὲ ἀδιάκοπες προσευχάς. Ἡ Λουίζα ντὲ λὰ Βαλλιέρ ἐπανελάνθανε συχνὰ τὴν φράσιν τῆς δουκίσσης ντὲ λὰ Βαλλιέρ: «Τὸ σῶμα ἀμαρτάνει».

Ἡ ἀδελφὴ Λουίζα τοῦ Ἐλέους

προτοῦ αὐτὴ συναντήσῃ τὸν ἄντρα της. Ἡ διαταγὴ της ὅμως δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Ἡ δεσποινὴς ντὲ λὰ Βαλλιέρ, μόλις εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸν βασιλέα, ἔμεινε ἀπὸ μακριὰ νὰ μέρως στὸ ὁποῖο βρισκόταν ὁ βασιλεὺς, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, πέρασε μὲ τὴν ἀμαξία της ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ στρωτάκια καὶ ἔφθασε πρῶτῃ αὐτὴ στὸ στρατηγεῖο τῆς Α. Μεγαλειότητός. Ἡ Μαρία Θηρεσία ἐθαύμαζε τότε τόσο προσβεβλημένο τὸν ἑαυτῆς της, ὅστε διέταξε νὰ συλλάβουν τὴν εὐνοουμένην, ἡ ὁποία μὲ τὴν ἀνάγκη εἶχε παραβιάσει τὰς διαταγὰς της. Μὰ κανεὶς δὲν ἐξέτελεσε τὴ διαταγὴν της, γιὰτὶ ὅλοι φοβόντουσαν

καὶ ἐδουλοκρίετο μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὖ γρήγορα μιὰ μέρα ποὺ ὁ Λουδοβίκος θὰ πέσῃ καὶ πάλι στὰ πόδια της, ὅπως εἶχε συμβῇ καὶ ἄλλες φορὲς. Κολακεύονταν μάλιστα νὰ πιστώσῃ ὅτι αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἐνωσίς τους θὰ ἦταν παντοεινὴ. Μάλιστα ὅμως ἐπείνε τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ βασιλεὺς δὲν αἰσθάνονταν πειρὰ τίποτε σχεδὸν γι' αὐτήν. Ἀπελπισμένη τότε καὶ ἀπογοητευμένη ἐντελώς, ἡ ντὲ λὰ Βαλλιέρ ἀποφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ θάψῃ γιὰ πάντα τὸν ἐρωτὰ της.

Ἐταί, σὲς 11 Φεβρουαρίου 1674, στὰς ἑξὶ τὸ πρωὶ, πήγε καὶ χτύπη

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἐθιμα ξένων λαῶν

τὸ σῶμα πρέπει νὰ τιμωρηθῇ!»

Ἡ ἀσκητικὴ αὐτὴ ζωὴ, ἡ γεμάτη κατάνυξι καὶ δάκρυα, δὲν μπορούσε παρὰ νὰ βλάψῃ τὴν υγείαν της. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συχνοὺς πονοκέφαλους, προσεβλήθη ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ ἀρθρίτιδα. Ἡ ἀδελφὴ Λουίζα ὅμως ὑπέφερε μὲ ἀξιοθαύμαστη ἐγκρατεῖαν τὰ δεινὰ της. Δὲν ἐννοοῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ πάρῃ φάρμακα καὶ ἂν ἀναγκαζόταν νὰ πάρῃ καμμιά φορὰ, τὸ ἔκανε μὲ μεγάλῃ τῆς λύπῃ καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ καὶ ἐπιμονὲς παρακλήσεις τῶν ἄλλων καλογραιῶν ποὺ συμμεριζόντουσαν τὴν κατάστασίν της καὶ τὴν συμπονοῦσαν.

Ἡ ἀρρώστεια ποὺ τὴν ὠδήγησε στὸ θάνατο ἦταν πολὺ ὀδυνηρὴ. Πέθανε εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν, ἔπειτα ἀπὸ πολλὰς ὥρας ἀγωνίας. Ὅταν εἰσῆκε στὸ μοναστήρι ἦταν 36 ἐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς, τὸν ὁποῖο τόσο ἐλογεῖτο ἄλλοτε εἶχε ἀγαπήσει, δὲν ἐπῆγε οὐτὰ μιὰ φορὰ, καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, νὰ τὴν δῇ στὸ μοναστήρι.

Ὁ Λουδοβίκος XIV ἀπ' ὅλο τοῦ τοῦ αἰσθήματος, εἶχε διατηρήσει μιὰ ξερὴ ἐκτίμησιν μόνο γιὰ τὴν δεσποινίδα ντὲ λὰ Βαλλιέρ καὶ τίποτε παραπάνω. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατός της δὲν τοῦ ἔλασε καὶ μεγάλῃ ἐντύπωσιν. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐμπήκε στὸ μοναστήρι τῶν Καρμηλιτῶν ἦταν πεθαμένη γι' αὐτόν.

ΤΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΕΛΙΟΥ

Τὸ γέλιο ποὺ ἀνακουφίζει τὸν ἄνθρωπον καὶ τοῦ χαρίζει μερικὲς εὐχάριστες στιγμὲς εἶνε ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ περίφημον γιαιτρικόν, ὅπως ἀπεδείχθη σὲ δύο ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις.

Ἡ Ρώμη ἦταν μιὰ φορὰ βυθισμένη σὲ μεγάλῳ πένθῳ. Ὁ Πάπας βρισκόταν σὲς τελευταῖες στιγμὲς του καὶ καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε. Ἐξάφνα ὁ εὐνοούμενος πῆθηκε, ποὺ καθόταν κοντὰ στὸ προσκέφαλό του ὑψηλοῦ ἀσθενοῦς, ἀρπάξῃ τὴν μεγαλοπρεπὴ παπικὴν τιάραν, ποὺ λαμποκοποῦσε ἀπάνω σ' ἕνα πορφυρὸν μανδύα, τὴν βάξῃ στὸ κεφάλι του καὶ ἀρχίξῃ νὰ κἀνῃ βόλτες ἀπλώνοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ τριχωτὸ χεῖρ του, σὰν νὰ εὐλογοῦσε. Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ κωμικὸ θέαμα ἔπαυσαν τὸν Πάπα τέτοια γέλια, ὥστε σὲ λίγον καιρὸ ἔγινε καλά.

Ἐπίσης ὁ περίφημος Ἑρασμος εἶχε κάποτε ἀπόστημα στὸ στήθος του, τὸ ὁποῖο τὸν ἐνοχλοῦσε πολὺ. Μιὰ μέρα ὅμως ἔλαβε ἕνα γράμμα ποὺ τὸν ἔλασε νὰ γελᾷ τόσο πολὺ, ὥστε νὰ σπᾷσῃ τὸ ἀπόστημα καὶ νὰ γιαιτρευθῇ πολὺ σύντομα.

Τότε μάλιστα ἔγραψε καὶ τὸ πασίγνωστο ἔργο του «Μωρίας ἐγκώμιον».

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἄν καὶ ὁ χειρότερος ἄνθρωπος ἀποφασίζῃ κάθε χρόνον ν' ἀπαλλάσσεται καὶ ἀπὸ ἕνα μόνο ἐλάττωμά του ἡ φυλακὴς θὰ ἦσαν ἀδύνατοι.

Φ ρ α γ χ λ ι ο ς

Ὁ χρησιμώτατος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ μέγιστος ἐξ αὐτῶν.

Μ α κ ὠ λ ε ὦ.

— Ἐθιμα ξένων λαῶν

Οἱ λαοὶ τῆς Σιβηρίας ἔχουν μερικὰ ἔθιμα πολὺ περίεργα. Ἐταί, ὅταν γεννηθῇ μιὰ γυναίκα, τὸ ὄνομα τοῦ βρέφους θὰ τὸ δώσῃ ἐκεῖνος ποὺ θὰ μὴν πρῶτος στὸ σπίτι τῆς λεγόμενης. Γιὰ τὶς ἐτοιμώμενες γυναῖκες δὲν λαμβάνεται καμμιά ἰδιαίτερη φροντίδα καὶ ἡ περιποίησις ποὺ τῆς παρέχουν εἶνε ἐλάχιστες. Γι' αὐτὸ πολλὰς ἀπ' αὐτὰς τυχαίνει νὰ γεννῇ πόνον, ἐνῶ περπατοῦν ἐπάνω στὸ χιόνι. Ἀμέσως τότε ἡ ἄλλῃς γυναῖκες ποὺ τὴ συνοδεύουν, σκεπάζουν τὸ βρέφος ἀπ' τὴν πρῶτῃ στιγμὴ μὲ χιόνι. Ἡ συνήθεια στὸ ψυχρὸ καὶ τὸ βαστούν ἐταί, ὥσπου νὰ ἀρχίσῃ νὰ κλαίῃ. Ὑστερὰ τὸ παίρνει ἡ μητέρα καὶ τὴν ἀγκαλιάζει καὶ ἔξακουθεῖ ὅπως πρὶν τὸ δρόμο της. Μόλις φθάσῃ στὸ σπίτι της, ἀμέσως κλείνεται σ' ἕνα ἰδιαίτερον διαμέρισμα, περιστοιχίζομεν ἀπὸ τὶς γριῆς καὶ τὶς ὑπηρετίες. Κατὰ τὶς τρεῖς τέσσαρες πρῶτες βδομάδες δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὴν πλησιάσῃ οὐτε ὁ ἰδιὸς ὁ σύζυγός της. Ὅταν περάσῃ αὐτὸ τὸ χρονικὸν διάστημα, ἀνάβουν στὴ μέση τῆς καλύβας μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ ἡ λεγόμενα πηδαλὶ ἀποπάνω εἰς πανειλημμένως γιὰ νὰ... καθαρισθῇ!...

Ὅταν μιὰ γυναίκα στὴ Σιβηρίαν χρεῖσθῃ, ἀμέσως κατασκευάζῃ ἕνα ὁμοίωμα τοῦ συζύγου της, τὸ ὁποῖο ντύνει μὲ τὰ ρούχα τοῦ μακαρίτη. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἔχει κοντὰ τῆς τὸ ὁμοίωμα αὐτὸ γιὰ νὰ θυμᾶται τὸν πεθαμένο της καὶ νὰ κλαίῃ καὶ τὴ νύχτα κοιμάται μαζὺ του.

Οἱ γονεῖς στὴ Σιβηρίαν παραδίδουν τὰ κορίτσια τοὺς στοὺς μέλλοντας συζύγους τῶν ἀπὸ ἡλικία ὀκτὼ ἐννὴν ἐτῶν γιὰ νὰ γνωριστοῦν ἀπὸ νωρὴς μαζὺ τους. Μερικοὶ ἄλλοι πάλι δὲν ἀναγνωρίζουν καθόλου βαθμούς συνγενείας καὶ κάποτε συμβαίνει νὰ παντρεύεται ὁ πατέρας... τὴν κόρη του καὶ ὁ ἀδελφός... τὴν ἀδελφὴν του!

— Γιατί σβύνουν ἡ ἀρχαῖες ἐπιγραφές

Μιὰ ἀπὸ τὶς κυριώτερες αἰτίαις γιὰ τὶς ὁποῖες σβύνουν ἡ ἐπιγραφὰς καὶ καταστρέφονται τὰ μάρμαρα τῶν ἀρχαίων μνημείων εἶνε ἡ τριβὴ τῶν ἀπὸ τὸν ἀέρα ἀπὸ τὴν ἀκρότητα τοῦ ἀέρος. Ἐνας Γερμανὸς ἐπιστήμων ἀπέδειξε διὰ διαφορῶν πειραμάτων ὅτι ἡ φθορὰ τῶν ὁσίων προέξει ὁ καιρὸς τοῦ αἵματος ἀέρος τῶν πρὸς τὸν ἀέρα ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων εἶνε πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν ποῦ καὶ νὰ εἶνε δυνατὸν νὰ διασωθῇ μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ποὺ ἐπὶ μακρόν. Ἐπίσης καὶ στὰ νεκροταφεῖα ἔχει παρα-

τηρηθῇ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ τῶν τάφων ἐξαλείφονται γρηγορώτερον ὅταν προσβάλλονται ἀπὸ τὴ σκόνην.

— Καὶ ὀλίγη ἀστρονομία

Ἡ σελήνη εἶνε 40 φορές μικρότερη ἀπὸ τὴ γῆ κατὰ τὸν ὄγκον καὶ 81 φορές κατὰ τὸ βάρος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ βάρος τῶν διαφορῶν ἀντικειμένων εἶνε 6 φορές μεγαλύτερον στὴ γῆ ἀπὸ τὴ σελήνη. Ἡ ἀπόστασις τῆς σελήνης ἀπὸ τὴ γῆ εἶνε περίπου 384.000 χιλιόμετρα, ἤτοι 400 φορές μικρότερη ἀπ' τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ περιστροφή τῆς σελήνης γύρω ἀπὸ τὴ γῆ διαρκεῖ 27 ἡμέρες, 7 ὥρες, 43 πρώτα λεπτά καὶ 11 δευτέρα. Στὴ σελήνη ἡ μέρες καὶ ἡ νύχτας εἶνε σχεδὸν 15 φορές μεγαλύτερες ἀπὸ τῆς γῆς, ἤτοι διαρκοῦν

ἄλλον τ' αὐτὰ, τὰ ὁποῖα τοιούτοισι πως μετεφέρθησαν στὸ καταφύγιόν τους. Τὸ μόνο ποὺ ὁ πλοίαρχος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξακριβώσῃ εἶνε πὺς τὰ τρῶν τ' αὐτὰ οἱ ποντικοί...

— Οἱ μεγαλύτεροι καύσωνες

Ἐνα Γερμανικὸν περιοδικὸν ἀναφέρει τοὺς μεγαλύτερους καύσωνες τῆς Εὐρώπης κατὰ τοὺς εἰκοσι τέλειαις αἰῶνας. Στὰ 627, λόγῳ τοῦ καύσωνος, πολλὰς πηγὰς ἐστειρέσαν στὴ Γαλλίαν καὶ στὴ Γερμανίαν καὶ ἀρκετοὶ ἄνθρωποι πέθαναν ἀπ' τὴ δίψαν.

Στὰ 1000, πολλὰ ποτάμια στεγνώσαν καὶ τὰ ψάρια ποὺ βρισκόνταν μέσα σ' αὐτὰ ψόφησαν. Λόγῳ μάλιστὰ τῆς μεγάλης δυσωδίας ποὺ ἀνέδιον παρουσιάστηκε ἐπιδημία πανούκλας.

Στὰ 1432, τόσο μεγάλος ἦταν ὁ καύσων, ὥστε ἐστὲι εἰς ὁ Ρήνος.

Στὰ 1439, τόσο μεγάλη ζέσθη, πλάκωσε στὴν Ἰταλίαν, ὥστε τὰ φυτὰ κάρηκαν καὶ ὅλη ἐν γένει ἡ βλάστησις κατεστράφη.

Στὰ 1260, οἱ δρόμοι πολλῶν πόλεων τῆς μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πτώματα ἀνθρώπων ποὺ προσεβάλλοντο ἀπὸ ἡλίας. Ἐπίσης καὶ στὰ 1277, στὰ 1303, στὰ 1304, στὰ 1615, καὶ στὰ 1705 τὸ θεὸς ἦταν ἀνυπόφορος λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς ζέσθης.

Στὰ 1718 ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον ἔαμηνον δὲν ἐβρέξε οὐτε μιὰ ὥρα.

Τὰ καταστράφηκαν ἀναγκάστηκαν νὰ κλείσουν καὶ τὰ θέατρα δὲν ἀνοῖξαν καθόλου τὸ καλοκαίρι.

Στὰ 1753, πολλοὶ κάτοικοι τῆς Βολωνίας πέθαναν ἀπ' τὴν μεγάλην ζέσθη. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐβροῦσε καθόλου, οἱ γιωργοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν καταφύγιον μέσα σὲ σπηλιὰς ὑπόγειας.

Τὸν Ἰούλιον τοῦ 1773 τὰ λαχανικά καὶ τὰ φρούτα κάρηκαν ἀπ' τὸν καύσωνα καὶ τὸ κρέας σάπιζε σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας.

Στὰ 1832, ἐκτὸς τῆς τρομερᾶς ζέσθης, ἔγιναν καὶ πολλοὶ σεισμοί, οἱ ὁποῖοι ἐπέφεραν μεγάλας καταστροφάς, ἰδίως στὴν Ἀλσατίαν.

Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1832 στὴ Γαλλίαν μαζὺ μὲ τὴν ζέσθη πλάκωσε καὶ ἡ χολέρα. Ἐταί μοναχὰ στὸ Παρίσι πέθαναν 20 χιλιάδες ἄνθρωποι.

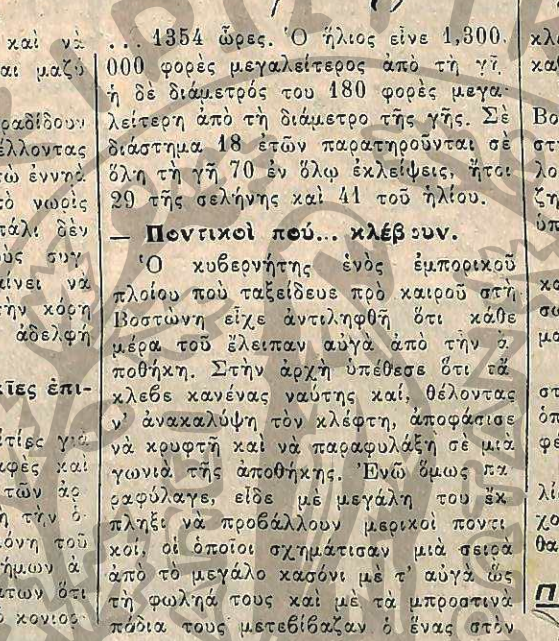
ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἄνεμος ποὺ δὲ μποδεῖσαι, ἄφησέ τον καὶ δὲ βουίξῃ.

— Ἄν φοβόταν ὁ λύκος τὴν βορρῇ, θὰ φόραγε καπέτο.

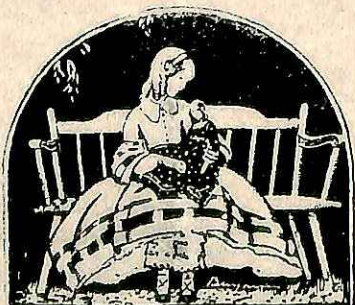
— Τὸν πεθαμένου τὸ πονγγὶ ἀνάποδα γυρίζει.

— Ἀπὸ πάνω κἀκίνο καὶ ἀπὸ κάτω κἀσκινο.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

«Οικογενειακὰς» τιμῶντι πρὸς
δραχμ. ἑκάστην.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΦΩΤΩ

μο του, γιατί νόμιζε ότι η προσηνέ του είχε διασπαστεί το Θεό, και άρχισε να φοβάται μήπως συμβεί κανένα δυστύχημα στη Φώτω του την ώρα αυτή, ενώ εκείνος έλειπε από το σπίτι του.

Τρέχει λοιπόν με την ψυχή στο στόμα και άγκομαχώντας φθάνει στο σπίτι του. Μά μόλις έκαμε να μπή μέσα, δεν βάστηξε η καρδιά του, γιατί φοβήθηκε μήπως ιδεί τη Φώτω του φόβια.

Με χίλια χτυποκάρδια πλησίασε στο παράθυρο για να κοιτάξει απ' αυτό. Το θέαμα που είδε τότε ήταν σ' αλήθεια καταπληκτικό.

Το κλουδί του ποντικού ήταν σπαμμένο και κάτω, στη μέση του δωματίου, καθότανε και έκλαιγε μια κόρη, από φόβο, βέβαια, γιατί ήταν μονάχη. 'Ο Βούδας είχε εισακουστεί τις παρακλήσεις του.

'Ο Βραχμάνος τότε εξαλλος απ' τη χαρά του, μπήκε στο σπίτι.

Την άλλη μέρα σιγόρισε ένα θαυμάσιο δωμάτιο, έβαλε μέσα σ' αυτό τη νέα φρονιζόντα να μη της λείψει τίποτα.

—Κ' έτσι εκείνη περνούσε τον καιρό της τρισευχαρισμένης.

Η Φώτω γινόταν όσο μεγάλωνε μια λεπτή και χαριτωμένη νέα.

Ζωηρή, σβέλτη, δέξια, περιποιητική, αλλά και φοβιστάρα σαν ποντικάκι! 'Ο Βραχμάνος την ελάτρευε και της έλεγε συχνά:

—'Όταν μεγαλώσης, θα σου βρω έναν άνδρα, που θα σε κάνει ευτυχισμένη.

'Έτσι η Φώτω, όταν έφθασε σ' ηλικία για να παντρευθεί, ήταν μια νέα ώμορφη σαν τον ήλιο, και καλή σαν το γέλιο του Θεού. 'Ο Βραχμάνος τότε σκέφθηκε ότι ήθελε πια ό καιρός για να εκπληρώσει την υποσχέση του και να την παντρεύσει. Μά όταν της μίλησε σχετικώς, η Φώτω του απάντησε:

—Δεν θα παντρεφτώ παρά μ' εκείνον που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο.

—Παιδί μου, της είπαν ο Βραχμάνος εκπληκτος, εκείνος που έχει τη μεγαλύτερη δύναμη στον κόσμο είναι ο ήλιος. 'Αμφιβάλλω όμως αν αυτός θα δεχθώ να σε πάρει για γυναίκα του.

—'Εν τούτοις όμως εγώ θα το δοκιμάσω.

Και άμέσως την άλλη μέρα, μόλις ανέτειλεν ο ήλιος, του έφώναξε:

—'Ω, Σού, χωρίς τον οποίο το Σύμπαν

δεν θα υπήρχε, Ω, Σού, του οποίου η δύναμη και το μεγαλείο είναι ασύγκριτα, άκουσέ με... Το θεό κορίτσι μου έπιθυμεί να παντρευθώ τον πιο ισχυρό του κόσμου, δηλαδή 'Εσένα... Τί να της απαντήσω;

—Θά δεχόμουν με μεγάλη μου ευχαρίστηση, απάντησεν ο ήλιος, αν ήμουνα ο πιο δυνατός του κόσμου. 'Αλλά δυστυχώς, δεν είμαι... 'Ο πιο δυνατός του κόσμου κάνει ό,τι θέλει και τίποτα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στη θέλησή του... 'Εγώ, έμένα... έμένα, όταν ένα συννεφάκι απλώνεται ανάμεσα από τη γη και τον ουρανό, ή άχτιές μου δεν μπορούν να το διαπεράσουν... Με σβύνει άμέσως από τα μάτια του κόσμου...

'Ο Βραχμάνος, βλέποντας πως ο ήλιος είχε δίκιο, πήγε και βρήκε ένα συννεφάκι που έπλεε πάνω στον γαλάζιο ουρανό και του πρότεινε να πάρη την ψυχοκόρη του.

—'Ας δει το πράγμα, απάντησεν εκείνο, να με νομίζεις έμένα ως πιο δυνατόν σ' αυτόν τον κόσμο... 'Ω, άνθρωπε, αγνοείς ότι εγώ είμαι παιγνίδι των ανέμων;... Αυτοί με παίρνουν και με φέρνουν όπου τους αρέσει... Τις περισσότερες φορές με σκορπίζουν και με μεταβάλλουν σε κουρελάκια.

'Ο Βραχμάνος τότε πήγε και βρήκε τον άνεμο και του έκανε την ίδια πρόταση.

—Χωρίς άλλο είμαι δυνατός έμένα, γιατί ξεριζώνω δέντρα μεγάλα και τρανά, που φθάνουν ή ρίζες τους ως τα κάθαρα της γης, γιατί σηκώνω σε βουνά των ώκεανών τα κύματα, γιατί αναποδογυρίζω τα πιο μεγάλα πλοία, γιατί ανέλαμνα την ατμόσφαιρα. Πρέπει όμως να μάθεις ότι είμαι ανίσχυρος μπροστά σ' εκείνο το βουνό, που βλέπεις εκεί κατάντικρύ μας να στέκει υπερήφανο.

'Ο Βραχμάνος εκείνης τότε και πήγε στο βουνό και του επανέλαβε την παράκλησή του.

—'Αλλοίμονο! φώναξε εκείνο χαμογελώντας πικρά μες από τις ρωγμές του, αλλοίμονο! αλλοίμονο!... Ναι, είναι αλήθεια πως στηλώνω πετρώματα το μέτωπό μου ψηλά στον ουρανό και πως πρώτα έμένα φωτίζουν στην ανατολή ή άχτιές του ήλιου... 'Είν' αλήθεια ακόμα πως εγώ έμπο- δίξω τις άχτιδες του να κρατή νηστεία τρεις μέρες, δια- τρώσω την απέναντι σκιά μου στην πεδιάδα... 'Εν' αλήθεια, ακόμη

πως ο δυνατός άνεμος σπάζει τα μούτρα του πάνω σ' έμένα... 'Είμαι ανίκητος, ναι, ανίκητος! Τά μεγάλα και βαρέα τα σύννεφα, γίνονται κομμάτια και φαίνονται σαν τουλούπες από μαλλιά, πάνω στα βάτα μου και τα άγκυρα και τους βράχους μου... Ναι, είμαι δυνατό, ισχυρό, πανίσχυρο, αλλά έχω κ' εγώ έναν ανταγωνιστή που είναι ακατάβλητος... 'Είνε ένα τίποτα, ένα μηδενικό, ένα πράγμα τσουλάκι, κάτι που δεν φθίνει ούτε τη σιβαριά... Και όμως κάθε μέρα με σκαταεύει, με ροκανίζει, με αφανίζει, κουφαίνει όσο μπορεί τα σπλάχνα μου, με κατακρησφύγει ακατάπαυστα, χωρίς να μπορεί ποτέ να αναμετρηθώ μαζί του... 'Ατελείωτα και ακατάπαυστα 'επίδου- λεύεται την ύπαρξή μου, με τρώει και ύπονόμως, τις όποιες φταίνε με μέσα στο σώμα μου!... Βλέπεις τον βράχο εκείνο που είναι λίγο γυρισμένος; Σε λίγο θα κατακρησφυνιστεί στα πόδια μου κ' έπειτα άλλοι και άλλοι θα τον ακολουθήσουν, τρεμελιόμενοι απ' τον άδραστο αυτόν εχθρό μου!...

Ακούγοντας την άπροσδόκητη αυτή απάντηση ο Βραχμάνος, έβρισκε σκεπτικώς. Ξαναγύρισε στο σπίτι του, κοντά στη Φώτω, με τη βεβαιότητα ότι εκείνη θα παρατούσε την ιδέα που είχε να παντρευτεί τον πιο δυνατό του κόσμου, έμα μάθαινε πως αυτός ήταν ο ποντικός.

Μόλις όμως της το είπε το κορίτσι, χωρίς να δείξη την παραμικρή μεταμέλεια, χαμήλωσε τα μάτια της, και ένα γλυκό χαμόγελο απλώθηκε στη μορφή της...

Την ίδια στιγμή ένα σύννεφο άσπρο και πυκνό τη σκέπασε και όταν το νέφος διαλύθηκε η Φώτω δεν υπήρχε πια.

Η γη γινε και πάλι ποντίκι κ' είχε πια να συναντήσει τους όμοιους της, για να παντρευθώ μ' έναν απ' αυτούς, όπως ήθελε...

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΕΓΓΑ

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ

Πρό ήμερών απέθανε στη Βεστρολία της Γερμανίας σ' ηλικία 110 χρονών ένας θαλερώτατος πρεσβύτερος, ο οποίος ήταν κατασκευαστής ομπρελών και εργαζόταν σχεδόν ως την ημέρα του θανάτου του. Η μόνη ασυναιμία του ήταν πως δεν άκουγε και τόσο καλά. Διατηρούσε όμως πλήρεις και τις δύο οδοντοστοιχίες του και οιαδήποτε τακτικά εφημερίδες, χωρίς ματογυάλια. Πεπατούσε και με μέρα δυό ώρες, έτρωγε τρεις φορές την ημέρα από λίγο, ντυόταν και γδύνεταν χωρίς να τον βοηθή κανείς και κοιμόταν μονορούφι από τις έννημιση το βράδυ ως τις όχτες το πρωί. Ποτέ του δεν είχε πάει σε γυμναστήριο ή σε φαρμακείο κ' όταν χλούσε καμιά φορά το στομάχι του, η μόνη διαίτα που ακολουθούσε ήταν να κρατή νηστεία τρεις μέρες. Δια- τρώσε εξαιρετικά το μνημονικό του και διηγόταν πολλά γεγονότα του περασμένου αιώματος.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΠΟΥ ΓΙΑΤΡΕΦΤΗΚΕ...

Διευθυντής του φρενοκομείου του Αγίου Βλασίου έγραφε στο βιβλίο του μερικές παρατηρήσεις που είχε κάνει εκείνη την ημέρα σ' έναν φόρο φρενοβλαβεί, όταν, έξαφν, ένας νοσοκόμος, αφού χτύπησε προσηγουμένως την πόρτα, μπήκε μέσα και του είπε:

—Κύριε διευθυντά, ο υπ' αριθμόν 18 ασθενής, ο Μπουργιάρ, θέλει να σάς μιλήσει.

—'Ο Μπουργιάρ; είπε ο διευθυντής ανασπώνοντας ξαφνιασμένος το κεφάλι του. Μά, φίλε μου, αυτός, όπως έρεεις, έχει πάθει τελεία παράλυση του λογικού του. Μήπως κά- νεις λάθος;

—'Όχι, κύριε διευθυντά.

—Μά αυτός δεν έχει ανοίξει το στόμα του καθόλου, έδω και πέντε χρόνια. 'Εστ' άλλως τε το ξέρεις αυτό καλύτερα από μένα. Αυτός δεν μπορεί να κάνει ούτε την παραμικρότερη κίνηση. 'Εσείς τον ντύνετε και τον γδύνετε, έσείς τον σκρώνετε και τον πλαγιάζετε, έσείς του τ'ά κανετε όλα...

—Μάλιστα, κύριε διευθυντά! απάντησε ο θυρωρός. Και όμως πρό- λίγου ανοίξε το στόμα του και μάς είπε ότι θέλει να σάς μιλήσει.

Οι φρενολόγοι με τη λέξη παράλυ- σης του έγκεφάλου χαρακτηρίζουν την πιο άπελπιστική, την πιο αξιο- θρήνητη κατάσταση, στην οποία υπο- ρεί να περιέλθω ένας άνθρωπος. Κά- νει δηλαδή όχι μόνο το λογικό του, αλλά και τη θέλησή του και τις αίσ- θήσεις του, και αυτήν ακόμη την ψυχή του. Δεν μπορεί ούτε ν' αγα- πήσει, ούτε να πονήσει, ούτε να λυ- πηθεί, ούτε να χαρεί, ούτε να συγχι- νηθεί. Σε τέτοια κατάσταση βρισκό- ταν έδω και πέντε χρόνια ο Μπου- ριάρ. Γι' αυτό δέ ο δόκτωρ Μαρούς δεν ήθελε να πιστεύσει ότι ο άνθρω- πος εκείνος, ο ζωντανός αυτός νε- κρός, είχε εκδηλώσει την επιθυμία να του μιλήσει. Μονάχα ένα θαύμα θα μπορούσε να κάνει αυτόν τον άν- θρωπο ν' ανοίξη το στόμα του. Και όμως το θαύμα αυτό είχε γίνει...

Πράγματι ο Μπουργιάρ μπήκε σ' λίγο στο γραφείο της Διευθύνσεως, βοηθούμενος από έναν νοσοκόμο. Χρειάζοταν τη βοήθεια αυτή, γιατί ήταν σαν ένα μικρό παιδάκι, που τό- να μόλις κάνει τα πρώτα βήματά του. Πεπατούσε τινάζοντας σπασμα- τικά τα πόδια του προς τα έμπρός και με δυσκολία κρατιόταν όρθιος.

Γι' αυτό, όταν έφθασε στην πολυθρό- να που του έδειξε ο διευθυντής, έ- σωριάσθηκε άμέσως σ' αυτή. 'Επει- τα έκανε μια προσπάθεια ν' άναξη, καθώθ' αλλά δεν το κατορθώσε και ξανακάθισε.

Τότε άνοιξε το στόμα του και εί- πε σχεδόν τραυλίζοντας:

—'Α! Πόσο υπέροχα στο διά- στημα αυτό! 'Α, πόσο υπέροχα!

Κοντοστάθηκε λίγο κ' έπειτα έ- πρόσθεσε:

—Τη γυναίκα μου!... Να είδο- λήνη το κεφάλι μου. 'Όχι, τόσο για το συζυγικό του άτύχημα, αλλά για το... άτύχημα της θεραπείας του.

—Μάλιστα, έλεγε κάθε τόσο ο δόκτωρ Μαρούς στους συναδέλφους του. 'Η θεραπεία του ήταν άτυχια, όχι τόσο γιατί μάς ανέτρεψε τις θεω- ρίες μας, αλλά για τον ίδιον. Πού θα πάη αυτός ο άνθρωπος τώρα, πως θα ζήσει;

—'Από λύπη στην αρχή, τον κράτη- σαν μέσα στο νοσοκομείο ως βορβό- σαν νοσοκόμων, όπως γίνεται πο- τος για τους άπορους αρρώστους, οι οποίοι θεραπεύονται και στους ό- ποιους δεν τολμούν ακόμη να τους άποδώσουν έντε- λως την ελευθε- ρία.

'Αλλά έπειτα από κάμποσον καιρό—είχε γί- νει πλέον έντε- λως καλά—ά- ναγκάστηκαν να του πουν με τρόπο ότι ή θέ- σις εκείνη προ- ριζόταν για έλ- λους, που είχαν περισσότερη ά- νάγκη απ' αυ- τόν, ο οποίος επί- τέλους μπορούσε να ξαναπαί στην πατρίδα του, στην Τράπεζα, όπου ύπηρετούσε ως εισπράκτωρ.

'Ο Μπουργιάρ έπληξε κατ' ευθείαν στο ταχυδρομείο κ' έριξε το γράμ- μα. 'Επειτα κατέβηκε στην ακροπο- ταμιά. 'Εντομεταξύ είχε νυκτώσει. 'Εκεί έβριζε μια τελευταία ματιά στον γύρω κόσμο, ο οποίος είχε κα- νονίσει τις δουλειές του χωρίς αυτόν, στον κόσμο, στον οποίο αυτός δεν εί- χε καμιά θέση κ' έπειτα, χωρίς να λυπηθεί καθόλου, προχώρησε στο πο- τάμι. Το νερό άρχισε να τον σκεπά- ζει σιγά-σιγά. 'Εφτασε ως το στήθος του. 'Ο Μπουργιάρ έκαμε μια χει- ρονομία σαν ν' απομακρύνεται κά- ποιον κ' έπειτα βυθίστηκε ολόκληρος! Μερικές φουλάδες σηκώθηκαν στο νερό και τίποτ' άλλο πια...

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ δεν είπα τίποτα.

'Ο διευθυντής του νοσοκομείου κά- θε φορά που τον έβλεπε κινούσε με λύπη το κεφάλι του. 'Όχι, τόσο για το συζυγικό του άτύχημα, αλλά για το... άτύχημα της θεραπείας του.

—Μάλιστα, έλεγε κάθε τόσο ο δόκτωρ Μαρούς στους συναδέλφους του. 'Η θεραπεία του ήταν άτυχια, όχι τόσο γιατί μάς ανέτρεψε τις θεω- ρίες μας, αλλά για τον ίδιον. Πού θα πάη αυτός ο άνθρωπος τώρα, πως θα ζήσει;

—'Από λύπη στην αρχή, τον κράτη- σαν μέσα στο νοσοκομείο ως βορβό- σαν νοσοκόμων, όπως γίνεται πο- τος για τους άπορους αρρώστους, οι οποίοι θεραπεύονται και στους ό- ποιους δεν τολμούν ακόμη να τους άποδώσουν έντε- λως την ελευθε- ρία.

'Αλλά έπειτα από κάμποσον καιρό—είχε γί- νει πλέον έντε- λως καλά—ά- ναγκάστηκαν να του πουν με τρόπο ότι ή θέ- σις εκείνη προ- ριζόταν για έλ- λους, που είχαν περισσότερη ά- νάγκη απ' αυ- τόν, ο οποίος επί- τέλους μπορούσε να ξαναπαί στην πατρίδα του, στην Τράπεζα, όπου ύπηρετούσε ως εισπράκτωρ.

'Ο Μπουργιάρ έπληξε κατ' ευθείαν στο ταχυδρομείο κ' έριξε το γράμ- μα. 'Επειτα κατέβηκε στην ακροπο- ταμιά. 'Εντομεταξύ είχε νυκτώσει. 'Εκεί έβριζε μια τελευταία ματιά στον γύρω κόσμο, ο οποίος είχε κα- νονίσει τις δουλειές του χωρίς αυτόν, στον κόσμο, στον οποίο αυτός δεν εί- χε καμιά θέση κ' έπειτα, χωρίς να λυπηθεί καθόλου, προχώρησε στο πο- τάμι. Το νερό άρχισε να τον σκεπά- ζει σιγά-σιγά. 'Εφτασε ως το στήθος του. 'Ο Μπουργιάρ έκαμε μια χει- ρονομία σαν ν' απομακρύνεται κά- ποιον κ' έπειτα βυθίστηκε ολόκληρος! Μερικές φουλάδες σηκώθηκαν στο νερό και τίποτ' άλλο πια...

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

'Ο συναδέλφος του όμως έτρωγε εκείνη τη στιγμή και μόλις έδε τον φίλο του 'αέσω απ' το φρενοκομείο και μάλιστα μέσα στο σπίτι του, τα χρειάστηκε κ' αυτός και η γυναίκα του. Το μιλούσε κοιμιάζοντας και απ' την ταραχή του ούτε ένα μεζέ δεν έπρόσφερε στον Μπουργιάρ. 'Ε- κείνος άντελήθηκε καλά την εντύπωση που είχε προκαλέσει η παρουσία του. Γι' αυτό βγήκε έξω, πήγε σ' ένα κα- φενείο κοντά στο Σηκουάνα, πήρε χαρτί και φάκελλο κ' έγραψε στον διευθυντή του φρενοκομείου την ακό- λουθη επιστολή:

«'Επρεπε να βγώ έξω στήν πόλ- για να καταλάβω την πραγματικότη- τα. 'Ενας τρελλός που γιατρέφεται μοιάζει μ' ένα νεκρό που αναστήνε- ται. 'Ο κόσμος έχει κανονίσει: πια τίς δουλειές του χωρίς αυτόν. 'Ετσι η παρουσία του είναι παντού ένοχλη- τική και δεν έχει πια καμιά θέση ανάμεσα στους άλλους ανθρώπους. τ ο υ ε ζ ω ν τ α ν ο υ ε . Αυτή είναι ή αλήθεια. 'Ωστόσο είμαι ευχαριστη- μένος που πήρα την άδεια, γιατί, αν αυτοκτονούσα μέσα στο 'Ασυλό, θα έπεδάρινα τη θέση της διευθύνσεως, πού θα την κατηγορούσαν ότι δεν μ' έ- πιστηρούσε καλά. 'Ενώ τώρα που βρίσκομαι έξω, σεις δεν χάνετε καμ- μία ευθύνη για την αυτοκτονία μου. Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε διευθυ- ντά για την καλωσύνη που δείξατε σ' έμένα. Για όσα συνέβησαν, σεις δεν φταίτε καθόλου».

'Ο Μπουργιάρ έπληξε κατ' ευθείαν στο ταχυδρομείο κ' έριξε το γράμ- μα. 'Επειτα κατέβηκε στην ακροπο- ταμιά. 'Εντομεταξύ είχε νυκτώσει. 'Εκεί έβριζε μια τελευταία ματιά στον γύρω κόσμο, ο οποίος είχε κα- νονίσει τις δουλειές του χωρίς αυτόν, στον κόσμο, στον οποίο αυτός δεν εί- χε καμιά θέση κ' έπειτα, χωρίς να λυπηθεί καθόλου, προχώρησε στο πο- τάμι. Το νερό άρχισε να τον σκεπά- ζει σιγά-σιγά. 'Εφτασε ως το στήθος του. 'Ο Μπουργιάρ έκαμε μια χει- ρονομία σαν ν' απομακρύνεται κά- ποιον κ' έπειτα βυθίστηκε ολόκληρος! Μερικές φουλάδες σηκώθηκαν στο νερό και τίποτ' άλλο πια...

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες και στο θυρωρείο ήταν μό- νο το παιδί της, ένα μικρό παιδάκι δώδεκα χρόνων. 'Ο μικρός θυμόταν καλά τη φυσιογνωμία του Μπουργιάρ κ' έκτός αυτού είχε άκουσει πολλές φορές να γίνεται λόγος γι' αυτόν. Μό- λις τον είδε λοιπόν εφοβήθηκε κ' έ- τρεξε προς τη μητέρα του φωνάζον- τας:

—Μαμά! 'Ο τρελλάς! 'Ο τρελλο- Μπουργιάρ!...

'Ο Μπουργιάρ κούνησε περίλυπα το κεφάλι του κ' απομακρύνθηκε ά- μέσως. Πήγε στο σπίτι κάποιου πα- ρουχίου συναδέλφου του στην Τράπεζα, ο οποίος είχε δείξει πολύ ενδιαφέρο- ν γι' αυτόν και ο οποίος πή- γαινε συχνά στο φρε- νοκομείο και τον έ- λεπε.

Στο τέλος, ένας απ' τους νοσοκόμους ανα- γκάστηκε μια μέρα να το πη με τρόπο στον δυστυ- χή σύζυγο.

Στο τέλος ζήτησε απ' τον διευ- θυνητή να του δώση πρώτα άδεια μιας ήμερας για να πάη να ιδεί τι γίνεται 'αέσω στην κοινωνία κ' έπειτα ν' ά- ποφασίση. 'Ετσι κ' έγινε.

Μόλις βρέθηκε έξω απ' το φρενο- κομείο, ο Μπουργιάρ έτρεξε στο σπίτι, που κατοικούσε με τη γυναίκα του. 'Η θυρωρός εκείνη την ώρα σκούπιζε τις σκάλες

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΡΕΜΜΑ...

ΤΟΥ GEORGES DEAUME

Την ήλιοφάνη εκείνη μέρα, μέσα στους έρημους κάμπους, οι εγγάτες είχαν ξεπλωθεί κάτω απ' τὰ δέντρα για νὰ κοιμηθούν. Η σιωπή βασιλευσε όλονορα, πὸ βαθεῖα καὶ πὸ μεγάλη παρὰ τὴ νύκτα. Μονάχα τὰ τζιτζίκια ἐξακολουθοῦσαν, πάνω στὰ κλαδιά, τὸ μονότονο τραγοῦδι τους.

Ὁ Οὐμβέρτος, ὁ παρανοϊκὸς τοῦ μωλῶνὰ τοῦ Ροκεμεγκάρντ δὲν συνήθιζε νὰ κοιμάται τὸ μεσημέρι. Ἐνῶ ὁλος ὁ κόσμος, ἀκόμη καὶ τὰ ζῶα κοιμόντουσαν, αὐτὸς ἐπαίρνε τὴν ἀκροποταμιά καὶ τραβοῦσε πέτρα, κατὰ ἀπ' τὴς καλαμιές...

Σήμερα ὅμως τὸ κέφι τοῦ ἦταν διαφορετικὸ. Πῆρε μὴ βάρκα καὶ, τραβώντας ἀργὰ κουπί, ἀφώθηκε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ τὸ ρέμμα... Τὸ ἔκανε αὐτὸ, γιατί ἐστὶ ἡλίχις ἐν συναντήσῃ, ἀνάμεσα στὶς ἄλλες γυναῖκες πὺ κατέβαιναν κ' ἐπλεναν στὸ ποτάμι, καὶ τὴν ἀγαπημένην τοῦ Διονυσία, τὴν κόρη τοῦ δασοφύλακα.

Ὁ Οὐμβέρτος ἀγαποῦσε τὴ Διονυσία μὲ ὅλη τοῦ τὴν καρδιά. Ἐκείνη πάλι τοῦ φερόταν μὲ συμπάθεια, ἀν ὅχι μ' ἀγάπη... Μονάχα πὺ ἀκόμα δὲν ἤθελε νὰ τὸν παραδεχθῇ γι' ἀρραβωνιαστικὸ τῆς. Ἐστὶ ἦταν ἡμέρες πὺ ὁ Οὐμβέρτος ἀπελπιζόταν ἀπ' αὐτὴν, ὅπως ἦταν κ' ἄλλες ἡμέρες πὺ ἡλίχις τὰ πάντα...

Φοβόταν ὡστόσο πάντοτε, γιατί ἡ Διονυσία ἦταν κόρη τοῦ δασοφύλακα. Ἐνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου! — Ἐνῶ αὐτὸς, παρ' ὅλη τὴ γοητεία τῶν εἰκοσι χρόνων τοῦ, ἦταν ἕνας ἀσήμαντος παραγωγὸς στὸ μῦλο...

Σήμερα ὅμως ὁ Οὐμβέρτος αἰσθάνονταν πὺς θὰ γίνῃ εὐτυχισμένος... Μία μυστικὴ φωνὴ τοῦ τοῦ φιδούζε ἀδιάκοπα σ' αὐτὸ.

Ἡ βάρκα τοῦ ἐξακολουθοῦσε ν' ἰγλυστοῦ ἀργὰ-ἀργὰ, μέσα στὸ ποτάμι, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λειβάδια πὺ ὀφείταν ὡς τίς ὄχθες τοῦ. Ὁ Οὐμβέρτος ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τοῦ τὴν ἀκροποταμιά, κυττοῦσε μέσα ἀπ' πικρὰ σὺδεντρα, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνακαλύψῃ πούθενά τὴν ἀγαπημένην τοῦ...

Καὶ ἡ ἐλπίδες τοῦ δὲν ἐγγέλονται καν... Σὲ λίγο εἶδε πράγματι τὴ Διονυσία, καθισμένη κάτω ἀπὸ μία ἱτιά, νὰ κυττάζῃ τ' ἀνάλαφρα, πραινισινὰ κῶματα τοῦ ποταμοῦ πὺ πῆγαιναν καὶ ἔσποῦσαν στὰ γαλίκια τῆς γ-γῆς.

Ἡ μεσημερινὴ φλόγα εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν ἀποκοιμίζει ἐκεῖ στὴ θέσι τῆς κάτω ἀπὸ τὴν ἱτιά, βταν ἔξαφνα ἀκίνητος μέσα στὴν ἀπέραντη ἐκείνη σιωπὴ τοῦ ἀνάλαφρο γλίσσερμα τῆς βάρκας ἀπάνω σ' ἡ νερά. Ἀνασκήνωσε ἀμέσως τὸ μὲ πρῶνιν κεφάλι, τῆς μὲ τὰ μάτια πικάντικα μάτια κ' ἀναγνώρισε τὸν φίλο τῆς. Τότε κ' αἱ δύο τους χαμογέλασαν κοκκινίζοντας.

Καλήμερα, Διονυσία, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος, τί κάνεις ἐδῶ ὁλομόναχ; — Σὲ περίμενα, ἀπάντησε αὐτὴ μὲ πονηρία. — Ἀ! μ' ἐπερίμενες;... Ὁραία... Τότε, ἀν θέλεις, ἔλα μὲ τὴ βάρκα μου... Ὁ ἀνέβουσε ὡς τὸ μῦλο τοῦ Καστελνὺ...

— Ὁχι, ὅχι... ἔκανε ἡ Διονυσία. — Ἐπειτα, συνέχισε ὁ Οὐμβέρτος, μὴ λαβαίνοντας ὅπ' ὅψι τὴν ἀντίστροφῃς, θὰ σὲ ξαναεῖσω ἐδῶ... Τότε ὁ πατέρας σου, πὺ τὴν ὥρα θὰ κοιμάται κάτω ἀπὸ κανέν' ἀμπέλι, θὰ σὲ ξαναβρῇ...

— Ἐρεῖς καλά, εἶπε σταθερὰ ἡ Διονυσία, ἐπὶ γὰ νὰ πάμε μαζὺ, πρέπει νὰ μῆσαι ἀρραβωνιασμένοι... Τί ὅθλεγαν, ἀν μᾶς ἔδλεπαν μαζὺ μέσα στὴ βάρκα;... — Ὁθλεγαν ὅτι ὁ Οὐμβέρτος ἔχει βγάλει περίπατο τὸ πὺ ὁμορφὸ κορίτσι τοῦ Λαγκεντό καὶ ὅτι κ' οἱ δύο μαζὺ ἀποτελοῦν τὸ πὺ ταιριαστό ζευγάρι.

— Ὁρίσθου μου, τοῦλάχ, τίτον πὺς ἀν ἐβῶ μαζὺ σου δὲν θὰ μὲ πειράξῃς καθόλου. — Σοῦ τ' ἐρ-κίζομαι... Ὁθ δὴς τί διασκεδαστικὸ περίπατο θὰ κάνουν με...

Ἡ Διονυσία ἀπὸ καιρὸ εἶχε ἐπιθυμία νὰ πάῃ περὶ-πατο μὲ τὴ βάρκα καὶ νὰ πλανηθῇ ἀπάνω σ' ἀγαπημένα τῆς κῶματα. Ἡ εὐκαιρία πὺ τῆς παρουσιαζόταν ἐκεῖνο τ' ἀπόγευμα ἦταν μοναδική. Ὁςτε πλῆστες, οὔτε φαρδὲς ὑπῆρχαν στὴν ἀκροποταμιά γὰ νὰ τὴ δοῦν.

Ὁ Οὐμβέρτος μὲ προσοχὴ διπλά ρωσὲ τὴ βάρκα τοῦ στὴν ἀμμουδιά κ' ἔχωσε τὸ κουπί τοῦ μέσα στὴν ἄμμο. — Ἐμπρός, εἶπε τότε ἡ Διονυσία, πάμε...

Σβέλτα κ' ἀνάλαφρη ἡ Διονυσία πῆδηξε μέσα στὴ βάρκα κ' ἐκάθησε στὸν πᾶγκο τῆς. Ὁ Οὐμβέρτος, μέσα στὴ γοητὴ τοῦ, δὲν ἤξερε τί νὰ τῆς πῇ. Τοῦ φαινόταν τὴν ὥρα, καθὼς ἀρχισε πάλι νὰ τραβᾷ κουπί, πὺς ἡ δύναμι τῶν χειρῶν τοῦ εἶχε διπλασιασθῇ.

Προχωροῦσαν, ὁλομόναχοι, μέσα στὸ ποτάμι... Καθὼν βάρκας ἀπάνω σ' ἡ νερά. Ἀνασκήνωσε ἀμέσως τὸ μὲ πρῶνιν κεφάλι, τῆς μὲ τὰ μάτια πικάντικα μάτια κ' ἀναγνώρισε τὸν φίλο τῆς. Τότε κ' αἱ δύο τους χαμογέλασαν κοκκινίζοντας. Καλήμερα, Διονυσία, εἶπε ὁ Οὐμβέρτος, τί κάνεις ἐδῶ ὁλομόναχ; — Σὲ περίμενα, ἀπάντησε αὐτὴ μὲ πονηρία. — Ἀ! μ' ἐπερίμενες;... Ὁραία... Τότε, ἀν θέλεις, ἔλα μὲ τὴ βάρκα μου... Ὁ ἀνέβουσε ὡς τὸ μῦλο τοῦ Καστελνὺ...

δυνατὰ χέρια τοῦ. Ἡ Διονυσία χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐχαρίστησι, ξεσκονίζοντας κάθε τόσο τὸ ἀνοιχτόχρῳο κορσὶ τῆς καὶ τὴ φοῦστα τῆς, πὺ ἡ πτυχὲς τῆς σκέπαζαν τὰ πόδια τῆς.

Σὲ λίγο ὁ Οὐμβέρτος τῆς εἶπε σὲ εὐθυμὸ τόνο: — Νῆμαστε ὁλομόναχοι... Ἐρεῖς πὺς μπορούμε νὰ τραβήξουμε ὡς τὴ θάλασσα; — Ὁ, ὅχι... ἔκανε ἡ Διονυσία.

— Πάμε... Δὲν θὰ κουρασθῶ κα θόλου... Ὁθ δὴς!... Ὁ ἀφίσω τὴ βάρκα μας νὰ τὴν ὀδηγήσῃ τὸ κῶμα... — Ναι, ἀλλὰ πὺς θὰ περάσῃς τὸ ρέμμα; — Τὸ ρέμμα δὲν εἶν' ἐπικίνδυνον. Τὸ νερὸ θὰ μᾶς παρασύρῃ στὴν πτω-σι τοῦ κ' εἴγω μὲ τὸ τιμὸν θὰ κανο-νίσω τὸ πὺ δρό-μο μας...

— Ὁχι, δὲν θέλω... ἐπέ-μεινε ἡ Διο-νυσία. — Μὴ φο-βάσαι, τῆς ἀ-πάντησε ἐκεῖ-νος. — Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὅπ' ὅψι τὰ λόγια τῆς ἀγαπημῆς τῆς, ὁ Οὐμβέρτος ἔφερε τὴ βάρκα πρὸς τὸ ὡς λόφους τοῦ Πιντοῦ, ὅ-πυ σχηματι-ζόντουσαν τε-ράστιες δίνες.

Ἡ Διονυσία εἶχε ὑψώ-σει τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸ γι-νὰ μὴ βλέπῃ τὴ σκοτεινὴ ὄψη τῶν νε-ρῶν. — Μὲ κάνεις καὶ φοβάμαι, ἔλεγε ὁλοένα. Φοβάμαι... — Μὴ φοβάσαι, τῆς ἀπαντοῦσε ἐ-κείνος. Δὲν διατρέχεις κανένα κίν-δυνο μαζὺ μου.

Ὁ Οὐμβέρτος ἔκανε ἐπίτηδες τὴ Διονυσία νὰ φοβάται τόσο. Βριακόν-τουσαν μόνοι μέσα στὴ μέση τοῦ πο-ταμοῦ κ' αἰσθάνονταν μὴ ἀπερίγραπτη γοητὴ βλέποντας πὺς ἡ ἀγαπημένην γοητὴ τῆς ζωῆς τῆς σ' αὐτὸν καὶ πὺς δὲν συλλογι-ζόταν ἄλλον, ἐκείνη τὴ στιγ-μή, ἐκτός ἀπ' αὐτὸν.

Τὸ ρέμμα ἔρχισε τὴν ὥρα νὰ τραβᾷ τὴ βάρκα πὺ γρήγο-ρα. Ἡ Διονυσία ἔτρωγε σὺγ-κορμη καὶ κυττοῦσε μὲ μά-τια γεμάτα φλόγες τὸ νερὸ. Ὁ Οὐμβέρτος τὴν ἔνοιωσε τὴν ὁλοκληρὴ δεικτὴ τοῦ, ἀ-ποκλειστικὰ δική του, κατα-δική του...

Ἐξαφνα ἡ βάρκα, σπρωγ-μένη ἀπὸ τὸ κῶμα, χτύπησε

σ' ἕναν τοῖχο. Ἦταν ὁ ὕδατοφρά-χτης. Ἡ Διονυσία ἀναπήδησε, σὴν φοβισμένον παιδίον, κ' ἔβγαλε μὴ κραυγὴ...

— Μὴ φοβάσαι, τῆς εἶπε ὁ Οὐμ-βέρτος. Μὴ φοβάσαι! Δὲν διατρέχεις κανένα κίνδυνο... Ἐκείνη ἔκλεισε τὰ μάτια, κ' ἔ-πειτα, ἐνῶ ἡ βάρκα στροφογυρίζε- πάνω στὸ ρέμμα, μέσα σ' ἡ κῶματα πὺ ἐδῶ ἦσαν ἄγρια, γεμάτα ἱκεσί-α, πῆρτρομη, ἀρχαλίσσε τὸν παραγωγὸ τοῦ μωλῶνὰ καὶ φιλώντας τὸν τρυφε-ρὰ τὸν φθόρισε:

— Φοβάμαι, Οὐμβέρτο, φοβάμαι... Πές μου μ' ἀγαπᾷς; — Αὐτὸ τὸ ἔρεσε ἐνῶ καλύτερ' ἀπὸ μὲνα, τῆς ἀπάντησε ἐκείνος.

*** Ὁ Οὐμβέρτος, ἀφῶ ἔστρεψε τὴ βάρκα τοῦ, ξαναεῖδῃκε στὸ ρέμμα. Τοῦ ἔρεσε νὰ παλεύῃ μὲ τὸ νερὸ καὶ νὰ κουράζεται γὰ νὰ κινήσῃ ὅσο πὺ δυνατόν πὺ εὐχάριστο τὸν περίπατο τῆς Διονυσίας.

Τὴν ὥρα ὅμως ἐκείνη δὲν φοβόταν κ' ἦταν εὐτυχισμένη ὅσο κ' αὐτὸς... Κυττοῦσε τὰ ρομαλὰ μπράτσα τοῦ νεοῦ, τὸ πρόσωπὸ τοῦ ὅπου ἔτρεχε ἱ-δρωτὰς καὶ τὸ ὅποιο εἶχε φιλήσει πρὸ-λίγου...

Ὁ Οὐμβέρτος, χωρὶς νὰ λήῃ λέξῃ, χαμογελοῦσε... Ὁστόσο, βταν τὴν ἔβγαλε, ὅστερ' ἀπὸ λίγο στὴν ἀκροποταμιά, ἡ Διο-νυσία δὲν τόλμησε νὰ τοῦ ἀγγίξῃ τὸ χέρι...

Τοῦ εἶπε μονάχα: — Στὴν ἐπιστροφή δὲν ἐφοβήθῃ-κα καθόλου, — Δὲν ἐφοβήθηκες, τῆς εἶπε ὁ Οὐμβέρτος πᾶνοντάς τῆς τὸ χέρι, γιατί μὲ φίλησες καὶ μὲ τὸ φιλεῖ-καίνο κατὰλαβες ὅτι πρέπει νὰ χῆς ἐμπιστοσύνη στὴ φρονιμάδα μου καὶ στὴ δύναμή μου... Ὁθ ξανάρθῃς μαζὺ μου μὲ τὴ βάρκα ἄλλη φορὰ;

— Ναι... τοῦ ἀπάντησε ἡ Διο-νυσία καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ μάγουλό τῆς... Μά, μόλις ὁ Οὐμβέρτος ἀγγίξε ἐ-πάνω τὰ χεῖλη τοῦ, ἐκείνη ἐτραβῇ-χθηκε καὶ τοῦ ἔξφυγε τρέγοντας πρὸς τὰ καλὰμια, ὅπου τὰ τζιτζίκια ἐξα-κολουθοῦσαν τὸ μονότονο τραγοῦδι τους.

ΜΙΑ ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ Προκαίμενον νὰ γράψωμε βιογρα-φίας τῶν ἐξεχόντων ἀνδρῶν τοῦ πα-ρελθόντος αἰῶνος, παρακαλοῦμε ὅ-σους ἔχουν βιβλία, φυλλάδια, χειρό-γραφα, ἐπιστολάς, φωτογραφίας, κτλ. τῶν Γεωργίου Τερτσέτη, Γεωργ. καὶ Ἡλίας Ἰακωβάτων, Ἀν. Μου-στοῦδου, Π. Χιδώτου, Κατράκη, Κο-τούζη, Γουζέλη, Λαγκαράτου, Σού-τσων νὰ μᾶς τὰ ἀποστείλουν στὸ ἄμμουκέτο καὶ θέλουν μᾶς ὑποχρε-ώσει. Δεχόμεθα καὶ ν' ἀγοράσωμεν ὁτιδήποτε εἴς αὐτῶν εἰς ἱκανοποιητι-κὴν τιμὴν.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟ ΤΟΥ ΖΕ'Υ'ΜΠΑΡ

ΟΝΤΑ στὴ γέφυρα πὺ ἐνῶνε τὴ νῆ-σο Σάρ μὲ τὸν Ἅγιο Λουδοβίκο ὅ-φωναται ὑπε-ρήφανο καὶ ἐπιβλητὴ κ' ὁ τὸ φρούριον τοῦ Ζεῦμπάρ, ὁ πρῶτος τῶν στρατευ-μάτων κατο-χῆς τῆς Σε-νεγάλης.

Γεμάτο ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια ἐ-κείνη πὺ δίνει ἡ συναισθήσις τῆς δυνάμεως, ὕψωνται κατάλευκο, φρε-σκοδαμένο, μέσα στὸν ἡλιόλουστο ἀ-πέραντο κάμπο πὺ ἀπλώνεται ἐμ-πρὸς τοῦ, σὴν νὰ βροντοφωνῇ στὸν ἔξθρο: «Ἀπὸ ὅθ δὲν θὰ περάσῃς!»

Μὰ καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ, δώδε-κα πεζοναῦτες μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ἐπιλοχία Μπρυνιέ, ἕναν παλαιοῦ, ὁ ὅποιος εἶχε λάβει μέρος σ' ὅλες τίς ἐνστρατεῖες ἐναντίον τῶν Μαῦρων, ἦσαν σταθερὰ ἀποφασισμένοι νὰ κα-ταστήσουν σεβαστὴ τὴν κυριαρχία τῶν Γάλλων στὴν Ἀφρική. Οἱ νεο-ροὶ αὐτοὶ στρατιῶται ἔχουν ἐξοικει-ωθῇ πρὸς τὴν ἄγρια καὶ ἐξ-τετικὴ ἐκείνη χώρα.

Τὸ βράδυ, ὅταν ὁ ἥλιος ἔγερνε πῖ-σω ἀπὸ τὰ βουνά, οἱ στρατιῶται συγ-κεντρώνονταν μέσα στὸν πύργο, ἐνῶ πῖσω τους ἔκλειαν ἀργὰ ἡ βαρεῖα, σι-δερένια πόρτα τοῦ φρουρίου.

Μαζεμένοι ὅλοι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φρουρίου, κοιδοῦνταν γὰ ἀπλᾶ, τ-ποτένια πράγματι, πάντοτε τὰ ἴδια, ἡ ἀκούγαν τὸν ἐπιλοχία τους νὰ τοὺς διηγῇτὰ διάφορα πολεμικὰ ἀνέκδο-τα ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ τοῦ σταδιο-δρομίας.

Μέσα στὴ σκοπιά τοῦ, ὁ ἄκοπος τοῦ φρουρίου ἀγρυπνοῦσε προσπαθῶν-τας νὰ διαπεράσῃ μὲ τὸ βλέμμα το-τὸ πικρὸ σκοτάδι τῆς ἀπέραντης ἔ-ρήμου.

Ὁ Μάιος πλησιάζε νὰ τελειώτῃ. Οἱ ὑπερασπισταὶ τοῦ φρουρίου τοῦ Ζεῦμπάρ ἔδλεπαν μὲ λύπη τους ὅτι ἔφτανε ἡ στιγμὴ τῆς ἀνταναστα-σεῖς τους, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνταλλά-ξει ἀκόμη οὔτε ἕναν πυροβόλῳ μὲ τὸν ἔξθρο.

— Φαίνεται, ἔλεγε ὁ δεκανεὺς Γκαριπὶς στὸν ἐπιλοχία, πὺς οἱ Μαῦ-ροι ἔφρουνε καλά μὲ ποιοὺς ἔχουν νὰ χάνουν καὶ δὲν τολμοῦν νὰ μᾶς ἐπι-πεδοῦν!

— Ἐστὶ φαίνεται, ἀπαντοῦσε χα-μογελώντας ὁ ἐπιλοχίας Μπρυνιέ. ***

Τὸ πρῶ ὅμως τῆς 21 Μαΐου, μό-λις εἶχε ἀρχίσει νὰ ζημερώνῃ, ἐνῶ οἱ στρατιῶται τοῦ φρουρίου κοιμόν-τουσαν ἀκόμη, μὴ φωνὴ ἀντήχησε ἔξωθεν μέσα σ' ἡ σιωπὴ τῆς ἐρήμου. — Στὰ ὅπλα!

Σὲ μὴ στιγμὴ ὅλη ἡ φρουρὰ ση-κώθηκε στὸ πόδι. Ὁ ἐπιλοχίας, μὲ τὴ βαρεῖα ἐπιβλητικὴ τῆς φωνῆς, διέ-τασε:

— Εἰς θέσιν μάχης!

Σὲ καμιά πεντακοσαρὶά μέτρα ἀ-πὸ τὸ φρούριον, μὴ πικρὴ μαζὰ ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ζῶα προχωροῦσε με-σα στὴν πρῶνιν καταχνιά.

Ἀπὸ μακρὰ ἔφτανε ὁ ὑπόκοφος θόρυβος τοῦ ποδοβολήτου πὺν ἄλ-λων, ἀνάμικτος μὲ τὴν κλαγγὴ τῶν ὅπλων. Ἦταν ἡ στρατιὰ τοῦ Τράγια Μωάμεθ Ἐλ Ἀμπίμπ, τοῦ ἱθαγενεῖς ἀντάρτου. Οἱ στρατιῶτες τοῦ, μὲ τίς μαῦρες στολές τους, μὲ τὰ ὅπλα τους κρεμασμένα στὸν ὦμο, ξεσκονίζον-ταν μὲ τὰ μεγάλα σκουρὰ μαλλιά τους ἐλεύθερα στὸν πρῶνιν ἄνεμο, παρου-σίαζαν ἕνα ἄγριο θέαμα πὺ ἀρμονι-ζόταν τόσο καλά μὲ τὴ φύσι τοῦ μέ-ρους αὐτοῦ.

Ὅπως τὰ μα-νιασμένα κύ-ματα πᾶζον μὲ πάταγο πᾶ-νω στὸς βρά-χους, ἔτσι καὶ ἡ ἐχθρική ἀ-λαγγες τοῦ Τράγια ὄρμη-σαν στὸ φρού-ριον, ἀλλάζον-τας ἀδιάκοπα: — Ἀλλάξ!

Ἀλλάξ! Ἡ ἐφοδος ἡ-ταν τρομερή. Οἱ ἱππεῖς, ἐκμη-δενισμένους, οἱ ὅποιοι εἶχαν ὡ-στόσο τὴ δύνα-μι νὰ γεμίζουν τὰ ὅπλα τους καὶ νὰ πυροβο-λοῦν. Ἀποφα-σισμένοι νὰ πε-θάνουν ὁρῶν, ἐμεναν πιστοὶ στὰ λόγια τοῦ ἐπιλοχία τους: — Ὅταν θὰ πέσῃ νεκρὸς κ' ὁ τελευταῖος ἀπὸ μᾶς, ὁ ἀ-νατινάξω τότε τὸ φρούριον στὸν αἶρα!

Ἐντωμεταξὺ ὁ στρατὸς τοῦ Μωά-μεθ Ἐλ Ἀμπίμπ, ἀποκατωμένος, δε-κατισμένος, προσπαθοῦσε γὰ τελευ-ταία φορὰ μὲ μὴ λυσασμένη ἐφοδὸ νὰ ἐκπορῇ τὸ φρούριον.

Μέσα σ' αὐτὸ δὲν ἀπόμεινε πῶς-ζωντανὸς παρὰ μόνον ἕνας: ὁ ἐπιλο-χίας Μπρυνιέ! ...

Μόλις ἔμαθαν τὴν ἐπίδομή τοῦ Μωάμεθ Ἐλ Ἀμπίμπ ἐναντίον τοῦ φρουρίου στὸν Ἅγιο Λουδοβίκο, ὅσοι Ἑσρωπαϊοὶ βρισκόντουσαν ἐκεῖ ἀπο-ξάν ἀμέσως τὰ ὅπλα καὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Γάλλου διο-κτοῦ Φαιντέρμπ.

Μὲ ἡρωί-σμὸ καὶ ἀξιο-θαύμαστη αὐ-ταπάτησις ἐ-σπευσαν ἀμέ-σως εἰς βοή-θειαν τῶν δε-

κατισμένων ὑπερασπιστῶν τοῦ φρου-ρίου τοῦ Ζεῦμπάρ. Ὁ μαῦρος φύλα-ρος, ἀνίκανος ν' ἀντιμετωπίσῃ μὴ νέα ἐπίδοσι, ἀναγκάσθηκε νὰ υποχω-ρήσῃ. Ὅταν ὁ διοικητὴς Φαιντέρμπ ἔφρασε στὸ πεδίο τῆς μάχης, ὁ ἐχ-θρικός στρατὸς ἔφρυνε ντροπισσένος καὶ πανικώδην.

Ἡ ἡρωϊκὴ ἐκείνη δράμα τῶν νε-κρῶν εἶχε κρατήσῃ ψηλὰ τὴ Γαλ-λικὴ σημαία καὶ εἶχε ὑπερασπίσει μὲ-χρι τελευταίας πνοῆς τὴν πατρίδα τῆς...

*** Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, μὴ συγκινητικὴ τελετὴ ἐλάβανεν γῶ-ραν στὴν ἐδρὰ τῶν Γαλλικῶν στρα-τευμάτων κατοχῆς τῆς Ἀφρικής.

ὑπὸ τὸς ἥχους τῶν σαλπύγων καὶ τῶν τυμπάνων, ἐνῶ ὁ στρατὸς εἶχε παραταχθῇ εἰς θέσιν μάχης, ὁ στρατηγὸς Πιστάρ ξεδίπλωνε τὴν τρυ-πημένη ἀπὸ τίς ἐχθρικές σφαῖρας τη-μαία τοῦ φρουρίου τοῦ Ζεῦμπάρ.

Ἐπειτα, ἀφῶ μέσα σὲ νεκρικὴ σι-γὴ ὁ ἡρωϊκὸς ἐπιλοχίας ἐδίδασκε τὰ ὄνόματα τῶν νεκρῶν πὺ ἔπσαν τι-μημένοι, ὁ στρατηγὸς Πιστάρ προχω-ρῃσε πρὸς τὸν Μπρυνιέ καὶ μὲ φωνὴ συγκινητικὴν τοῦ εἶπε: — Ἐπιλοχία Μπρυνιέ, ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀυτοκράτορος τῆς Γαλλίας, σοῦ ἀπονέμω τὸ παράσημον τοῦ Λεγεῶ-νὸς τῆς Τιμῆς!

Ἐνα χοντρὸ δάκρυ κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐπιλοχία...

Οἱ Ἑσρωπαϊοὶ ἀρξαζεν ἀ ὅπλα κ' ἐτρεζαν νὰ τοὺς ἐνιχίσουν...

ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο ΚΑΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ

Ὅταν ὁ ἀρχιδούξ τῆς Αὐστρίας Ροδόλφος βρέθηκε σκοτωμένος στὸ Μάινερλιχ, ἕνας νεαρὸς καλλιτέ-χνης, μόλις δεκαεπταεὶς χρόνων, πα-ρουσιάστηκε στὸ παλάτι κ' ἐζήτησε τὴν ἀδεία νὰ τὸν ζωγραφίσῃ στὸ νε-κρικό κρεβάτι τοῦ. Ἡ ἀδεία τοῦ ἐ-χορηγήθη καὶ ὁ ζωγράφος ἀρχισε τὸ ἔργο τοῦ, τὸ ὅποιο τελείωσε συντο-μωτάτα. Ἡ εἰκὼν πὺ ἔκαμε τοῦ νεαροῦ ἀρχιδούξ τοῦ ἔμοιαζε τόσο πολὺ, ὥστε ἀγοράστηκε ἀπὸ τὸν ἱ-διο τὸν Αὐτοκράτορα Φραγκίσκο Ἰου-σίφ, ὁ ὅποιος ἐκάλεσε καὶ συνεχῶς ἔθε-ρε τὸν νεαρὸ ζωγράφον, τοῦ ὅ-ποιοῦ τὸ μέλλον ἐπρομηνύετο λαμπρό-τατο. Δυστυχῶς ὅμως ἦταν τόσο με-γάλη ἡ συγκίνησις πὺ δοκίμασε ὁ εὐαίσθητος καλλιτέχνης βλέποντας νεκρὸ τὸν ἀρχιδούκα ὥστε ὁλόκληρος, ὥστε προπεδλήθη ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες τὸ νεκρὸ τοῦ σπαστοῦ καὶ τρελλάθηκε. Ἐκτοτε, μέχρι τοῦ θά-νατός τοῦ, δὲν ἔναρθε οὔτε μὴ στιγ-μὴ τὸ λογικὸ τοῦ.

ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν ταλαιὰ βιβλία καὶ ὁλόκληροι βιβλιοθῆ-και. Οἱ διαθέτοντες τοιαῦτα παρακα-λοῦνται νὰ μᾶς ἀποστείλουν κατάλο-γον τῶν πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὁδὸς Λέκα 7.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 14

Οί έρωτες του «Βασιλέως—Ήλιου» με τη Μαρία ντε Μαντσί. Ο σατανικός Μαζαρίνος και τα σχέδιά του. Η ωραία ινφάντη της Ισπανίας Μαρία—Θηρεσία, η παραμυθένια βασιλοπούλα, Δολοφονίες και μηχανορραφίες. Πώς συσείζεται μια φτωχή μικρούλα. Η αμείλικτη εθιμοτυπία της Ισπανικής αβλής. Βασιλική γάμοι. Η πονηρία της Άννας της Αυστριακής κλπ. κλπ.

Οί γάμοι των βασιλέων και των πριγκίπων δεν γίνονται, φυσικά, όπως οι γάμοι και τα συνοικίσια των κοινών δητών. Η άγαπη παιδί: ελάχιστο ρόλο, ενώ απεναντίας το μεγαλύτερο ρόλο τον παίρνουν οι πολιτικές σκοπιμότητες, ή διπλωματία των Κυβερνήσεων και πολλές φορές η μηχανορραφία των αυλών. Αυτό συνέβη και με το γάμο του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου.

Αν ο νεαρός τότε Λουδοβίκος ήταν ελεύθερος να διαλέξει την κόρη που θα έκανε γυναίκα του, ώριμος θα ανέβαινε στο θρόνο του τη μικρή του φίλη Μαρία ντε Μαντσί, την οποία αγαπούσε με όλη του την καρδιά. Δεν έδεχτο όμως να τον ίδιο τρόπο και η μητέρα του Άννα η Αυστριακή, η αντιβασίλισσα της Γαλλίας, και ο Πρωθυπουργός και μυστικοσύμβουλος της, ο δαιμόνιος καρδινάλιος Μαζαρίνος.

Ο Μαζαρίνος ήταν θεός της ωραίας Μαρίας. Ήταν όμως από τους αφοσιωμένους εκείνους υπουργούς των παλαιών βασιλέων, οι οποίοι μπορούσαν να θυσιάσουν το πᾶν προς χάριν του θρόνου των κυρίων των. Έτσι έβλεπε πως αν ο Λουδοβίκος έπαιρνε την ανήψια του, η Γαλλική δυναστεία των Βουρβόνων δεν θα είχε να κερδίσει τίποτα. Εξ άλλου η κατάσταση τότε βρισκόταν σε πολύ επικίνδυνο σημείο. Οι μεγάλοι δούκες της Γαλλίας σφετερίζονταν να πολεμήσουν την αντιβασίλισσα και να ανακτήσουν την ελευθερία τους, που τους την είχε πάρει ο Μαζαρίνος. Ο θρόνος λοιπόν έπρεπε να είναι ισχυρός. Έπρεπε να αποκτήσει ισχυρούς συμμάχους. Γι' αυτό, τόσο ο Μαζαρίνος, όσο και η Άννα η Αυστριακή, σκέφτηκαν ότι έπρεπε ν' απομακρύνουν τον νεαρό βασιλιά από τη Μαρία ντε Μαντσί, αυτό ήταν το πρώτο, και, αν' αυτής, να του δώσουν για σύζυγο την ινφάντη Μαρία—Θηρεσία, θυγατέρα του βασιλέως της Ισπανίας Φιλίππου 4ου, η οποία φημιζόταν πως ήταν ένα θαύμα αγνότητας και ωμορφιάς.

Εκείνο όμως που κυρίως ενδιέφερε την αντιβασίλισσα και τον Μαζαρίνο, δεν ήταν τόσο ούτε η αγνότητα, ούτε η ωμορφιά της πριγκίπισσας. Ήταν κυρίως το γεγονός ότι ο Φίλιππος 4ος, ο πατέρας της, πράγματι αποποιούμενος του συνοικισμού αυτού, θα γινόταν ένας πολύτιμος σύμμαχος του Γαλλικού θρόνου και ότι η νεαρή ινφάντη θα κληρονομούσε, μετά το θάνατο του πατέρα της, ολόκληρη την ισπανική κληρονομία και πολλές αποικίες, που κατά την εποχή εκείνη η Ισπανία είχε στην Αμερική.

Για να πραγματοποιηθούν όμως τα σχέδια του Μαζαρίνου, έπρεπε πρώτα να παύσει ο Λουδοβίκος να

εγκαταλείψει τη μικρή του φίλη Μαρία και, κυρίως, να δεχθεί και ο Φίλιππος 4ος αυτό το συνοικισμό, πράγμα κάπως δύσκολο.

Εκείνη την εποχή η Γαλλία και η Ισπανία μόλις είχαν τελειώσει έναν αιματηρό πόλεμο μεταξύ τους και η σχέση τους ήταν ψυχρή. Ο Μαζαρίνος όμως δεν ήταν από τους ανθρώπους που γίνουν εύκολα το όργανό τους. Έργαζόταν λοιπόν με φανταστικό επίδο ολόκληρα χρόνια για να επιτύχει το σκοπό του. Έτσι, στο τέλος, επέτυχε τη συγκατάθεση του Ισπανού βασιλέως για μια συνάντηση με τον Πρωθυπουργό της Ισπανίας Δον Λουίς ντε Χάρο. Στη συνάντηση αυτή επρόκειτο να συζητηθούν τα επίμαχα ζητήματα των δύο χωρών και να προπαρασκευασθεί η πορεία μιας συνθήκης ειρήνης.

Η συνάντησις αυτή έγινε παράλληλα στα 1659, στα σύνορα των Πορτογαλίων. Ο Μαζαρίνος, για να θαυμά-

ση ίσως τον Ισπανό συνάδελφό του, έπληξε σέρνοντάς τον μαζί του μια μεγαλοπρεπής συνοδεία: ολόκληρο πλήθος ευγενών αυλικών, 150 βαλδές των ανακτόρων με τις λιβρέες τους, 400 ιππότες, 200 φρουρούς, 24 φορτωμένα μουσικάκια, 8 άμαξια με ξη άλογα, το καθένα, που κουβαλούσαν τις αποσκευές του και 7 άλλα άμαξια.

Ο Μαζαρίνος, φυσικά, δεν ανέφερε το παραμικρό για το συνοικισμό που σκεπάζατο. Μά ούτε και απέδωσε πολλά πράγματα. Η πληροφωρία λοιπόν που ο πρεσβυτής έδωσε στον κύριο του δεν ήταν βέβαια και τόσο άρκετα, αλλά άδικο, ο Λουδοβίκος είχε πάρει πειστή την απόφασή του. Τις προηγούμενες μέρες ο Μαζαρίνος δεν τον είχε αφήσει καθόλου από κοντά του.

Ο γάμος έρρίσθηκε να γίνει έπειτα από οκτώ μήνες. Οκτώ ολόκληρους μήνες η δυστυχισμένη Μαρία ντε Μαντσί έλαινε απ' τον καυμό της στην επαρχία. Δεν της είχαν είν...

μεγάλες τότε για πρώτη φορά. Φαίνεται πως το έπεριμενε αυτό από καιρό και πως είχε κιάλας τις οδηγίες του κυρίου του σχετικάς. Αποφασίσθηκε λοιπόν το συνοικισμό που ονειρευόταν ο Μαζαρίνος να γίνει το συμβόλο της ειρήνης μεταξύ της Γαλλίας και της Ισπανίας.

Ο δαιμόνιος διπλωμάτης έγραψε γεμάτος χαρά στα άνακτορα των Βερσαλλιών. Η Άννα η Αυστριακή ήταν κι' αυτή κατενθουσιασμένη. Είχε μιλήσει στο Λουδοβίκο για το γάμο που του έτοιμαζε. Εκείνος έδωσε στην αρχή και έπειτα έπρεπε σε μεγάλη ολίγη. Έτσι, να βρή την αγαπημένη του Μαρία ντε Μαντσί. Αλλά ο Μαζαρίνος είχε στείλει σε μια μακρινή επαρχία την ωμορφη ανήψια του, για να βοηθήσει τον κύριο του να την ξεχάσει. Ο Λουδοβίκος έγινε τότε τρελλός από τη ολίγη του. Για μια στιγμή αποφασίζει να φύγει απ' το παλάτι του και να γυρίσει ολόκληρη τη Γαλλία για να βρή την αγαπη του, που του την άφαισαν τόσο απλά.

Πέρασε λίγος καιρός και μια μέρα έφτασε στα άνακτορα ο πρεσβυτής της Γαλλίας στην Ισπανία. Ο Λουδοβίκος ενδιαφέρθηκε για πρώτη φορά τότε για την ινφάντη και έρωτησε τον πρεσβυτή τι εντύπωση του είχε κάνει

αυτή. Ο πρεσβυτής την είχε ιδεί πράγματι, και του είπε ότι η βασιλοπούλα είχε θανάσιμα καλλία, γαλανά μάτια και καλή χείλη. Δεν ήξευρε μονάχα τι είδους ήταν η φυσική της, γιατί η φοιτητή εθιμοτυπία της εποχής εκείνης απηγόρευε στις πριγκίπισσες να μιλούν σε τέτοιες περιπτώσεις. Η πληροφωρία λοιπόν που ο πρεσβυτής έδωσε στον κύριο του δεν ήταν βέβαια και τόσο άρκετα, αλλά άδικο, ο Λουδοβίκος είχε πάρει πειστή την απόφασή του. Τις προηγούμενες μέρες ο Μαζαρίνος δεν τον είχε αφήσει καθόλου από κοντά του.

Ο γάμος έρρίσθηκε να γίνει έπειτα από οκτώ μήνες. Οκτώ ολόκληρους μήνες η δυστυχισμένη Μαρία ντε Μαντσί έλαινε απ' τον καυμό της στην επαρχία. Δεν της είχαν είν...

Ο γάμος έρρίσθηκε να γίνει έπειτα από οκτώ μήνες. Οκτώ ολόκληρους μήνες η δυστυχισμένη Μαρία ντε Μαντσί έλαινε απ' τον καυμό της στην επαρχία. Δεν της είχαν είν...

τι ακριβώς συνέβαινε, αλλά τα έμεινε όλα και έφυγε μακριά άδικο για τη μοίρα της που την έσπρωξε ν' αγαπήσει ένα βασιλιά.

Επί τούτου έφτασε η μεγάλη ημέρα του γάμου. Η αντιβασίλισσα Άννα η Αυστριακή, ο Λουδοβίκος, ο Μαζαρίνος και μια πολυπληθής συνοδεία αυλικών, βρισκόντουσαν από μια έβδομάδα στην Ισπανία. Στο έθνος αυτό το διάστημα δεν είχαν επιτρέψει ούτε μια φορά στο Λουδοβίκο να δει τη μέλλουσα σύζυγό του. Η έθιμοτυπία, βλέπετε, απηγόρευε να ιδωθούν, προτού ο Αρchiepiscopo τους στεφανώσει.

Την ημέρα εκείνη η ινφάντη, περιστερισμένη απ' τους γονείς της, την Άννα την Αυστριακή και τον Μαζαρίνο, βρισκόνταν στην αίθουσα του θρόνου, ενώ ο Λουδοβίκος περίμενε σε μια διπλανή αίθουσα με μερικούς υπασπιστάς του. Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε να συγκαταστήσει την απομονωμένη του. Πότε επί τέλους θα έβλεπε την ινφάντη! Και στο τέλος δεν έκατ'ηρθε πειστή. Έβλεπε μια σκουριασμένη πόρτα και έμπηκε στο σαλόνι. Εστάθηκε μια στιγμή στο κατώφλι και έβριζε ένα βλέμμα στους παρουσιασμένους, χωρίς να προσέχει μιαν.

Ο βασιλέως Φίλιππος έσούφρωσε τα φρύδια και η ινφάντη έγινε κατάπληκτη μόλις είδε τον άγνωστο. Είχε μαντεύσει ποιος ήταν. Η αντιβασίλισσα έσκυψε στο αυτί της και την έρωτησε:

— Πώς σας φαίνεται λοιπόν, κόρη μου, ο ξένος αυτός;

— Άλλ' ο Φίλιππος άκουσε και επανέβη άμέσως, διότι έκρινε ότι η έρωτησις αυτή δεν είχε τη θέση της:

— Δεν είναι τώρα καιρός να μιλάμε γι' αυτό, είπε ψυχρά.

Η Άννα η Αυστριακή δεν εκπρόσχετο καθόλου. Έσκυψε πάλι στο αυτί της φίλης της και την έρωτησε:

— Άς είναι. Πείτε μου τότε τουλάχιστον πώς σας φαίνεται αυτή, εκεί η πόρτα, από την οποία έμπηκε;

Η βασιλοπούλα κατάλαβε πως η πονηρή αντιβασίλισσα της διατόπωνε την ίδια έρωτησι με άλλα λόγια. Και αποκρίθηκε με χαμόγελο τώρα:

— Ά, είναι πολύ όμορφη και πολύ καλή η πόρτα αυτή!

Ο Λουδοβίκος είχε καρφώσει τα μάτια του πάνω τους, σαν να είχε καταλάβει για ποιο πράγμα μιλούσαν. Και η μητέρα του του έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι της, σαν να του έλεγε:

— Της άρεσεις, διαβολάκο!...

Έτσι έγινε ο γάμος του Λουδοβίκου 14ου με την ινφάντη Μαρία—Θηρεσία της Ισπανίας. Η ωραία Ισπανίδα πριγκίπισσα υπήρξε μια από τις διασημότερες βασιλίσσες της Γαλλίας και έδοθηκε πολύ τον άνδρα της να δημιουργήσει τον αμύνο της Γαλλίας.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΘΙΜΑ

ΠΩΣ ΕΚΗΔΕΥΑΝ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ

Οί ασύντρεφοι του θανάτου. Οί τελευταίες στιγμές των Ρωμαίων. Έρσεις εργολάβοι κηδείων. Η προσκλησις του κήρυκα. Τραγικές και κομικές συνθήκες. Η διακομιδή των έλαττωμάτων του μακαρίτου. Ο ρόλος του αρχιμίμου. Τι συνέβη στην κηδεία του αυτοκράτορος Βεσπασιανού. Η καύσις των νεκρών. κλπ.

μηνί επάνω στο κρεβάτι στην είσοδο του σπιτιού μια ολόκληρη

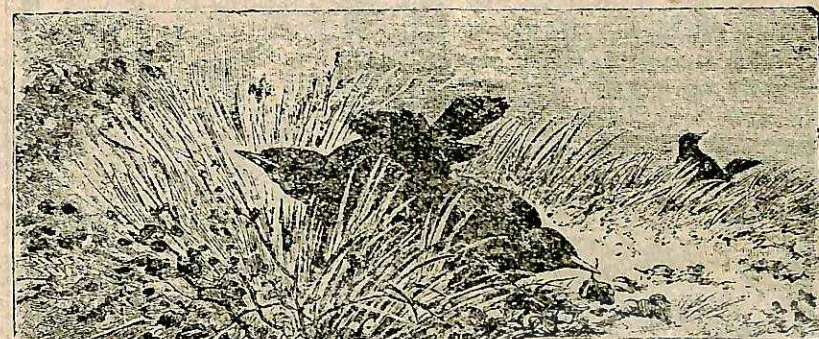
έβδομάδα. Έπειτα, την όγδοη μέρα, ένας δημόσιος κήρυς γύριζε τους δρόμους και καλούσε τον κόσμο στην κηδεία, λέγοντας: την καθιερωμένη φράση:

«Εκείνοι που εσφρατίζονται ν' ακολουθήσουν την κηδεία του... α έλθουν!...»

Κατά την έκφορα το νεκρικό φορείο το βαστούσαν οι στενοί συγγενείς, οι φίλοι και οι δούλοι, τους οποίους ο νεκρός είχε κηρύξει διά της διαθήκης του απελευθερούς. Οι τελευταίοι φορούσαν στο κεφάλι ειδικά καπέλα για να διακρίνονται από τους άλλους συγγενείς και φίλους.

Μολονότι η κηδεία γινόταν την ημέρα, εν τούτοις την πομπή ακολουθούσαν υπηρέτες κρατούντες στα χείρη τους δαυλούς αναμμένους. Η

ανάγκη να μού κάνετε καθόλου κη-

δεύει είχε διασωθεί από παλαιότερα εποχή, κατά την οποία η κηδεία γινόταν νύχτα. Την κηδεία διέθετε ένας τελευταίος βοηθός, ο οποίος από δύο υπασπιστάς, οι οποίοι φορούσαν τη θέσι κάθε προσκεκλημένου.

Μπροστά-προστά πήγαιναν οι μουσικοί, οι οποίοι, με τους αλλούς των έπιζαν πένθιμους ύμνους και πίσω απ' αυτούς η μοιρολογήτριες — δούλες των ιερέων του ναού — ή όποιες σ' έβλεπε το δρόμο έφώνιζαν σαν στενοί γλως, χτυπούσαν τα στήθη τους, τραβούσαν τα μαλλιά τους, απαγγέλλοντας συγχρόνως στίχους μεγάλων ποιητών, καταλλάχλους για την περίπτωση.

Πίσω απ' τις μοιρολογήτριες, έβλεπε ο αρχιμύμος (πρώτος γελωτοποιός) ή όποιος ήταν ντυμένος, όπως συνήθιζε να ντυνέται ο μακαρίτης όταν ζούσε. Και σαν να μην έφτανε αυτό, ο αρχιμύμος έμεινε έκθετος

αυτό το έλαττωμα. Η κηδεία γινόταν ολόκληρη από έλεφαντόδοντο και σκεπαζόταν με πολύτιμα ύφασματα. Όλοι οι τοίχοι του σπιτιού σκεπαζόντουσαν με μαύρους τάπητες. Έμπρός στην πόρτα έφταναν ένα κλαρί και παλαιό — το οποίο έθεωρείτο ως το δένδρο του Πλούτωνος, επειδή ήταν κοπή μια φορά, δεν ξανακίβανει πειστή.

Η σόρα του νεκρού έμεινε έκθετος

όλες, πολλοί απ' τους αφοσιωμένους δούλους του νεκρού ανέβαιναν θαλάσσιμα κι' αυτό στην έξοδα κ' έκαμνόντουσαν ζωντανοί μαζί με τον κύριό τους.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΑ

Μια μέρα ένας Τούρκος στρατιώτης στά Γιάννινα είδε μια γοργά πουλούσε στο δρόμο γιαούρτι και δίχως να τη ρωτήσει καθόλου της το άρπαξε με το στανί, τ'άφαγε κι' έφυγε. Η γοργά ή κακούρα δεν τόλμησε να πη είπασε, γιατί φοβήθηκε.

Την άλλη μέρα παρουσιάστηκε ο ίδιος στρατιώτης, της άρπαξε από τα χέρια το δοχείο, άφαγε το γιαούρτι κι' ύστερα της έδωσε πίσω το δοχείο άδειαν κι' έφυγε.

Εκείνη την ώρα έτυχε να περνάει από κεί ο Άλης και βλέποντας τη γοργά να κλαίει μαζεμένη σε μια άκρη, την πλησίασε και τη ρώτησε τι έχει. Εκείνη τότε του αποκρίθηκε πως ένας στρατιώτης, δυο μέρες τώρα, της έτρωγε το γιαούρτι που έφρανε για πούλημα, χωρίς να την πληρώνει.

— Λες την αλήθεια, βάδω; της είπε ο Άλς πασά.

— Ναι, αφέντη μου. Τι συμφέρον έχω να πω ψέματα;

— Πρόσεξε καλά, γιατί αν λες ψέματα θα σου κόψω το κεφάλι...

— Την αλήθεια σου λέω, πασά μου, ξανάπε τρέμοντας η γοργά.

— Αν σου δείξω αυτόν το στρατιώτη, θα τον γνωρίσεις;

— Ναι, αφέντη μου.

— Ακολούθα με τότε, πρόσταξε ο Άλς.

Μια και δυο, ο Άλς μπροστά και η γοργά πίσω, σταματούσαν. Έκει ένας απ' τους συγγενείς ή τους φίλους του νεκρού έκφωνούσε τον έσπαστο του να μπή στη γραμμή και περνούσε μπρος από καθέναν ρωτώντας τη γοργά αν ήταν αυτός που της είχε χάσει τη ζήμια. Τελος πάντων έφτασαν και σ' εκείνον που της είχε φάει το γιαούρτι. Αυτός είπε, πασά μου, είπα τότε η γοργά στον Άλς.

— Πρόσεξε καλά, βάδω, μην τύχει και σε γελάν τα μάτια σου.

— Όχι, αφέντη μου, αυτός είναι. Τον θυμάμαι καλά.

Τότε ο Άλς, γυρίζοντας στο στρατιώτη, του λέει:

— Γιατί, όρέ, της άφαγες το γιαούρτι της φτωχιάς, χωρίς να την πληρώσεις;

— Έγώ, πασά μου, αποκρίναται ο στρατιώτης, κίτρινος σαν το κρι. Ο Άλς όμως, χωρίς να παρμένη άλλες εξηγήσεις, διάταξε άμέσως να του ανοίξουν την κοιλιά για παραδειγματισμό των άλλων.

Τότες ήταν η δικαιοσύνη του τούρκου της Ήπειρου.

Αντικατάσταση της μύτης με δερμα από το μπράτσο

Πόσες θυσίες δεν έχουν υποστεί ή γυναίκες, από ασημένιων χρόνων, χάρη της Μόδας! Η ιδιοτροπία της είναι γι' αυτές διαταγή, ή ο-ποίες δεν επιδέχονται καμιά απολύτως συζήτηση. Χάρη της μόδας μπορούν να θυσιαστούν ένα πράγμα που γρή- ακόμη το θεωρούσαν πολύτιμο... Έτσι έκοψαν και τα μαλλιά τους, τα οποία εν τούτοις εξομνησαν οι μεγάλοι ποιητές όλων των καιρών και όλων των εποχών, και τα οποία ως γρή- τα θεωρούσαν, και αυτές ή ίδιες, ως το ωραιότερό τους στολίδι. Και το κόψιμο των μαλλιών είχε βέβαια μια ασεβήστικη επεμ-βάσις εντελώς ανώδυνη... Πόσες όμως γυναίκες — κι' αυτές ακόμη που λιποθυμούν μόνες τους τρυπώντας μια βελόνα — δεν είναι πρόθυμες να υποστούν και τις πιο άπαιτες καλλωπιστικές επεμβάσεις, φτάνει το πρόσωπό τους ή το σώμα τους να γίν-ναι σύμφωνα με τις απαιτήσεις της μόδας; Αλλά και η περί ωραιότη-τος αντίληψις είναι εντελώς σχετική και διαφορετική, όχι μόνον στις διά-φορες εποχές, αλλά και στις διάφο-ρες χώρες και στα έθνη ακόμη. Τις ίδιες π.χ. ούλεις, τις οποίες οι άγριοι της Πολυνησίας προσπαθούν να χαρά-ξουν όσο πιο βαθιά μπορούν στα μά-γουλά τους με οποιοδήποτε αιχμηρό εργαλείο, και τις οποίες οι Γερμανοί φοιτητά, όταν τις αποκτήσουν στην εξορία, τις θεωρούν ως πέφυμα και ως εγκαλλωπισμά τους, τις ίδιες αυτές ούλεις οι άλλοι άνθρωποι τις θεωρούν ως καταστρεπτικές για την καλλονή τους και προσπαθούν ο-σο το δυνατόν να τις αποφύγουν.

— Γιατρέ, για το Θεό, να μη μ' αφήσει σημάδι! είναι η αιώνια παρά-κλησις του ασθενούς προς τον χει-ρουργό, είτε πρόκειται να του κόψουν μια ελάχιση τομή με το νυστεράκι, είτε πρόκειται να του κόψουν ολόκλη-ρη λαπαροτομία!

Η στέγαις μεταξύ του χειρουργού-καλλωπιστού και του παύτου του είναι εντελώς διαφορετικές από τις σχέσεις μεταξύ του κοινού χειρουργού και του παύτου του. Ο δυστυχής ή κοινός χειρουργός προσπαθεί με πλά-για μέσα και με υπονοούμενα να προ-τοιμάσει τον παύτα του και να του δείξει την ανάγκη να υποβληθεί σε επεμβάσεις. Μόνο δέ, ύστερα από πολ-λούς διαταγμούς, αποφασιάζει ο άρρω-στος να κάνει την επεμβάση που θα του σώσει τη ζωή. Αν όμως η επε-

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΚΑΛΩΠΙΣΤΙΚΕΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Οι θυσίες που κάνουν ή γυναίκες και οι άνδρες για την καλλονή τους. Τι τραβούν οι ειδικοί χει-ρουργοί. Πώς αντικαθιστούν οι Ινδοί τις κομμένες μύτες τους. Μια τιμωρία που ήτο εν χρήσει στο Βυζάντιο. Ο Ιουστινιανός ο Ρινότμητος και η μύτη του. Ο Ιταλός χειρουργός που αντικαθι-στούσε τη μύτη με το δέρμα από το χέρι. Ο λокхуго που ήθελε να πριονίσει τις γάμπες του, κλπ.

χείρσης πρόκειται να κάνει ωραιότε-ρο ή να δείξει νεώτερο τον επεμβα-ζόμενο, τότε οι ειδικοί αλλάζουν. Έ-κείνος που ζητεί να επεμβεί να γίν-ναι ή επεμβάση, είναι ο πελάτης και εκείνος που προσπαθεί με κάθε τρόπο να την αποτρέψει — εάν δεν αποβλέπει μόνον στο χρήμα — είναι ο γιατρός! Γιατί έχει παρατηρηθή, ότι εκείνοι ακριβώς που πιέζουν τους γιατρούς να τους κάνουν ωραιότε-ρους, έχουν ασήμαντες σωματικές ελλείψεις και ελαττώματα και μόνον, καθώς φαίνεται, ή διανοη-τική τους ανάπτυξις έχει πραγ-ματικά μείνει πίσω. Ένας από τους διασημότερους καθηγητές χειρουργούς του Βερολίνου έλεγε ότι οι πιο ανυπόμονοι και απαιτη-τικοί πελάτες του ήταν οι υπε-ρέττοι, ή οποία άλλαζε διαρκώς θέσι και πήγαινε από τη μια πόλη στην άλλη με μόνο σκοπό να διορθώσει τη μύτη της. Έξέ-φραζε είχε υποστεί την επεμβάση αυτήν και πάλι δεν ήταν ευχαριστημένη. Γι' αυτήν ήτο ο κόσμος είχε συ-κευρωθή στη μύτη της, ή οποία είναι αλήθεια ότι δεν ήταν και τό-

σο του κόψουν λίγο από το πλάτος του ποδιού του, για να μπορεί να φο-ρή κομψά γοβάκια κάθε φορά που πήγαινε στο χορό!... Έκείνοι οι ο-ποίοι πραγματικώς καταντούν ένο-χλητικοί με τις απαιτήσεις τους, αλλά και οι οποίοι αποφέρουν μεγά-λα κέρδη στους χειρουργούς, είναι οι Έθροισι δάκις τα χαρακτηριστικά της φυλής τους είναι πολύ έντονα σ' αυτούς, ιδίως δέ ή μύτη. Όλοι τους

Ο επεμβαζόμενος μετά την επεμβάση

θέλουν να αποκτήσουν μια κλα-σική Έλληνική ή Ρωμαϊκή μύτη, νομίζοντας ότι μ' αυτόν τον τρό-πο θα γίνουν ωραιότεροι και θα αποκτήσουν ανώτερη κοινωνική θέσι!...

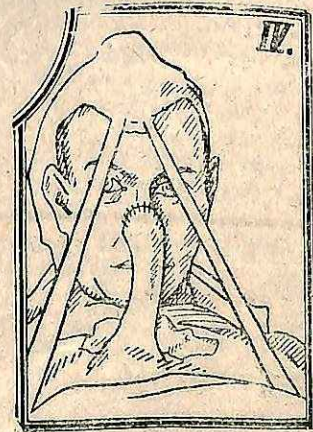
Η καλλωπιστική χειρουργική είναι πανταχού. Λέγοντας δέ καλ-λωπιστική χειρουργική, δεν εν-νοούμε βέβαια ούτε τον σιγμα-τισμό των αγρίων, ούτε το τρύ-πημα των αυτιών, των χειλιών και της μύτης. Όπως άλλωστε έχει αποδειχθή από τις νεώτερες επιστημονικές έρευνες, οι ιθαγε-νείς υποβάλλονται σε όλους αυ-τούς τους πόνους, όχι τόσο για καλλωπιστικούς, όσο για θρησκευ-τικούς λόγους. Τρυπώντας δηλαδή

ζωγραφίζοντας το σώμα τους και κομώντας επάνω τους διάφορα αν-τικείμενα, νομίζουν οι άγριοι ότι επι-ποδίζουν την είσοδο μέσα στο σώμα τους των διαφόρων κακοποιών πνευ-μάτων, τα οποία προκαλούν τις α-σθένειες και όλα τα κακά που μπορεί να πάθ-ει ο άνθρωπος. Η συνήθεια αυτή είναι βέβαια πανταχού, αλλά και ή καλλωπιστική χειρουργική, αυτή δηλαδή, χάρις στην οποία διο-

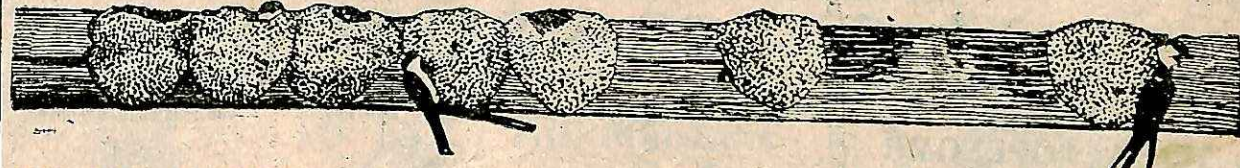
ρθώνονται τα ελαττώματα του σώμα-τος ή του προσώπου, είναι επίσης πα-νταχού. Ο Σουσουά, ο Ινδός Τη-ποκράτης, μαζί με άλλες περιγραφές καλλωπιστικών επεμβάσεων, αναφέ-ρει και τον τρόπο με τον οποίον μπο-ρεί κανείς να αποκτήσει κανούργια μύτη, όταν την χάσει χωρίς σε μια οποιαδήποτε άρρωσι. Ο τρόπος μά-λιστα αυτός του διορθώματος της μύ-της ήταν γνωστός μόνον σε ώριμες νε-ες οικογένειες και επήγαινε κληρο-νομιά από πατέρα σε πατέρα.

Στην Εβρώπη έγινε γνωστή ή μέ-θοδος αυτή της ρινοπλαστικής από δύο Άγγλους αξιωματικούς, τον Θω-μά Κρούσο και τον Τζέιμς Φίνλεϋ. Οι δύο αυτοί Άγγλοι ανέκριναν ότι το 1792, στις Ινδίες για να τιμω-ρήσουν τους αιχμαλωτισθέντες επαν-στατάς του Τιπού, τους είχαν κόψ-ει τη μύτη και το ένα χέρι και ότι πολλοί από τους αιχμαλωτισθέντες είχαν καταφύγει σε ένα ευπεικό ια-τρό, ο οποίος τους αντικατέστησε τη μύτη τους, κόβοντας δέρμα από το μέτωπό τους. Η περίπτωση αυτή προκάλεσε μεγάλο ενδιαφέρον στην Εβρώπη και πολλοί χειρουργοί θέλη-σαν να εφαρμόσουν αυτή την μέθοδο.

Ποτέ όμως δεν είχε ακούσει τόσο ή ρινοπλαστική, όσο κατά τον με-σαίωνα. Εκείνη την εποχή ή αυστη-ροστάτη ποινική νομοθεσία επέβαλλε ως συνθηγοτάτη ποινή την αποκοπή της μύτης. Η στέγαις της μύτης έ-θεωρείτο εξημελιστική και επεβά-λλετο στους μοιχούς, στους κλέφτες των αλόγων και στους πολιτικούς κι-νηματίες. Η αποκοπή της μύτης για πολιτικούς λόγους ήταν συνθη-γοτάτη και στο Βυζάντιο. Είναι γνωστό μάλιστα ότι υπήρχε ακόμη κ' ένας Αυτοκράτωρ που είχε κομμένη μύτη, ο Ιουστινιανός Β', ο επιλεγόμενος Ρινότμητος. Στην Βενετία μάλιστα σώζεται μια μικράντη προτομή που θεωρείται ότι ανήκει στον κορυφαίο Καρκαζόλο. Πραγματικώς όμως ή προτομή αυτή δεν παριστάνει παρά τον Αυτοκράτορα του Βυζαντίου Ιου-στινιανό τον Β', που βασίλευσε από το 705—711. Ο Αυτοκράτωρ α-ν-

Αντικατάσταση της μύτης με δέρμα από το στήθος

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

— Οι καλλιτέχναι και ή πολιτική

Κατά τις τελευταίες δημοτικές ε-κλογές, ή οποίες έγιναν πρό ολίγων εβδομάδων στη Γαλλία, μια μικρή ε-παρχιακή πόλις, το Μπίσι, εξέλεξε Δήμαρχό της τον διάσημο τενόρο Μουρατόρε, ο οποίος, έδω και έξη χρόνια, συνήθιζε να παραβρίθ-η κάθε καλοκαίρι εκεί. Ο τενόρος—Δήμαρ-χος απέδεχθη μ' ένθουσιασμό την ε-κλογή του, ανέλαβε τα καθήκοντά του και άμεσως άρχισε μ' εξαιρετι-κό ζήλο να εργάζεται διά την προο-δή της πόλεως, ή οποία τον έτιμησε.

Το φαινόμενο αυτό δεν εινε μονα-δικό στα εκλογικά χρονικά. Καί πα-ρόμοιο συνέβη και πρό 117 ετών. Την εποχή εκείνη, δηλαδή το 1812, στην «Οπερά Κομική» των Πα-ρισιών έπαιζε ένας μεγάλος τενόρος, πανευρωπαϊκής φήμης, ο περίφημος Έλλεβιέ, ο οποίος επί δεκαπέντε έτη ήταν το είδωλο του μελομανούς κοι-νού της Γαλλικής πρωτεύουσας. Ο μισθός του Έλλεβιέ ήταν τότε 84 χιλιάδες φράγκα τον χρόνο, δηλαδή 1,000 φράγκα τον μήνα, ποσόν κο-λοσσιαίο για την εποχή εκείνη. Όλ-αυτά όμως έκαναν τα μυαλά του Έλ-λεβιέ να πάρουν άερα και να ζητή-σουν το αύριον τον μισθό σε 120,000 φράγκα τον χρόνο. Η διεύθυνσις της «Οπερά Κομική» ή οποία δεν μπορού-σε ν' άντεπεξέλιθη πληρώνοντας έ-ναν τέτοιο τεράστιο μισθό, μα και ή οποία συγχρόνως δεν ήθελε να χά-σει τον μεγάλο αυτόν καλλιτέχνη, ζήτη-σε σχετικώς τη συμβουλή του Μεγά-λου Ναπολέοντος, ο οποίος διατά-ζει μόνον να μη δοθή αύριον στον Έλλεβιέ, αλλά και να γίνει περικο-πή στο μισθό του.

Ο τενόρος όταν το έμαθε αυτό, έ-γινε έξω φρενών και επειδή είχε ή-δη σχηματίσει σθεαστή περιουσία, ο-πείδαε την παραιτήσι του από την «Οπερά Κομική», εγκατέλειψε το θε-ατρο και πήγε να ζήσει σε ένα μεγα-λό κτήμα του στην πολι Τερνυ της επαρχίας Βιλλεφρανς-συρ-Σαον. Ήκει άρχισε να καταγίνεται με την γεω-ργία και την κτηνοτροφία, συναλ-ατρεφόμενος τους εντόπιους, στους ο-ποίους προσπαθούσε να φανή χρησί-μος. Έτσι σε λίγον καιρό απέκτησε την γενική εκτίμησι των κατοίκων, τον όδρησε στην αυτοκτονία.

Αυτός είναι ή επιτομή και οι κιν-δυνοί της καλλωπιστικής επεμβά-σης. Όποιοι τυχόν θεωρούν ότι ε-αυτοί τους άδικημένον από τη φύση, δεν έχουν παρά να δοκιμάσουν να διορθώσουν τα σωματικά τους ελα-ττώματα. Ας έχουν όμως υπ' όψιν τους ότι μπορούν να πούν και γι' αυ-τούς: «Η επεμβάση επέτυχ-ε, αλλά ο άνθρωπος έμεινε... άσχημος!»

οι οποίοι, εύγνωμονώντας τον, τον εξέλεξαν Δήμαρχο και μέλος του Νο-μαρχιακού Συμβουλίου. Ο Έλλεβιέ απέδεχθη με χαρά την εκλογή του και εργάστηκε τόσο πολύ για την πόλι του, ώστε χάρις στις ενέργειες των συμπολιτών του του άπενεμήθη το παράσημο της Λεγεώνας της Τι-μής. Επρόκειτο μάλιστα να ελεγχ-

και βουλευτής ήταν, έξαρνα, κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού του στη Παρίσι, πέθανε από κεραυνόβολο α-ποπληξία.

Το περιεργό είναι ότι ή Έλλεβιέ άπ' τη στιγμή που έφυγε άπ' την «Οπερά Κομική», διέκοψε κάθε δεσμό και κάθε σχέση με το θέατρο και με την καλλιτεχνία. Ούτε ήθελε καν να του θυμίζουν ότι ήταν κάποτε καλλι-τέχνης, και όταν συναντούσε παλιούς συναδέλφους του ή παλιούς θαυμα-στάς του, γύριζε αλλού το πρόσωπό του και έκανε πως δεν τους έδειπε.

Και, όταν ακόμη απέθανε, κατί-πιν έντολώς να ελεάσει, προσέ-κως στους συγγενείς του από κεί, στο άγιολόγιο του θανάτου του. Αι και άνευράστησαν όλοι οι τίτλοι του

τον όδρησε στην αυτοκτονία. Αυτός είναι ή επιτομή και οι κιν-δυνοί της καλλωπιστικής επεμβά-σης. Όποιοι τυχόν θεωρούν ότι ε-αυτοί τους άδικημένον από τη φύση, δεν έχουν παρά να δοκιμάσουν να διορθώσουν τα σωματικά τους ελα-ττώματα. Ας έχουν όμως υπ' όψιν τους ότι μπορούν να πούν και γι' αυ-τούς: «Η επεμβάση επέτυχ-ε, αλλά ο άνθρωπος έμεινε... άσχημος!»

και όλα τα αξιώματά του, εν τούτοις ούτε καν άνεφέρθη ή πρώτη του έ-δότης ως καλλιτέχνη, στην οποία ώφειλε τη δόξα και την περιουσία του, χάρις στις οποίες έπειτα έγινε Δήμαρχος και, πρό ολίγον βουλευ-τής...

— Εύθυμες διαθήκες

Πρό ολίγων ετών στη Νίκαια της Γαλλίας πέθανε ένας πλούσιος Όλ-λανδός όνόματι Βίπς, ο οποίος έμενε εκεί από πολλών ετών. Ο έν λόγφ Όλλανδός στη διαθήκη του όρισε να περιέλθ-η όλη ή περιουσία του, ή ο-ποία άνήρχετο σε 850,000 χρυσά φράγκα, στον Δήμο της Νίκαιας ύπα-τον όσον ότι την ήμέρα της κηδείας του, θα συνώδευσ-ε την έκφορά του έ-λόκληρο το Δημοτικό Συμβούλιο έ-πάνω σε είκοσι άμάξια με δύο άλογα και ότι, μετά την ταφή, όλοι οι δη-μοτικοί σύμβουλοι θα παρεκλήθη-το σ' ένα πλούσιο γεύμα προς τιμήν του μακαρίτου, στο όποιο, καθώς έγραφε ή διαθήκη, θα έρρεε άφθονος καμπα-νίτης και θα όργιζε ή μουσική παί-ζοντας συνεχώς εύθυμα κομμάτια!

Έννοείται ότι ή διαθήκη του πα-ράενου Όλλανδού έτετελέσθη κατά γράμμα.

Την ίδια περίπου εποχή στο Ούν-τινε της Ιταλίας πέθανε κάποιος κου-ρεύς, ο οποίος φημιζόταν γι' α-στέια του και ο οποίος ήταν μέλος της Φιλαρμονικής της πόλεως. Διά της διαθήκης του ο εύθυμος αυτός κουρεύς παρακαλούσε τους οικείους του να φροντίσουν να συνοδεύ-ε την κηδεία του ή Φιλαρμονική της πό-λεως, παίζοντας κομμάτια εύθυμα, τα όποια θα επανελάμβαναν έν χορ-ό-λοι όσοι θα συνώδευσαν την κηδεία.

Έπίσης στο Μόναχο της Βαυαρίας πέθανε πρό ολίγων μηνών ένας πλού-σιος Γερμανός γαιοκτήμων, ο οποίος στη διαθήκη του έγραφε μεταξύ άλ-λων και τα έξης:

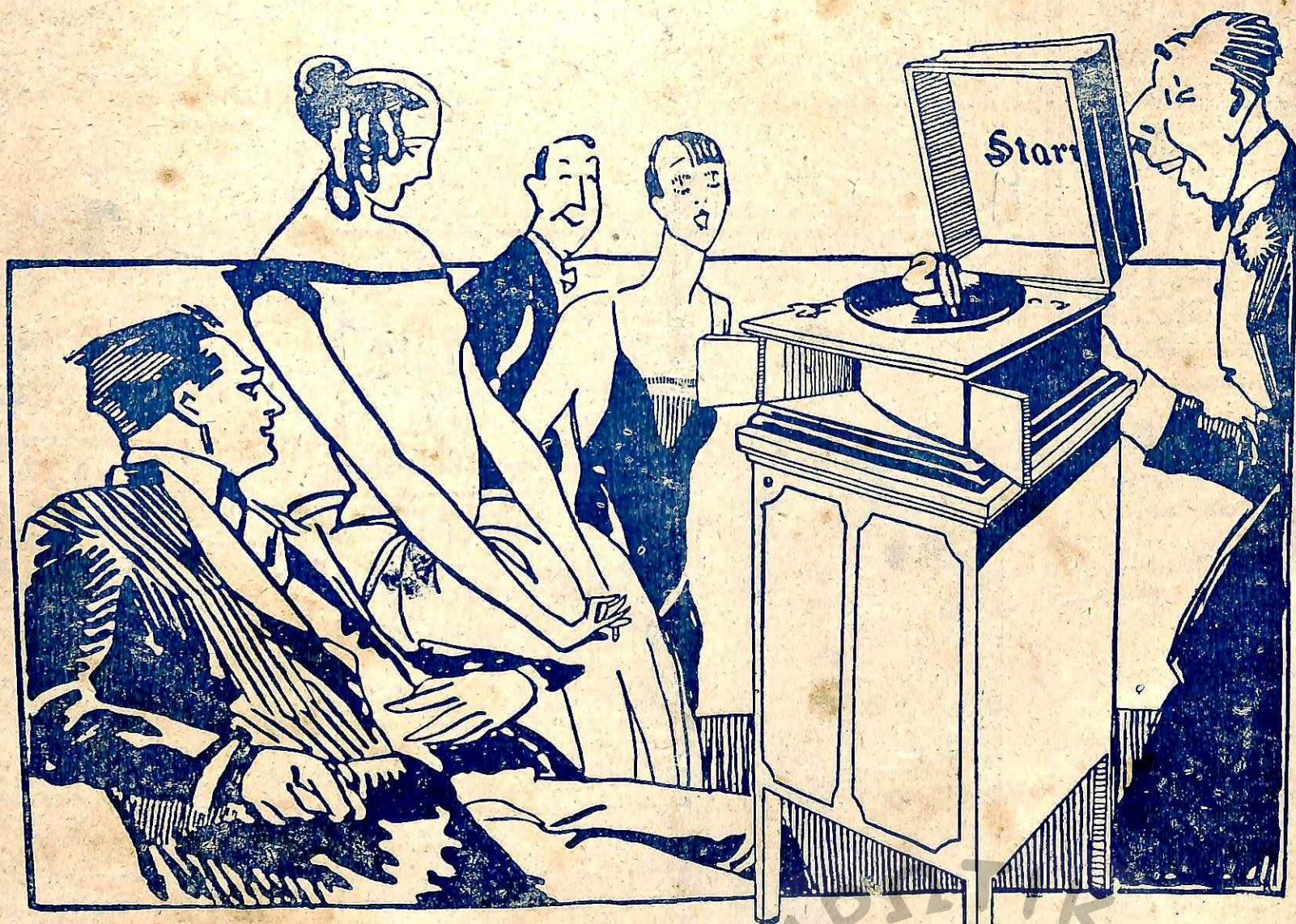
«Επείθω ή κηδεία μου να μην παρευσιάζη καλού οφ-ι μελαγχολι-κή, αλλά απεναντίας να είναι ευθυμη-κή. Ορίζω να δοθ-ε σε όλους συνοδούς-την σόρ-ε μου ως την τελευταία μου κατεκία από μια ήμερα μπύρας, από δύο λουκάνικα και από δυο φέτες ψωμί στον καθένα. Και τους παρα-καλώ όπως όλοι κατά τη διάρκεια της έκφοράς αντιστραγγιστούν εύθυμα τραγουδώντες».

Η εφημερίδες όδηγούσαν την πε-ριεργή αυτή διαθήκη του παράενου Βαυαρού και έτσι στην κηδεία του έστρεψαν χιλιάδες άνθρωπων, οι όποιοι πράγματι, έτοιμα-επαινεταύσαν εύθυ-μους σκοπούς και στο τέλος... έφα-γαν τό ψωμί, τα λουκάνικα και ήπιαν από μια ήμερα μπύρα ο καθένας!

ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ

ΤΥΠΟΣ XXII

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ

ΑΘΗΝΑΙ: ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: ΟΔΟΣ ΦΙΛΩΝΟΣ 48